

J. Jeyaraj S.

சூழ்

இலக்கியத்
தொகுப்பு

குறும் : 10, 11

பகுதி II

தமிழ் அரிச்சுவடி

ஃ	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ	ஔ
க	க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கெ	கே	கை	கொ	கோ	கௌ
ங்	ங்	ஙா	ஙி	ஙீ	ஙு	ஙூ	ஙெ	ஙே	ஙை	ஙொ	ஙோ	ஙௌ
ச	ச	சா	சி	சீ	சு	சூ	செ	சே	சை	சொ	சோ	சௌ
ஞ்	ஞ்	ஞா	ஞி	ஞீ	ஞு	ஞூ	ஞெ	ஞே	ஞை	ஞொ	ஞோ	ஞௌ
ட	ட	டா	டி	டீ	டு	டூ	டெ	டே	டை	டொ	டோ	டௌ
ண்	ண்	ணா	ணி	ணீ	ணு	ணூ	ணெ	ணே	ணை	ணொ	ணோ	ணௌ
த்	த	தா	தி	தீ	து	தூ	தெ	தே	தை	தொ	தோ	தௌ
ந்	ந	நா	நி	நீ	நு	நூ	நெ	நே	நை	நொ	நோ	நௌ
ப்	ப	பா	பி	பீ	பு	பூ	பெ	பே	பை	பொ	போ	பௌ
ம்	ம	மா	மி	மீ	மு	மூ	மெ	மே	மை	மொ	மோ	மௌ
ய்	ய	யா	யி	யீ	யு	யூ	யெ	யே	யை	யொ	யோ	யௌ
ர்	ர	ரா	ரி	ரீ	ரு	ரூ	ரெ	ரே	ரை	ரொ	ரோ	ரௌ
ல்	ல	லா	லி	லீ	லு	லூ	லெ	லே	லை	லொ	லோ	லௌ
வ்	வ	வா	வி	வீ	வு	வூ	வெ	வே	வை	வொ	வோ	வௌ
ழ்	ழ	ழா	ழி	ழீ	ழு	ழூ	ழெ	ழே	ழை	ழொ	ழோ	ழௌ
ள்	ள	ளா	ளி	ளீ	ளு	ளூ	ளெ	ளே	ளை	ளொ	ளோ	ளௌ
ற்	ற	றா	றி	றீ	று	றூ	றெ	றே	றை	றொ	றோ	றௌ
ன்	ன	னா	னி	னீ	னு	னூ	னெ	னே	னை	னொ	னோ	னௌ

தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு

(கட்டாயமானது)

பகுதி II

10 - 11 ஆந் தரங்கள்

தேசிய கல்வி நிறுவகம்
கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

முதலாம் பதிப்பு	- 1999
இரண்டாம் பதிப்பு	- 2000
மூன்றாம் பதிப்பு	- 2001
நான்காம் பதிப்பு	- 2002
ஐந்தாம் பதிப்பு	- 2003
ஆறாம் பதிப்பு	- 2004
ஏழாம் பதிப்பு	- 2005

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசினர்க்கே.

இந்நூல் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால்,
அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனத்தில்
அச்சிடப்பட்டு, வெளியிடப்பட்டது.

2006/௨௨/10-11/166/60,000

தேசிய கீதம்

சிறீ லங்கா தாயே - நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே

நல்லெழில் பொலி சீரணி
நலங்கள் யாவும் நிறை வன்மணி லங்கா
ஞாலம் புகழ் வள வயல் நதி மலை மலர்
நறுஞ்சோலை கொள் லங்கா
நமதுறு புகலிடம் என ஒளிர்வாய்
நமதுதி ஏல் தாயே
நமதலை நினதடி மேல்வைத்தோமே
நமதுயிரே தாயே - நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே

நமதாரருள் ஆனாய்
நவை தவிர் உணர்வானாய்
நமதேர் வலி யானாய்
நவில் சுதந்திரம் ஆனாய்
நமதிளமையை நாட்டே
நகு மடி தனையோட்டே
அமைவறும் அறிவுடனே
அடல்செறி துணிவருளே - நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

நமதார் ஒளி வளமே
நறிய மலர் என நிலவும் தாயே
யாமெல்லாம் ஒரு கருணை அணையந்த
எழில்கொள் சேய்கள் எனவே
இயலுறு பிளவுகள் தமை அறவே
இழிவென நீக்கிடுவோம்
ஈழ சிரோமணி வாழ்வறு பூமணி
நமோ நமோ தாயே-நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

ஒரு தாய் மக்கள் நாமாவோம்
ஒன்றே நாம் வாழு மில்லம்
நன்றே உடலில் ஓடும்
ஒன்றே நம் குருதி நிறம்

அதனால் சகோதரர் நாமாவோம்
ஒன்றாய் வாழும் வளரும் நாம்
நன்றாய் இவ் இல்லினிலே
நலமே வாழ்தல் வேண்டுமன்றோ

யாவரும் அன்பு கருணையுடன்
ஒற்றுமை சிறக்க வாழ்ந்திடுதல்
பொன்னும் மணியும் முத்துமல்ல - அதுவே
யான்று மழியாச் செல்வமன்றோ.

ஆனந்த சமரகோன்
கவிதையின் பெயர்ப்பு

நூன்முகம்

இந்நூல் 10-11ஆம் தரத்துக்கென மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்பிற்குப் பல்வேறு வழிகளிலும் உதவிய சகலருக்கும் உளங்கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

பி. எச். பி. கீகனகே

கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளர் நாயகம்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,

“இசுருபாய”,

பத்தரமுல்லை.

2005.04.27

முகவுரை

தமிழ் இலக்கியத்தொகுப்பு தரம் 10, 11 என்னும் இந்நூல் 2000 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அமுல்படுத்தப்படும் புதிய கல்விச் சீர்திருத்த நிகழ்ச்சித் திட்டத்துக்கு அமைய புதிய பாடத்திட்டத்துக்கு ஏற்ப தேசிய கல்வி நிறுவகத்தினால் எழுதப்பட்டதாகும்.

பாடசாலைகளில் 10, 11 தரங்களின் மாணவர்களுக்காக இந்நூல் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. இதில் உதவிய எல்லோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஈ. டபிள்யூ. அபேநாயக்க,

பதில் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளரும்

பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகமும்

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,

“இசுருபாய”,

பத்தரமுல்லை.

1998.05.02

பணிப்பாளர் நாயகத்தின் செய்தி

புதிய பாடத்திட்டங்கள், அப்பாடத்திட்டங்களுக்கு அமைவான பாட நூல்கள் ஆகியன தயாரிக்கப்பட்டுப் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்பட வேண்டியது கல்விச் சீர்திருத்தச் செயன்முறையின் முக்கியமான ஒர் அம்சமாகும். அச்செயன்முறைக்கு அமைவாகவே இப்பாடநூல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தேசிய கல்விக் குறிக்கோள்களையும் அடிப்படைத் தகைமைகளையும் இலக்காகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இப்பாடநூல், மாணவர் மையக் கற்றல்-கற்பித்தற் செயன்முறைக்கு மாணவரை இசைவுபடுத்தக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

மாணவரது விருப்புக்களையும் பிரச்சினைகளையும் இனங்கண்டு, அவர்களைச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்திச் சுயமாகக் கற்க வழிநடாத்துவதன் மூலம் வாழ்நாட் கல்விச் செயன் முறையில் ஊக்கம் பெறக்கூடியவாறாக, இப்பாடநூலை மாணவர் பயன்படுத்த வகை செய்ய வேண்டியது ஆசிரியரின் முக்கிய பொறுப்பாகும்.

பெற்றோரும் மூத்தோரும் தமது பிள்ளைகளின் அன்றாடக் கல்விக் கருமங்களில் கவனஞ் செலுத்தி, அவர்களுக்கு உதவி ஒத்தாசை புரிய வேண்டியது அவசியமாகும். அதன் மூலம் பெற்றோரும் மூத்தோரும் கல்விச் செயன்முறையில் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் துணை புரியலாம்.

இந்நூலைத் தயாரித்து வெளியிடுவதில் அயராது உழைத்த அனைவருக்கும் எனது நன்றியறிதல் உரித்தாகும்.

பேராசிரியர் லக்ஷ்மன் ஜயதிலக்க,
பணிப்பாளர் நாயகம்.

தேசிய கல்வி நிறுவகம்,

மகரகம்,

1999.05.02

அறிமுகம்

2000 ஆண்டிலிருந்து தரம் 10 ல் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்ற இப்பாடநூல் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கான பாடப்பரப்பைக் கொண்டுள்ளது. 11 ஆம் தர இறுதியில் மாணவரது அடைவை அறிந்து கொள்வதற்காக நடத்தப்படவிருக்கும் க. பொ. த. (சாதாரணதர) தேர்வில் தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் என்ற பாடம் மூன்று வினாப்பத்திரங்களைக் கொண்டமையும். வழமைபோல முதலாவது பத்திரம் பலவுள் தெரிவு வினாப்பத்திரமாக மொழியறிவு, மொழித்திறன், இலக்கணம் சார்ந்ததாக ஒரு மணித்தியாலம் கொண்டதாக அமையும். வினாப்பத்திரம் இரண்டு கட்டுரைகள், சுருக்கம், நடைமுறைத் தேவைக்கான எழுத்தாக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கும். மூன்றாவது வினாப்பத்திரம் இலக்கிய பாடநூல் சார்ந்து அமையும். இப்பாடநூல் மூன்றாவது வினாப் பத்திரத்துக்கு மாணவர் விடையளிக்கும் வண்ணம் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடநூலில் மாணவரது மொழியறிவையும் மொழியாட்சித் திறனையும் விருத்தி செய்ய உதவுவதுடன் நயத்தல் விருத்தி, நல்ல விழுமியங்களைத் தமதாக்கிக் கொள்ளல், படைப்பாற்றல் விருத்தி என்பவற்றை ஏற்படுத்துதல், நோக்குடனும் பாடப் பரப்புகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் மொழியில் பழமை வாய்ந்த இலக்கியங்கள் அனந்தம். பல்வேறு சமயங்களை, பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தமது படைப்புகளால் தமிழை வளம்படுத்தினர். அவற்றிலிருந்து சிலவற்றைத் தெரிந்து இங்கு சேர்த்திருப்பதன் நோக்கம் எதிர்காலத்தில் மாணவர்கள் மேலும் பல இலக்கியங்களைத் தேடிக் கற்க வழிப்படுத்துதலாகும்.

இத்தொகுப்பில் கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் என்பன சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு பாட இறுதியிலும் அரும்பதங்களும் பயிற்சிகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இப்பாடநூல் சிறப்புற அமைய உதவி வழங்கிய நூலாக்கக் குழுவினர் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்களாவர். இப்பாடநூலில் எடுத்தாண்ட ஆக்கங்களை எழுதியவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக.

பதிப்பாசிரியர்

நூலாக்க ஆலோசனைக் குழு

பேராசிரியர் கலாநிதி லக்ஷ்மன் ஜயதிலக
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி
திரு. கு. சோமசுந்தரம்
திரு. ந. சிதம்பரநாதன்
திரு. பூ. சுப்பிரமணியம்
திருமதி எஸ். எம். காசிம்
செல்வி பு. நாகலிங்கம்
திரு. எம். பி. ஏ. அஸ்ஸ்
திரு. ரமீஸ். அப்துல்லா

எழுத்தாளர்கள்

திரு. ந. அருளானந்தம்
திரு. ஏ. இக்பால்
திரு. க. சிவஞானசுந்தரம்
திரு. ஐ. எஸ். எம். இன்ஸார்
திரு. எஸ். சிவநிர்தானந்தன்
திருமதி ஜே. அஹமது நிஸா உம்மா
திருமதி எஸ். வேதநாயகம்
திரு. எஸ். ஏ. ஸி. எம். இனனூர்
திரு. எஸ். கணபதிப்பிள்ளை
திரு. ஏ. செல்வேந்திரன்

ஒவியம்

திரு. சந்திரா

பிரதம பதிப்பாசிரியர்

திரு. எம். எஸ். அப்துல் றஹீம்

பதிப்பு உதவி

திரு. வை. எல். எம். ராஸிக்

தமிழ்மொழி வாழ்த்து

வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழிய வாழியவே !

வான மளந்த தனைத்தும் அளந்திடும்
வண்மொழி வாழியவே !

ஏழ்கடல் வைப்பினுந் தன்மணம் வீசி
இசைகொண்டு வாழியவே !

எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
என்றென்றும் வாழியவே !

சூழ்கலி நீங்கத் தமிழ்மொழி ஓங்கத்
துலங்குக வையகமே !

தொல்லை வினைதரு தொல்லை யகன்று
சுடர்க தமிழ்நாடே !

வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழ்க தமிழ்மொழியே !

வானம் அறிந்த தனைத்து மறிந்து
வளர்மொழி வாழியவே !

சுப்பிரமணிய பாரதியார்

உள்ளடக்கம்	பக்கம்
14. கடலை நம்பி	134
15. அங்கதன் தூதுப் படலம்	137
16. முடியாத கதைகள் பல	159
17. வள்ளுவரும் பாரதியாரும்	170
18. நீதிப் பாடல்கள் II	177
19. அரிச்சந்திர புராணம்	181
20. பழையதும் புதியதும்	195
21. காவியத் தலைவி கதீஜா நாயகி	202
22. தங்கம்மா	211
23. கணையாழி	216

14. கடலை நம்பி

1. சிறுநண்டு மணல்மீது படமொன்று கீறும்
சில வேளை இதைவந்து கடல் கொண்டு போகும்
கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள் கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்
ஏலை ஏலோ
தத்தையா ஏலை ஏலோ

2. வெறுவான வெளிமீது மழை வந்து சீறும்
வெறி கொண்ட புயல் நின்று கரகங்கள் ஆடும்
நெறி மாறு படநூறு சுழி வந்து சூழும்
நிலையான தரை நீரில் இலை போல் ஈடாடும் (ஏலை ஏலோ)

3. கோடை கொடும்பனி மழைகுளிரை அஞ்சிக்
கோடிப் புறத்தினில் உறங்கி விடலாமோ
ஆடை களைந்து தலைமீதினில் அணிந்தோம்
ஆழக் கடல் தயீர் எனக் கடைய வந்தோம்
(ஏலை ஏலோ)

4. வாடை குளிர்ந்த தெனில் வாடி விடலாமோ
வாரும் கடல் முழுதும் ஓடி வலை வீச
பாடொன் றிரண்டகல முன் பகலும் ஆகும்
பாரும் கிழக்கிலொரு வெள்ளி ஒளி வீசும்
(ஏலை, ஏலோ)

மஹாகவி

“புதியதொருவீடு” நாடகத்தில்

அரும்பதங்கள்

பொதி

வெறுவான வெளி

கரகங்கள்

ஈடாடும்

கோடிப் புறம்

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. “சிறு நண்டு மணல் மீது படம் ஒன்று கீறும்” என்பதன் மூலம் விளங்கிக் கொள்வது யாது?
2. “கறி சோறு பொதியோடு” தருகின்ற பெண்ணின் மன நிலை யாது?
3. பின்வரும் தொடர்களை விளக்குக.
 - (1) ஆழக்கடல் தமிழரெனக் கடைய வந்தோம்.
 - (2) பாடும் கிழக்கிலொரு வெள்ளி ஒளி வீசும்
 - (3) நெறி மாறுபட நூறு சுழி வந்து சூழும்.

15. அங்கதன் தூதுப் படலம்

கம்பராமாயணத்தின் இறுதிக் காண்டமே யுத்தகாண்டம். இந்த யுத்த காண்டத்தின் தொடர்ச்சியில் அணிவகுப்புப் படலத்திற்கு அடுத்ததாக அமைவது அங்கதன் தூதுப்படலமாகும்.

1. இராமன் தன் கருத்தைக் கூறுதல்.

‘தூதுவன் ஒருவன் தன்னை

இவ்வழி விரைவில் தூண்டி

“ மாதிரை விடுதியோ?” என்று)

உணர்ந்தவே, மறுக்கு மாகில்,

காதுதல் கடன் என்று உள்ளங்

கருதிய(து) அறனும் அ::தே,

நீதியும் அ::தே’ என்றான்

கருணையின் நிலையம் அன்னான்.

(அ.உ.)

தூதுவன் - தூதனை, இவ்வழி - இவ்விடத்தில் இருந்து விரைவில் - விரைவாக, தூண்டி - அனுப்பி, - மாதிரை விடுதியோ - இப்போதாயினும் சீதையை விடுகிறாயா என்று, மறுக்கும் ஆகில் - இராவணன் சீதையை விட மறுப்பானாகில், காதுதல் - போர்செய்வது, கடன் - முறை, உள்ளங் கருதியது - மனம் எண்ணுகிறது, அறன் - தருமம், அ::தே - அதுவே, நீதியும் - அரச நீதியும், கருணையின் - இரக்கத்தின், நிலையம் - இருப்பிடமான, அன்னான் - இராமனானவன்.

(பொழிப்பு)

(கருணை மிகுந்த இராமன் வீடணனை நோக்கி)
இவ்வீடத்திலிருந்து ஒரு துதனை இராவணனிடம் அனுப்பி “சீதையை
விடுகிறாயா” எனக் கேட்போம். மறுத்தால் போர் செய்வதே அறமும்
நீதியும் ஆகும்; என இராமன் கூறினான்.

2. விபீஷணன் முதலியோர் தம் கருத்து உரைத்தல்

அரக்கர்கோள் அதனைக் கேட்டான்
‘அழகிற்றே ஆகும்’ என்றான்;
குரக்கினத் தலைவன் நின்றான்
‘கொற்றவர்க்கு உற்றது’ என்றான்;
‘இரக்கமது’ இழுக்கம்’ என்றான்
இளையவன், ‘இனிநாம் அம்பு
துரக்குவது அல்லால் வேறு ஓர்
சொல் உண்டோ?’ என்னச் சொன்னான்.

(அ. உ.)

அரக்கர்கோள் - அரக்கர்களின் அரசனான (வீடணன்),
அழகிற்றே ஆகும் - அது அழகிய செயலாகும், குரக்கினத்திறைவன்
- குரங்கினத் தலைவன் (சுக்ரீவன்), கொற்றவர்க்கு - அரசருக்கு,
உற்றது - ஏற்றதே, இளையவன் - இலக்குமணன், இரக்கமது -
இரக்கமில்லாத, இழுக்கம் - இரக்கம் காட்டுவது தவறு
(இராவணனுக்கு), அம்பு துரக்குவது - அம்பைவிட்டுப் போர் செய்வது,
அல்லால் - அதைவிட, வேறு ஓர் சொல் உண்டோ - பிற சொல்லும்
உண்டா. சொன்னான் - கூறினான்.

(பொழிப்பு)

வீடணனும் “அது அழகிய செயலாகும்” என்றான். சுக்ரீவனும்

“அரசர்க்கு எற்றதே இது” என்றான். இலக்குவன் “இரக்கம் இல்லாத இராவணனுக்கு இரக்கம் காட்டுவது தவறாகும். இனி அம்பு தொடுத்துப் போர்செய்வது அன்றி வேறும் உளதோ” என்றான்.

3. இராமன் மறுமொழி

“அயர்த்திலன்; முடிவும் அஃதே;
ஆயினும் அறிஞர் ஆய்ந்த
நயத்துறை நாலின் நீதி

நாம் துறந்(து) அமைதல் நன்றோ?
புயத்(து) உறை வலியரேனும்,
பொறையொடும் பொருந்தி வாழ்தல்
சயத்துறை; அறனும் அஃதே’

என்ற(று) இவை சமையச் சொன்னான்.

(அ. உ)

அயத்திலன் - மறக்கவில்லை (அரக்கர் செய்த தீமையையும் தண்ட காரணிய முனிவர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளையும் நான் மறக்கவில்லை). முடிவும் அஃதே - முடிவில் நிகழ்ப் போவதும் அதுவே, ஆயினும் - ஆணாலும், அறிஞர் - அறிவுடையோரான (பிரகஸ்பதி, சுக்கிராச்சாரியார் முதலியோர்), ஆய்ந்த - ஆராய்ந்த, நயத்துறை - சாத்திர முறையை, நீதி - அரசநீதி வழியை, நாம் - நாங்கள், துறந்தமைதல் - கைவிடுதல், நன்றோ - நல்லதோ, புயத்துறை - தோள் வலிமை கொண்டு செய்யும் போரில், வலியுறையும் - வல்லவரானாலும், பொறையொடும் - பொறுமையுடன், பொருந்தி - சேர்ந்து வாழ்தல், சயத்துறை - வெற்றிபெறும் முறையாம், அறனும் - அரச தருமமும், அஃதே - அதுவே, இவை - பின்வருவனவற்றை, சமைய - ஏற்றுக்கொள்ள, சொன்னான் - கூறினான் (இராமன்)

(பொழிப்பு)

“அரக்கர் செய்த தீமைகளையும் தண்டகாரணிய முனிவர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளையும் நான் மறக்கவில்லை. முடிவில் அதுவே நிகழ்ப்போகிறது. அறிவுடையோர் கூறிய அரசநீதி வழியான சாத்திர முறையை நாம் கைவிடல் நல்லதல்ல. நாம் வலிமையுடையவரெனினும் பொறுமையுடன், மேற்கொள்ள வேண்டியதை மேற்கொண்டு வெற்றிபெறுவதே அரச அறமுமாகும். எனவே பின்வருவனவற்றை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என இராமன் கூறினான்.

4. அங்கதனை அனுப்புதல்

‘என் அவற்கு) உரைப்ப(து) என்ன?
ஏந்திழை யானை விட்டுத்
தன் உயிர் பெறுதல் நன்றோ?

அன்றெனில், தலைகள் பத்தும்
 சின்னபின் னங்கள் செய்யச்
 செருக்களம் சேர்தல் நன்றோ?
 சொன்னவை இரண்டின் ஒன்றே
 துணிக(க) எனச் சொல்லி(டு) என்றான்.

(அ. உ.)

என் - நான், அவற்குரைப்பது என்ன - (இராவணனுக்கு)
 சொல்லத்தக்க செய்தி என்ன, ஏந்திழையானை - அணிகலங்களை
 அணிந்துள்ள பெண்ணை (சீதையை), விட்டு - சிறையினின்று விட்டுத்,
 தன்உயிர் - தனது உயிரை, பெறுதல் நன்றோ - பெற்று வாழ்வது
 நல்லதோ, அன்றெனில் - இல்லையென்றால்; சின்ன பின்னங்கள்
 செய்ய - துண்டம் துண்டமாக அறுக்க, செருக்களம் - போர்க்களம்,
 சேர்தல் - அடைதல், நன்றோ - நன்மை அளிப்பதோ? துணிக -
 துணிந்து (சொல்வாயாக).

(பொழிப்பு)

(அங்கதன் இராமனை நோக்கி) “இராவணனிடம் நான்
 சொல்லத்தக்க செய்தி யாது? என்று வினவினான். அணியத்தக்க
 அணிகளை அணிந்துள்ள சீதையைச் சிறையினின்றும் விட்டுத்
 தன்னுயிர் பெற்று வாழ்வது நல்லதோ? இல்லையெனில் உனது
 பத்துத் தலைகளையும் இராமன் தன் அம்புகளால் துண்டம் துண்டமாக
 அறுத்துத் தள்ளுமாறு போர்க்களத்தை அடைதல் உனக்கு நன்மை
 அளிப்பதோ? இந்த இரண்டினுள் ஒன்றைத் துணிந்து சொல்வாயாக”
 என்று இராவணனிடம் கூறுவாயாக! என்றான்.

5. அங்கதன் புறப்பாடு

பார்மிசை வணங்கிச் சீயம்
 விண்மிசைப் படர்வதே போல்,
 வீரன்வெஞ் சிலையிற் கோத்த

அம்பென விசையிற் போனான்;
 'மாருதி அல்ல னாகில்,
 நீ எனும் மாற்றம் பெற்றேன்
 ஆர் இனி என்னோடு ஒப்பார்?'
 என்பது) ஓர் இன்பம் உற்றான்.

(அ. உ.)

பார்மிசை - தரையிலே, சீயம் - சிங்கம், விண்மிசை -
 வானத்திலே, படர்வது - செல்வது, வெஞ்சிலை - கொடியவில்லு;
 கோத்த - பூட்டி; விசையின் - விரைவாக, மாருதி - அனுமன்
 அல்லன் - இல்லை, நீ எனும் மாற்றம் பெற்றேன் - நீயேதூதனாகச்
 செல்வதற்குரிவன் என்ற மதிப்பைப் பெற்றேன், ஒப்பர் - என்னைப்
 போன்றவர்.

(பொழிப்பு)

அனுமன் இல்லை என்றால் நீயே தூதனாகச் செல்வதற்கு
 உரியவன் என்று என்னிடம் மதிப்புக்கொண்டு சொல்லும் - சொல்லைப்
 பெற்றேன். இனி என்னைப் போன்றவர் யார் உள்ளார்?" என்று
 உள்ளத்தில் எண்ணி ஒப்பில்லாத இன்பம் அடைபவனான அங்கதன்
 இராமனைத் தரையில் விழுந்து வணங்கிச் சிங்கமானது வானத்தில்
 செல்வது போலக் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் பெரு வீரனான
 இராமனின் கொடிய வில்லினின்று பூட்டிச் செலுத்தப்பட்ட
 அம்பைப்போல் விரைவாகச் சென்றான்.

6. அங்கதன் இராவண சபையை அடைதல்

அயில்கடந்(து) எரிய நோக்கும்
 அரக்கரைக் கடக்க, ஆழித்
 துயில்கடந்(து) அயோத்தி வந்தான்

சொற்கூட வாத தூதன்
 வெயில்கூடந் தீலாத காவல்
 மேருவின் மேலும் நீண்ட
 எயில்கூடந்(து) இலங்கை எய்தி
 அரக்கன(து) இருக்கை புக்கான்.

(அ. உ.)

அயில் - வேற்படை, கூடந்தெரிய - விட உக்கிரமான தீ
 உண்டாக்க வல்ல; ஆழி - பாற்கூடல், துயில் - பள்ளி கொள்ளல்,
 கூடவாத - கூடந்து செல்லாத, வெயில்கூடந்தீலாத - கதிரவன்
 கூடந்து செல்லாத, காவல் - காவலை, எயில் - மதில், எய்தி -
 அடைந்து, இருக்கை - இருப்பிடம், புக்கான் - அடைந்தான்.

(பொழிப்பு)

“வேற்படையைவிட உக்கிரமாகத் தீ உண்டாக்கக் காண வல்ல
 அரக்கர்களை அழிப்பதற்காகவே பாற்கூடலில் பள்ளி கொள்வதை
 விடுத்து அயோத்தியில் அவதரித்தவனான இராமனின் சொல்லை
 மீறி நடவாத தூதனான அங்கதன்; கதிரவன் கூடந்து செல்லாத
 காவலைக் கொண்டதும், மேருமலையைக் காட்டிலும் உயர்ந்த
 நீளமாக இருப்பதுமான மதிலைத் தாண்டி இலங்கையை அடைந்து
 இராவணனின் இருப்பிடத்தை அடைந்தான்..

7. அழுகின்ற கண்ணர் ஆகி,
 ‘அநாமன்கொல்?’ என்ன அஞ்சித்
 தொழுகின்ற சுற்றம் சுற்றச்
 சொல்லிய துறைகள் தோறும்
 பொழுகின்ற வீரர் வார்த்தை
 முகம்தோறும் செவியின் மூழ்க
 எழுகின்ற சேனை நோக்கி
 வியந்திருந் தானைக் கண்டான்.

(அ. உ.)

அழகின்ற - (அஞ்சி) நீரைப்பெருக்கும், அனுமன்கொல் -
அனுமன் தானோ, தொழுகின்ற - வணங்கி வேண்டுகின்ற, சுற்றம் -
இனத்தவர், சுற்ற - சூழ்ந்திருக்க, முகம் தொறும் - முகத்திலுள்ள,
மூழ்க - வழந்து கொண்டிருக்க, எழுகின்ற - புறப்படுகின்ற, சேனை
- படை, இயைந்து - நோக்கி

(பொழிப்பு)

அங்கதனைக் கண்டவுடன் முன் இலங்கையில் புதுந்து அழிவை
ஏற்படுத்திய அனுமன் தானோ இவன்? என்று அஞ்சி நீரைப் பெருக்கும்
கண்களையுடையவராய்த் தமக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்காதவாறு
பாதுகாக்கும்படி வணங்கி வேண்டுகின்ற தன் இனத்தவர் சூழ்ந்து
இருக்கவும், அரசியலுக்கு வேண்டுவனவாக நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள
அவ்வத்துறைகளிலே அதிகாரிகளாக உள்ள வீரர்கள் சொல்லிக்
கொண்டிருக்கும் சொற்கள், தன் பத்து முகங்களிலும் உள்ள இருபது
செவிகளில் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கவும்; போருக்குப் புறப்படுகின்ற
படையைப் பார்த்தவண்ணம் அமர்ந்திருந்தவனான இராவணனைக்
கண்டான்.

8. அங்கதன் இராவணனைக் குறித்து வியத்தல்

'கல்உண்டு, மரம்உண்டு, ஏழைக்
கடல்ஒன்றும் கடந்தேம் என்னும்
சொல்உண்டே, இவனை வெல்லத்
தோற்றத்தோர் கூற்றம் உண்டே,
எல்உண்ட படைகைக் கொண்டான்
எதீர் உண்டே, இராமன் கையில்
வில்உண்டே உண்டு; என்று) எண்ணி
ஆற்றவும் வியந்து நின்றான்.

(அ. உ.)

சொல் உண்டே - சொல்லும் தோன்றி விட்டது, வெல்ல - வெற்றிஅடைய, தோற்றும் - தோன்றிய, கூற்றம் - காலன், எல்லுண்ட - ஒளிபொருந்திய, கைக்கொண்டால் - கையிலே எடுத்துக் கொள்ளின், எதிர் உண்டே - எதிராக நிற்பதும் உண்டோ; ஆற்றல் - வலிமை, வியந்து - அதிசயித்து.

(பொழிப்பு)

கடலைத் தூர்த்து அணையைக் கட்டக் கற்களும் மரங்களும் உண்டு. கற்களாலும், மரங்களாலும் தூர்த்து விடும்படி சிறியதான கடலைக் கடந்துவிட்டோம் என்ற சொல்லும் தோன்றிவிட்டது. ஆனால் இந்த இராவணனை வெல்லத்தோன்றிய ஓர் காலனும் இருக்கிறானோ? ஒளியுடைய ஆயுதத்தைக் கையிலே கொண்டானாயின் இவனது படைக்கு எதிராக நிற்பதும் உண்டோ? இவனது கைப்படைக்கு எதிராக இராமனின் கைவில்லானது தோன்றுமானால் எதிர் உண்டு! என்று எண்ணி அந்த இராவணனின் வலிமையைப் பாராட்டியவண்ணமிருந்தான்.

9. இராவணன் அங்கதனை 'யார்?' என வினவுதல்

நின்றவன் தன்னை அன்னான்

நெருப்பு) எழ நிமிரப் பார்த்து) 'இங்கு)

இன்று) இவண் வந்த நீயார்?

எய்திய கருமம் என்னை?

கொன்று) இவர் தின்னாமுன்னம்

கூறுதி தெரிய' என்றான்;

வன்திறல் வாலி சேயும்

வாள்எயிறு) இலங்க நக்கான்.

(அ. உ.)

நின்றவன் தன்னை - தன்முன் வந்து நின்றவனை; (அங்கதனை),
இவண் - இங்கு, எய்திய - வந்த கருமம் - காரணம், விடயம்;
கொன்று - கொல்லப்பட்டு, இவர்தின்னா - இவர்கள் (ஏவலாளர்)
தின்பதற்கு வன்திறல் - மிக்கவன்மையுடைய, சேயும் - மகனும்
எயிறு - பல்லு, இலங்கி - ஒளிர, தெரிய; நக்கான் - சிரித்தான்.

(பொழிப்புரை)

இராவணன் தன்முன் வந்து நின்றவனான அங்கதனைக்
கண்களினின்று தீப்பொறி பறக்க நிமிர்ந்து பார்த்து இன்று இங்கு
இப்போது வந்த நீ யார்? வந்த காரணம் யாது? இந்த என்
ஏவலாளர்கள் கொன்று தின்பதற்கு முன்னர் நானறியத் தெரிவிப்பாயாக!
என்று வினவினான். மிக்க வன்மையுடைய வாலிமகன் அங்கதனும்
பற்கள் வெளியே விளங்கச் சிரித்தான்.

10. அங்கதன் விடை

'பூத நாயகன், நீர் சூழ்ந்த
புவிக்கு நாயகன், இப்பூமேல்
சீதை நாயகன், வேறு) உள்ள
தெய்வ நாயகன், நீ செப்பும்
வேத நாயகன், மேல் நின்ற
விதிக்கு நாயகன், தான்விட்ட
தூதன் யான்; பணித்த மாற்றம்
சொல்லிய ஊந்தேன்' என்றான்.

(அ. உ.)

பூதநாயகன் - ஐம்பூதங்களின் தலைவனும், பூமேல் - (தாமரை)
மலர் மீது, செப்பும் - ஓதும், விதிக்கு - ஊழ்வினைக்கு, பணித்த

மாற்றம் - கட்டளையிட்டுள்ள சொல்லை; சொல்லிய - சொல்லும்படியாக

(பொழிப்பு)

ஐம்பூதங்களின் (நிலம், நீர், காற்று, தீ, வான்) தலைவனும், நீரினால் சூழப்பட்ட உலகத்துக்குத் தலைவனும் அத்தாமரை மலர்மீது வாழ்பவனான திருமகளின் அமிசமான சீதைக்குத் தலைவனும், உலகத்தில் வெவ்வேறாக உள்ள தெய்வங்களுக்குத் தலைவனும், நீ ஓதும் வேதங்களின் உட்பொருளாக விளங்குவனும், மேம்பட்டுத் தோன்றுகின்ற ஊழ்வினைக்குத் தலைவனுமாக நிற்கின்ற இராமன் உன்னிடத்தில் அனுப்பிய தூதன் நான்! என் தலைவன் கட்டளையிட்டுள்ள சொல்லைச் சொல்லும் பொருட்டாக வந்தேன். என்று தான் வந்த காரணத்தை அங்கதன் மொழிந்தான்.

11. 'இந்திரன் செம்மல் பண்டு ஓர்
இராவணன் என்பான் தன்னைச்
சுந்தரத் தோள்க ளோடும்
வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
சீந்திரக் கிரிகள் தாவித்
திரிந்தனன், தேவர் உண்ண
மந்தரக் கிரியால் வேலை
கலக்கினான், மைந்தன்' என்றான்.

(அ. உ.)

செம்மல் - மகன்; பண்டு - முற்காலத்தில்; சுந்தரம் - அழகு; சீந்திரக் கிரிகள் - யானைகள் உலவுகின்ற நான்கு திக்கில் உள்ள மலைகளில், மந்தரக் கிரியால் - மந்தரமலையால், வேலை - பாற்கடலை.

(பொழிப்புரை)

இந்திரனின் மகனும் முற்காலத்தில் ஒப்பில்லாத இராவணன் என்று வழங்கப்படுபவனை, அவனது அழகிய தோள்களுடனே தன் வாலிலே தொங்குமாறு கட்டி, யானைகள் உலவுகின்ற நாங்கு திக்குகளிலும் உள்ள மலைகளிலே பாய்ந்து திரிந்தவனும், தேவர்கள் உண்ணுமாறு மந்தர மலையினாலே பாற்கடலைக் கடைந்தவனுமான வாலி என்பவனின் மகனாவேன் நான் என அங்கதன் தன்னை இன்னான் என அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

12. இராவணன் அங்கதனைத் தன் வசமாக்க முயலுதல்

‘உந்தை என் துணைவன் அன்றே;
ஓங்கு) அறம் சான்றும் உண்டால்;
நிந்தனை இதன்மேல் உண்டோ,
நீ அவன் தூத னானால்?
தந்தனன் நினக்கு யானே
வானரத் தலைமை; தாழா
வந்தனை; நன்று செய்தாய்,
என்னுடை மைந்த’ என்றான்.

(அ. உ.)

உந்தை - உனதுதந்தை, சான்று - சாட்சி, நிந்தனை
பழிக்கு, வந்தனை - வந்தாய்.

(பொழிப்பு)

நின் தந்தை என் நண்பன் அல்லனோ! இதற்குத் தக்க சாட்சியும் உண்டு. அங்ஙனம் என் நண்பனும், வீரனுமாய் இருத்தவனின் மகனான நீ, சாதாரண மனிதனான அந்த இராமனுக்குத் தூதனாக வரும் இதைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட பழிக்கு இடமான செயல் ஏதேனும் உண்டா? இல்லை! ஆதலால் அவனுக்குத் தூதனாக வந்த தன்மையை விட்டுவிடு. என்மகனே! உனக்கு நானே குரங்கு

இனத் தலைவனாகும் பதவியைக் கொடுத்தேன். காலம் தாழ்த்தாது வந்தாய். நல்லதைச் செய்தாய்! என்று இராவணன் அங்கதனை நோக்கிக் கூறினான்.

13. 'தாதையைக் கொன்றான் பின்னே
 தலைசுமந்து இருகை நாற்றிப்
 பேதையன் என்ன வாழ்ந்தாய்
 என்பது ஓர் பிழையும் தீர்ந்தாய்;
 சீதையைப் பெற்றேன்; உன்னைச்
 சீறுவனும் ஆகப் பெற்றேன்;
 ஏது எனக்கு அரியது?' என்றான்
 இறுதிநூற்கு எல்லை கண்டான்.

(அ. உ.)

தாதையை - தந்தையை, பேதையன் - அறிவிலி, தீர்ந்தாய் - நக்கினாய், பெற்றேன் - அடைந்தேன், எல்லை - முடிவு, அரியது - கிடைத்தற்கரியது, அருமையானது.

(பொ. உ.)

தன் வாழ்நாளில் எல்லையை விரைவில் காணப் போகின்ற வனான இராவணன் அங்கதனை நோக்கி "நீ இவனது தூதனாய் இருப்பதை விட்டுவிட்டு வானரத்தலைமை மேற் கொண்டு ஒழுகினால், தன் தந்தையைக் கொன்றவனது பின்னே இரு கைகளையும் தலைமேற் சுமந்தும் முகத்தைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டும் கண்டோர் "இவன் அறிவிலி என்று கூறுமாறு வாழ்ந்தான்" என்று இகழ்ச்சியாகச் சொல்லப்படுவதான ஒப்பில்லாத பழிச்சொல்லை நீங்கப் பெறுவாய். அப்போது நானும் சீதையை அடைந்தவனாவேன். இனி எனக்கு அரியது யாது இருக்கிறது என உரைத்தான்.

14. 'அந்நரர் இன்று நாளை
 அழிவதற்கு ஐயம் இல்லை.

உன் அர(சு) உனக்குத் தந்தேன்,
 ஆளுதி ஊழி காலம்
 பொன்அரி சுமந்த பீடத்(து)
 இமையவர் போற்றி செய்ய,
 மன்னவனாக யானே
 சூட்டுவன் மகுடம்' என்றான்.

(அ. உ.)

நரர் - மானுடர், ஐயம் - சந்தேகம், ஊழிக்காலம் -
 இறுதிக்காலம், பீடத்து - அரியணை, மகுடம் - முடி, இமையவர் -
 தேவர்.

(பொ. உ.)

இராவணன் பின்பும் "அந்த மானிடர் இன்றைய தினத்திலோ
 அல்லது நாளைய தினத்திலோ அழிவதற்கு ஒரு சந்தேகமும் இல்லை.
 உனக்குரிய வானாத் தலைமையைக் கொடுத்தேன். ஊழிக்கால இறுதி
 வரையிலும் பொன்னாலான அரியணையில் அமர்ந்து தேவர்களெல்லாம்
 வணங்க ஆட்சி செய்வாயாக. வானாத் தலைவனாக இப்பொழுதே
 முடிசூட்டுவேன்" என மொழிந்தான்.

15. அங்கதன் மறுமொழி

'சூவி (இன்று) என்னை "நீ போய்த்
 தன்குலம் முழுதும் கொல்லும்
 பாவியை எய்தி, அஞ்சி,
 அரண்புக்குப் பதுங்கி னானைத்
 தேவியை விடுக; அன்றேல்,
 சேருக்களத்(து) எதிர்த்து தன்கண்
 ஆவியை விடுக" என்றான்
 அருள்இனும் விடுகிலாதான்.

(அ. உ.)

கூவி - அழைத்து, அஞ்சி - அச்சம் கொண்டு, பதுங்கிணனை - ஒளித்திருந்தானை, செருக்களத்து - போர்க்களத்தில், எதிர்த்து - எதிர்த்து, ஆவி - உயிர்

(பொ. உ.)

“நீ இராமனுக்குத் தீமை செய்திருந்தும் இன்னும் உன்னிடத்தில் அருள் நீங்கப் பெறாதவனான அவன், இப்போது என்னை அழைத்து நீ சென்று தன்குலத்தை யெல்லாம் அழியச் செய்யும் பாவியைச் சேர்ந்து போருக்கஞ்சி அச்சங்கொண்டு அரணுக்குள் புதுந்து பதுங்கிக் கொண்டிருக்கும் இராவணனைப் பார்த்து சீதையை விடுக, அவ்வாறு அவளைச் சிறைவிடுக்க விருப்பமில்லை யென்றால் போர்க்களத்தில் எதிர்த்து நின்று தன் இனிய உயிரை விட்டிடுக எனச் சொல்வாயாக என்று சொல்லியனுப்பினான், என்றான் அங்கதன்.

16. பருந்துண்ப் பாட்டி யாக்கை
படுத்தநாள், பகைஞ ரோடும்
மருந்தினும் இனிய மாமன்
மடிந்தநாள், வனத்துள் வைகி
இருந்துழி வந்த நங்கை
இருஞ்செவி மூக்கி னோடும்
அரிந்தநாள் வந்தி லாதான்
இனிச் செய்யும் ஆண்மை உண்டோ?

(அ. உ.)

யாக்கை - உடல்; பருந்துண - பருந்து உண்ணும்படி;
படுத்தநாள் - வீழ்த்திய நாள்; மடிந்தநாள் - இறந்தநாள்; அரிந்தநாள் - வெட்டிய நாள்; வந்திலாதான் - வராதவன்; ஆண்மை - வீரம்.

(பொ. உ.)

“தன் பாட்டியான தாடகையின் உடலைப் பருந்து உண்ணும்படி

கொன்று வீழ்த்திய நாளிலும், மருந்தைவிட அனுகூலமான மாமனான சபாசு, விசுவாமித்திரனின் வேள்வியைக் கெடுக்கச் சென்று படைகளுடன் இறந்த காலத்திலும், தான் காட்டில் தங்கியிருந்த போது அவனுடைய நங்கையாகிய சூர்ப்பனகையின் மூக்கையும், தனங்களையும் என் தம்பி இலக்குவன் அரிந்தபோது போரிட எதிர்த்து வராதவன் இனிச்செய்யும் வீரச்செயல் உண்டோ. என்று இராமன் கூறினான்” என அங்கதன் கூறினான்.

17. 'கிளையொடும் பகைஞ ரோடும்
 கேடிலா உயீர்குட் கெல்லாம்
 களைஅன தம்பி மாரை
 வேரொடும் களையக் கண்டும்
 இளையவன் பிரிய மாயம்
 இயற்றியே கொண்டு போய
 வளை எயிற்று) அரக்கன் வெம்போர்க்கு)
 இனி இவண் வருவ(து) உண்டோ?

(அ. உ.)

கிளையொடும் - சுற்றத்தாருடனும்; கேடிலா - அழிவில்லாத;
 களைஅன - களை போன்ற (கெடுதல் செய்யும்) களையக் கண்டும்
 - ஒழித்தலை அறிந்தும்; மாயம் - வஞ்சம்; இயற்றி - செய்து;
 வெளவும் - கவரும்; வளை எயிற்று - வளைந்த பற்களை உடைய;
 வெம்போர்க்கு - கொடிய போருக்கு

(பொழிப்பு)

“அழிவில்லாத உலகத்து உயீர்களாகிய பயீர்களுக் கெல்லாம்
 களைகளைப் போன்று துன்பம் செய்யும் இயல்புடைய கரன் முதலிய
 தம்பியரைச் சுற்றத்தாருடனும் படைவீரருடனும் வேருடன் நான்
 ஒழித்துவிட்டேன். இதை அறிந்திருந்தும் என் தம்பியான இலக்குவன்
 என்னைவிட்டுப் பிரியுமாறு வஞ்சச் செயலைச் செய்து, அவன் பிரிந்த
 சமயம் பார்த்து எனது மனைவி சீதையைக் கவர்ந்த வளைந்த

பற்களையுடைய அந்த இராவணன் கொடிய போர் செய்வதற்கு இனித்தான் வரப்போவது உளதோ?" என இராமன் கூறியதாக அங்கதன் சொன்னான்.

18. 'ஏந்திழை தன்னைக் கண்ணுற்ற(று),
எதீர்ந்தவர் தம்மை எற்றிச்
சாந்(து) எனப் புதல்வன் தன்னைத்
தரையிடைத் தேய்த்துத் தன்னூர்
காந்(து) எரி மடுத்துத் தானும்
காணவே கடலைத் தாவிப்
போந்தபின் வந்தி லாதான்
இனிப்பொரும் போரும் உண்டோ?

(அ. உ.)

ஏந்திழை தன்னை - சீதையை; தம்மை எற்றி - எதீர்த்த வர்களை மோதி அழித்து; காந்து - நெருப்பு; பொரும் போரும் - பொருதுகின்ற போரும்.

(பொழிப்பு)

என்னால் அனுப்பப்பட்ட தூதனான அனுமன் சீதையைப் பார்த்துவிட்டு அப்போது எதீர்த்து வந்தவரையெல்லாம் மோதி அழித்து, தன் மகனான அட்சகுமாரனை சாந்துபோல ஆகுமாறு தரையில் இட்டு அரைத்துவிட்டு தன் ஊரான இலங்கையை எரிக்கின்ற நெருப்பை இட்டு எரித்து தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கடலைக் கடந்து சென்ற பின்பும் அந்த அனுமனைக் கொல்லவேண்டுமென்று எண்ணம் வரவேண்டியவன் இராவணன். ஆனால் வரவில்லை. அங்ஙனம் வராதவனான இராவணன் இனி எதிரில் வந்து செய்ய இருக்கும் போரும் உண்டோ என்று இராமன் கூறினான் என அங்கதன் மொழிந்தான்.

19. 'உடைக்குலத்(து) ஒற்றர் தம்பால்
 உயர்கொடுத்(து) உள்ளக் கள்ளம்
 துடைத்துழி, வருணன் வந்து
 தொழுதுழித் தொழாத கொற்றக்
 குடைத்தொழில் உம்பி கொள்ளக்
 கொடுத்துழி, வேலை கோலி
 அடைத்துழி, வந்தி லாதான்
 இனிவர ஐயம் உண்டோ?

(அ. உ.)

உள்ளக் கள்ளம் - உள்ளத்தில் உள்ள கள்ளத் தன்மை;
 துடைத்துழி - போக்கிய போதும்; தொழுதுழி - வணங்கிய போதும்;
 கொற்ற - வெற்றியுடைய; குடைத்தொழில் - ஆட்சி செய்யும் தொழில்;
 உம்பி கொள்ள - பெற்றுத்தருமாறு; கொடுத்துழி - கொடுத்த போதும்
 ; வேலை கோலி - கடலை முயன்று, அடைத்துழி - அணை
 கட்டிய போதும்.

(பொழிப்பு)

“தன் குலத்தில் பிறந்த ஒற்றர்கள் இடத்தில் அவர்கள் உயிரைக்
 கவராது விட்டு அவர்தம் உள்ளக் கள்ளத்தனத்தைப் போக்கிய
 போதும், வருணன் கண்கூடாக எதிரில் வந்து அணைகட்டுமாறு
 வணங்கிக் கூறியபோதும், தன்னை மற்றவர் தொழுவது அன்றி தான்
 எவரையும் தொழ வேண்டாத வெற்றியுடைய இலங்கைக்கு
 ஆட்சிசெய்யும் தொழிலை வீடணன் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு தந்தபோதும்,
 கடலை முயன்று அணை கட்டிய போதும் வராதவன் இராவணன்.
 அத்தகையவன் இனி வருவானென்று எண்ணச் சந்தேகம் ஏதும்
 உண்டோ என்று இராமன் கூறினான்.” என்று அங்கதன் கூறினான்.

20. 'மறிப்பு) உண்ட தேவர் காண,
 மணிவரைத் தோளின் வைகும்
 நெறிப்புண்ட ரீகம் அன்ன
 முகத்தியர் முன்னே, நென்னல்

பொறிப்புண்ட ரீகம் போலும்
 ஒருவனால் புனைந்த மௌலி
 பறிப்புண்டும் வந்தி லாதான்
 இனிப்பொரும் பான்மை உண்டோ?

(அ. உ.)

மறிப்புண்ட - சிறையில் வைக்கப்பட்ட; மணிவரை - அழகிய
 திரிகூட மலை; மௌலி - முடி.

(பொழிப்பு)

“தன்னால் சிறையில் மடக்கப்பட்ட தேவர்கள் பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கவும், அழகிய திரிகூட மலையின்மீது தங்கியுள்ள
 நெறித்தல் கொண்ட தாமரை போன்ற முகத்தையுடையவரான
 தேவப்பெண்டிர்க்கு எதிரே, உடற்புள்ளியையுடைய புலியைப் போன்ற
 வலிமையுடைய ஒப்பில்லாத சுக்ரீவன் தானணிந்திருந்த முடி
 பறிக்கப்பட்டும் அந்தச் சுக்ரீவனைக் கொல்லுமாறு தொடர்ந்து வராமல்
 இருந்தவனான இராவணன் இனிப் போர் செய்கின்ற தன்மை உண்டோ?
 என இராமன் மொழிந்தான்” என அங்கதன் கூறினான்.

21. ‘ “என்று) இவை இயம்பி வா” வென்று)
 ஏவினன் என்னை எண்ணி;
 ஒன்று) உனக்கு) உறுவ(து) உன்னித்
 துணிந்(து) உரை; உறுதி பார்க்கின்,
 துன்றிரும் குழலை விட்டுத்
 தொழுது வாழ்; சுற்றத் தோடும்
 பொன்றுதி யாயின், என்பின்
 வாயிலிற் புறப்ப(டு)’ என்றான்.

(அ. உ.)

இயம்பி - சொல்லி; ஏவினன் - கட்டளையிட்டான்; உறுவது
 - தக்கது; குழல் - கூந்தல், பொன்றுதி - பெறுவாயாக.

(பொழிப்பு)

“இவ்வாறு கூறி இராவணனின் மனக் கருத்தை அறிந்துகொண்டு வா என்று இராமன் எனக்குக் கட்டளை இட்டு அனுப்பினான். ஆதலால் நான் கூறிய இரண்டினுள் உனக்குத் தக்க செயல் ஒன்றை நன்கு ஆராய்ந்து சொல்வாயாக, உன் உயிருக்கு ஊறு உண்டாகாத நன்மையான செயலைப் பார்ப்பாயானால் நெருக்கிய கூந்தலையுடைய சீதையை இராமனிடம் கொண்டுவந்து விட்டு அவனை வணங்கி நல்வாழ்வைப் பெறுவாயாக. உறவினர்களுடன் இறந்து விடுவாயானால் என்பின் அரண்மனை வாயிலிலிருந்து வெளிப்பட்டு வருவாயாக” என்று அங்கதன் கூறினான்.

அங்கதனைக் கொல்லும்படி இராவணன் அரக்கர் சிலரை ஏவுதல்

22. சொற்ற வார்த்தையைக் கேட்டலும், தொல்லயர் முற்றும் உண்பது போலும் முனிவினான்
'பற்றுமின் கடிதின்; நெடும் பார்மிசை
எற்றுமின்' என நால்வரை ஏவினான்.

(அ. உ.)

சொற்ற - உரைத்த; தொல்லயர் - பழமையான உயர்; முற்றும் - முழுவதும்; முனிவினான் - சினத்தைக் கொண்டவனாய்; பற்றுமின் - பிடியுங்கள்; கடிது - விரைந்து; நெடும் - நெடிய; பார்மிசை - பூமியின் மீது; எற்றுமின் - மோதுங்கள்.

(பொழிப்பு)

அங்கதன் உரைத்தவற்றைக் கேட்ட இராவணன் பழமையான உயீர்களை யெல்லாம் விழுங்கி விடுவனோ என்று கருதும்படி சினத்தைக் கொண்டவனாய் “இந்தத் தூதனைப் பிடியுங்கள், விரைந்து பரந்த பூமியின் மீது மோதுங்கள்” என நால்வருக்குக் கட்டளை இட்டான்.

அங்கதன் செய்கை

23. ஏவினான் பிடித் தாரை எடுத்(து) எழத்
தாவினான்; அவர் தம்தலை போய் அறக்
கூவினான் அவன் கோபுர வாயிலில்
தூவினான்; துகைத் தான்; இவை சொல்லுவான்:

(அ. உ.)

ஏவினான் - கட்டளையால்; எடுத்தெழத்தாவினான் - (நான்கு
வீரர்களையும்) எடுத்துக் கொண்டு உயரத்தாவி; கூவினான் -
சுத்தமிட்டான்; தூவினான் - போட்டான்; துகைத்தான் - மிதித்தான்.

(பொழிப்பு)

அங்கதன் இராவணனின் கட்டளையால் தன்னைப் பிடித்த
அந்த நான்கு வீரர்களையும் எடுத்து உயரத்தாவி அந்த நால்வரின்
தலைகளும் அறும்படி செய்தான்; சுத்தமிட்டான். அரண்மனை
வாயிலில் அவர்கள் உடலைப் போட்டுக் காலால் மிதித்து பின்வருமாறு
சொற்களைப் பகர்ந்தான்.

24. 'ஏமம்சார எளியவர் யாவிரும்
தூமம் கால்வன வீரன் சுடுசரம்
வேமின் போல்வன வீழ்வதன் முன்னமே
போமின், போமின் புறத்(து)' என்று போயினான்.

கம்பர்

(அ. உ.)

தூமம் - புகை; கால்வன - வெளியிடுவன; சுடுசரம் -
சுடுகின்ற அம்புகள்; வேமின் - மின்னல் ஒளிர்கின்ற; போமின் -
போங்கள்; புறத்து - வெளியே; போயினான் - அடைந்தான்.

(பொழிப்பு)

அங்கிருந்த வீரரைப் பார்த்து “ புகையை வெளியிடுவனவும் மின்னலைப் போன்று ஒளிர்கின்ற இராமனின் சுடுகின்ற அம்புகள் வந்து விழுகின்ற முன்னமே வலிமையில்லாத நீங்கள் எல்லோரும் பாதுகாப்பை அடையுமாறு தூரத்தே செல்லுங்கள் ” என்று சொல்லியபடியே அங்கிருந்து இராமன் இருந்த இடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. அங்கதனை இராமன் முதலியோர் இராவணனிடம் தூதனுப்ப முடிவு செய்தது ஏன்?
2. அங்கதனுக்கும் இராவணனுக்குமிடையில் இடம் பெற்ற உரையாடலை நாடக உருவில் எழுதுக.
3. சீதையை விடுவிப்பதே உனக்கு நல்லது என இராவணனைப் பார்த்து அங்கதன் கூறுவதன் காரணம் யாது?
4. இராவணன் இனிப் போர் செய்ய வரமாட்டான் என இராமன் கூறியதாக அங்கதன் கூறியவை யாவை?
5. சந்தர்ப்பம் கூறுக

அ. “இன்று இவண் வந்த நீ யார்?

ஆ. “... செருக்களத்(து) எதிர்த்து தன் கண் ஆவியை விடுக”.

இ. “..... வீரன் சுடுசரம் வேமின் போல்வன வீழ்வதன் முன்னமே போமின், போமின் புறத்து”

16 முடியாத கதைகள் பல

தலைத்துண்டை இறுக்கமாகத் தலையில் சுற்றிக்காது ஓரத்தில் சொருகியபின், இரு கைகளாலும் தலைப்பாகையைச் சரிசெய்து கொண்ட வேலாயுதம் சட்டைப்பையில் இருந்த கடிதங்களையும் மறுபடி வெளியே எடுத்துச் சரி பார்த்து வைத்துக் கொள்கிறார்.

அந்தக் கடிதங்களிடையே ஒரு சிறு துணி முடிப்பும் இருக்கிறது. அது அவர் மனைவி பாக்கியத்தின் காதுக்கொப்புகள். இன்றைய அவருடைய பயணத்திற்காக ஈட்டுக் கடையில் குடிபுகத் தயாரான இரண்டு அழகிய ஜிமிக்கி கோத்த கொப்புகள். அந்தப் பொட்டலத்தைத் தனியே எடுத்து, அதன் கனத்தை அறிய விரும்புவவர்போல வலது உள்ளங்கையில் வைத்து மேலும் கீழும் ஆட்டியபடி அடுப்படிப் பக்கம் பார்க்கிறார். அங்கே பாக்கியும் அவருக்காகத் தேநீர் ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். நள்ளிமன உணர்ச்சிகளை வெளியிடும் வித்தை

என்றோ மறந்து விட்ட அவள் முகம் சிந்தனையால் இறுகிக் கிடக்கிறது. தேநீர்க் கோப்பையையும் சீனிச் சாடியையும், எடுத்து வந்து அவரிடம் நீட்டியபடியே அவள் கேட்கிறாள்.

“பயணம் வச்சாச்சா மாமா? எல்லாம் மறக்காம எடுத்துக்கிட்டிங்களா?”

“ஆமா எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டேன்...”

வேலாயுதம் தேநீரை வாங்காமலே தன் கையிலிருந்த சிறு முடிச்சினைக் காட்டி அவளிடம் கேட்கிறார்.

“ஏன் பாக்கியம்? இதை முப்பது ரூபாவுக்கு வச்சாப் பத்தாதா? நாப்பது எதுக்கு? வட்டியே எக்கச்சக்கமாக வருமாச்சே....”

“அதுக்கு என்ன செய்யிறது?”

பாக்கியம் தேநீரைக் கணவன் கையில் கொடுத்தபடி தொடர்கிறாள்; “வட்டி வருமுன்னு பார்த்தா இப்ப நம்ப செலவுக்கு என்ன செய்யறது? நீங்க போகவர ரெண்டு மூணு ரூவா வேணும், அம்மாளுக்கு டொனிக்கு’ -அதான் கண்டாக்கையா சொன்னாரே என்னமோ சத்து மருந்துன்னு? அதுக்குப் பன்னிரண்டு ரூபா வேணும், அம்மா ஆசைப்பட்டுக் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கு. அதுக்கு நல்ல இறைச்சியா ஒரு ரெண்டு றாத்தலாவது வாங்கிவாங்க? அதோட ஆட்டுக்காலு ‘சூப்’ வைச்சுக் குடுக்கச் சொன்னாரே டாக்டர் ஐயா? நல்லதா ரெண்டு காலு வாங்கிக்குங்க. அப்புறம் காய்கறி ஏதாச்சும் வாங்கி வரணும்; அரிசியும் ஒரு மூணு கொத்து பார்த்து வாங்கி வாங்க. இந்த உக்கிப்போன வெள்ளையரிசிச் சோத்தைத் தின்னு நமக்கே வயிற்றுக்குச் சரியில்லே. சொகமில்லாத மனுசருக்கு எப்படி? நீங்க வேற கல்லையும் மண்ணையும் வாங்கிவராம நல்லதா ஒரு மூணு நாலு கொத்து அரிசி வாங்கி வாங்க.. மேல ஒரு சாப்பாடு கீப்பாடு உங்களுக்கு வேணாமா? மேட்டு லயத்து கருப்பாயி வீட்டிலே அன்னைக்கு அஞ்ச ரூவாக் கடனையும் தீருப்பிக் கொடுக்கணும். எல்லாத்துக்குமா நாற்பது ரூவாயாச்சும் வாங்கினாத்தானே கட்டுப்படியாகும்? வட்டிய பாத்தா ஆச்சா?”

முச்ச விடாமல் பேசி முடித்த பாக்கியத்தின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே தேநீரைப் பருகி முடித்துவிட்ட வேலாயுதம், கோப்பையை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் புறங்கையால் உதடுகளைத் துடைத்துக் கொண்டார். “உம் உம்.. அப்ப சரிதான்.. நாப்பதே வாங்குறேன்” என்று தலையை ஆட்டியபடி அவர் கூறினாலும், ‘நீ சொல்லுற கணக்கைப் பார்த்தா நாற்பது என்ன அம்பது ரூபாகூடப் பத்தாது போ!’ என மனத்துள் கூறிக் கொண்டார். அதே சமயம், இரவெல்லாம் இருமியும் முனகியும் களைத்துப் போய்ச் சற்று முன்புதான் கண்ணயர்ந்திருந்த பொன்னம்மா மறுபடியும் விழிப்புற்று இருமத் தொடங்கினாள்.

பொன்னம்மா வேலாயுதத்தின் அக்காள் - பாக்கியத்தின் தாய். கம்பளிச் சுருணைக்குள் முடங்கிச் சுருண்டு இருமியவள் சாம்பல் உள்ள சிரட்டையில் எச்சிலைத்துப்பத் தலையைத் தூக்கினாள். அந்நேரத்தில் தன் தம்பி புறப்பட்டு நிற்பதையும் கண்டுவிட்டாள். பீளை கலந்த பிசிசித்த கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு மெல்ல எழுந்து சுவரில் சாய்ந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா.

“ஏம்பா வேலு? பொறப்பட்டுட்டியா?”

“ஆமக்கா!” பாசமும் துயரமும் சலிப்பும் கலந்த பார்வையைத் தமக்கையின் புறம் ஓட்டியபடி பதிலளித்த வேலாயுதம் தொடர்ந்து கேட்டார்:

“வாய்க்கு ருசியா ஏதாச்சும் வேணுமானாச் சொல்லு அக்கா? பார்த்து வாங்கியாறேன்...”

“அதெல்லாம் ஒன்னும் வேணாப்பா! நீ எந்த மகராசன் காலுல விழுந்தாவது இந்தப் பிரசாவுருமச்சங்கதியை முடிச்சுட்டு வந்துரு. அதுதான் சனியன் புடிச்ச கரைச்சலா இருக்கு..”

பொன்னம்மாளின் குரல் கமறுகிறது. கண்ணீருடன் அவள் இருமியபடி புலம்புகிறாள்.

“இல்லாட்டிப்போனா, ஒரு தொந்தரவுமில்லாமே ‘அந்த ஊருக்குப் போயி தாயி புள்ளைக மொகத்தைக் கண்ணால பாத்துட்டாச்சம் நிம்மதியாச் சாவலாமே..”

வேலாயுதம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறார். பாக்கியம் தன் தாயைக் கண்டிக்கும் பாவனையில் தேற்றுகிறாள்.

“சரி, சரி, இப்ப ஏன் விடியங்காட்டியும் ஒப்பாரி வைக்கிறேம்மா? மனுச ஒரு காரியத்துக்காக வெளியே போறப்ப இப்படி ஒப்பாரி வைச்சுக்கிட்டிருந்தா நல்லா இருக்கும்? பேசாமப்படுத்திருப்பா.. அதெ விட்டுட்டு..!”

அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்டுக் கிளம்பிய அவலமான துன்பத்தை வலுக்கட்டாயமாக வாயைப் பொத்தி அடக்கிக் கொள்கிறாள் பொன்னம்மா.

“அப்ப சரி நேரமாவுது போயிட்டு வாரேன்” என்றபடி கதவு மூலையில் தொங்கிய குடையை எடுத்துத் தோளில் கொளுவிக்கொண்ட வேலாயுதம் பக்கவாட்டின் சுவரில் மாட்டியிருந்த படத்தைப் பார்த்துக் கும்பிடுகிறார். பின்னால் பொன்னம்மாவின் குரல் சன்னமாய் ஒலிக்கிறது.

“நல்ல எறச்சியாப் பாத்து வாங்கிட்டு வா வேலு? ரோட்டுக் கடை யாழ்ப்பாணத்தாரு கடையில் ஒரு கட்டுப்போயலையும் வாங்கி வந்திரு?”

“ஆங் எல்லாம் வாங்கியாரேன். நீ சாப்பாட்டுக்கு மொதல்லே மறந்துடாமே மருந்தைக் குடி..? இந்தா பாக்கியம்! நீயும் நேத்து மாதிரி மறந்து போயிடாம அக்காளுக்கு மருந்தை ஊத்திக்கொடு?”

“சரி மாமா! நேத்து மழையோட மழையா நனைஞ்சுபோய் வந்ததுலே எல்லாம் மறந்துபோச்சு..”

“க்கும்! என்ன மருந்து அது! பச்சைத் தண்ணி! அதைக் குடிக்கிறதுக்கு பைப்புத் தண்ணி புடிச்சாந்து குடிக்கலாம். கருமம்!” பொன்னம்மா பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வேலாயுதம் வந்து வெளி வாயிற்படியில் நின்று வெளிப்பக்கம் எட்டிப் பார்க்கிறார். அடுத்த வீட்டுப் பையன் - எட்டுவயது ஆண்பிள்ளை திகம்பரனாக வாசல் முற்றத்திலுள்ள வேலியோரம் குந்திக் கொண்டிருக்கிறான். லயத்து நாயொன்றும் அவனருகே வாலையும் உடம்பையும் ஆட்டியபடி நிற்கிறது. தொங்கல் வீட்டுக் கந்தசாமி தேயிலைக் குச்சியால் பல்லைத் தேய்த்தபடி முக்காடிட்ட தலையுடன் தோட்டத்துப் பக்கமிருந்து வருகிறார். இன்னும் இருள் முற்றாக விலகாத அந்த அதிகாலை நேரத்தில் லயம் வேறு சந்தடியின்றி உறங்கிக் கிடக்கிறது.

“என்ன மாமா நேரமாகலையா?”

முதுகுக்குப் பின்னால் பாக்கியத்தின் குரல் மெதுவாகக் கேட்கிறது. இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்த வேலாயுதம், “ஆமா பாக்கியம் அந்தத் துணிப்பையை எடு” என்கிறார். பாக்கியம் அறைக்குள் நுழைந்து சுருட்டி வைத்திருந்த துணிப்பையை எடுத்து வந்து தர, அதை வாங்கிக்கொண்டு “நான் போய்ட்டு வாரேன்” என்றபடி லைசன்கல் வாசலில் இறங்கி நடக்கிறார் வேலாயுதம். குறுக்குப் பாதையில் வேகமாய்ப் போனால் அரைமணி நேரத்திலே ரோட்டுக்கடையை அடையலாம். ஆறேகாலுக்கு முதல் பஸ் வரும். அதைப் பிடித்தால் எட்டு எட்டரை மணிக்குக் கண்டிக்குப் போய்ச் சேரலாம். சிந்தனையும், நடையும் துரிதமாகின்றன.

*

*

*

ஏறக்குறைய நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு தம்முடைய ஏழாம் வயதில் அக்காள் பொன்னம்மாவுடனும், அவள் கணவனுடனும் இலங்கைக்கு வந்தவர் வேலாயுதம். பொன்னம்மாளுக்கு அப்போது வயது இருபதுதான். அவளுக்கும் வேலாயுதத்துக்கும் இடையில்

ஐந்து சகோரத சகோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர். அந்த ஐவரில் மூவர் மாத்திரம் பிள்ளை குட்டிகளுடன் வாழ்வதாகவும், மற்றும் இருவர் இறந்து போனதாகவும் சமீபகாலங்களில் வந்த 'எயார் மெயில்' கள் தெரிவித்திருந்தன. அந்தக் காலத்தில் அதாவது நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு கட்டிய கணவனுடன் கடைசித் தம்பியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு பொன்னம்மா சிலோனுக்கு வந்தபோது அப்படி அவள் பிரிவதை விரும்பாத தகப்பனும், சகோதரர்களும் எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தார்கள். ஆனால், புருஷனுடைய கட்டளையை மீறமுடியாத நிர்ப்பந்தமும், புரிந்தும் புரியாமலும் அவளுக்குள் இருந்த சில ஆசைகளும் அவளைப் புறப்பட வைத்து விட்டன. பிறந்த உடனே தாயை இழந்து தனது கையிலும் மடியிலும் வளர்ந்த வேலாயுதத்தையும் எப்படியோ அவள் அழைத்து வந்து விட்டாள். பொன்னம்மாளுக்கு இரண்டு பெண்கள் பிறந்தனர். மூத்தவள் பருவமடைந்ததும் அவளைத் தன் தம்பிக்கே கல்யாணம் செய்து வைத்து விட்டாள். இரண்டாமவள் லட்சுமியையும் நல்லதொரு மாப்பிள்ளைக்குக் கட்டி வைத்தாள். அந்தப் பெண் தன் தலைப் பிரசவத்திலேயே ஜன்னி கண்டு இறந்து விட்டாள். அவள் குழந்தையும் தாயைப் பின்பற்றி விட்டது. மூத்தவள் பாக்கியத்திற்குப் பிள்ளைப்பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. எத்தனையோ கோடங்கிகள் வைத்தும், சாமி பார்த்தும், நூலுக்கு மேல் நூலாக எத்தனையோ நூல் கட்டியும் பாக்கியம் தாய்மையடையவில்லை. வேலாயுதத்துக்கு உள்ளதைவிடப் பொன்னம்மாளுக்கே இது பற்றி அதிக மனக்குறை. அந்த ஊரிலிருந்து இந்த ஊருக்கு வந்து எத்தனையோ பாடுகள் பட்டுவிட்ட தன்னுடையதும் தம்பியுடையதும் வம்சம் விளங்க ஒரு பிள்ளை இல்லையே என்ற ஏக்கம். எத்தனையோ தோட்டத்தில் பொன்னம்மாவின் குடும்பம் உழைத்தது. அப்படி ஒரு தோட்டத்தில் தான் பொன்னம்மாவின் கணவனும் மாண்டு போனான். அதன் பின்னும் பொன்னம்மா தனியாக வாழ்ந்து வந்தாள்.

தொழிற்சாலையில்தான் அவள் வழக்கமாக வேலை செய்வாள். தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் 'இலை பொறுக்குதல்' சல்லடைக்

காம்பிராவில் வேலை செய்தல் முதலியவற்றில் பாராட்டு வாங்கியவள் அவள். ஏதோ குகறாறின் காரணமாகத் தம்பியுடனும் மகளுடனும் கோபித்துக் கொண்டு இப்போதிருக்கும் இந்தக் தோட்டத்திற்குத் தனியாகவே வந்து பதிந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா. அவள் வந்த புதிதில் பிரஜாவுரிமைக்காக ஏதேதோ எழுதினார்கள் யார்யாரோ வந்து தோட்டத்தில் உள்ளவர்களையெல்லாம் நூற்றி எட்டுக் கேள்விகள் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு போனார்கள். அப்போது பொன்னம்மா தம்பியின் மீதும், மகள் மீதும் இருந்த ஆத்திரத்தில் “நான் நாதியற்ற அனாதைங்க தொரை. எனக்கு ஒட்டு உறவு யாருமே இல்லீங்க. நான் பொறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் சிலோன்தாங்க. தாயும் தகப்பனும் சின்ன வயசிலேயே விட்டுட்டுச் செத்துப் போனாங்க. நெனைவு தெரிஞ்ச நாள் முதலா கூலி வேலைதாங்க செய்யிறேன்” என்று அந்த விசாரணையாளர்களிடமும் பிரலாபித்து விட்டாள். அவள் நிலைமைக்கு இரங்கியோ என்னவோ ஒரு சில மாதங்களில் பொன்னம்மாவுக்குப் பிரஜாவுரிமைக் கார்ட்டும் கிடைத்து விட்டது! அந்த நாளில், அது பின்னால் ஏற்படுத்தக்கூடிய விளைவுகளை உணராத நிலையில் டிரெங்குப் பெட்டியில் பத்திரமாய் வைத்துப் பூட்டினாள் பொன்னம்மா.

இரண்டு வருடங்கள் கழித்து ‘ஊரிலே’யிருந்து கறுப்பு மை பூசி வந்த கடுதாசி கொண்டு வந்த தகப்பனாரின் சாவுச் செய்தி அக்கா தம்பியை மீண்டும் ஒன்றாக்கியது. ஸ்டோரில் மீண்டும் தனக்கிருந்த நல்ல பெயரைப் பயன்படுத்தித் தம்பியையும் மகளையும் தன்னுடனே வந்து இருக்கச் செய்து தோட்டத்திலும் பெயர் பதிந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா. அதன் பிறகு அடுத்தடுத்து இரண்டு சகோதரர்களின் சாவுச் செய்தி கடித மூலம் வந்தது. மஞ்சள் பூசிய லெட்டர்கள் இரண்டு மூன்று கூட வரத்தான் செய்தன. உண்மையில் நான் மட்டுமல்லாது தன் தம்பியும் மகளும் கூடத் தான் பிறந்து வளர்ந்த சுற்றத்தின் வாழ்விலும் சாவினும் பங்கெடுக்க முடியாதபடி தனிப்பட்டுப் போய்விட்ட அநியாயம் படிப்படியாகப் பொன்னம்மாவுக்குப் புரிந்தது. எந்த நாட்டு உரிமையைப் பற்றியும் அவள் கவலைப்படவில்லை. கடல் கடந்த காட்டில் எஞ்சியிருக்கிற தன்

இரத்த உறவுக்காரர்களைத் தான் மடியுமுன்னர் ஒரு முறையேனும் கண்ணார்க் காண அவள் ஆசைப்பட்டாள். தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளின் அடுப்புச் சூட்டில் இரத்தமெல்லாம் வற்றி வேலையில் இருந்து கழிக்கப்பட்டு வீட்டின் மூலையில் முடங்கிய அவள் ஆசை விசுவமாகிவிட்டது.

அறியாமையின் மந்தநிலை, அரசியலின் குழறுபடிகள், வறுமையின் தடைக்கற்கள் எனக்காலம் கரைந்து கொண்டிருந்தது. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் பீலியிலே தண்ணீர் எடுக்கப் போய் நிறை குடத்துடன் வழக்கி விழுந்து, அதே அடியுடன் படுக்கையில் விழுந்து விட்டாள் பொன்னம்மா. அன்றிலிருந்து அவளுடைய நச்சரிப்பும் அதிகரித்து விட்டது. எப்படியாவது பிறந்த ஊருக்குப் போய்தான் ஆக வேண்டும் விரைவில் என்று துடிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அவளுடைய நச்சரிப்பைத் தாங்கமுடியாமலும், தனது மனதின் ஆசை காரணமாகவும் வேலாயுதமும் அந்த ஊருக்குப் போக வேண்டிய முயற்சிகளில் இறங்கலானார். அந்த வேளையில் பார்த்துத் தான் எப்போதோ பொன்னம்மாவுக்கு அதிர்ஷ்ட வசமாகக் கிடைத்த 'பிரஜாவுரிமை'ப் பிரச்சினை பூதமாகக் கிளம்பியது! மலைத்துப்போன வேலாயுதம் கண்டாக்கையா, கிளார்க்கர் ஐயா, தலைவர் ஐயா, தலைவருக்கு ஐயா போன்ற ஐயாமார்களின் ஆலோசனைப்படி எங்கெங்கோ சென்றார். யார் யார் சொன்னதையோ 'செவி மூடி வாய் திறந்து' கேட்டார். மனைவி கழுத்திலும், காதிலும் மின்னிய உழைப்பின் பயனையெல்லாம் அடவுவைத்தும் தட்டுமுட்டுச் சாமான், வெண்கலப் பானைகளை அரை விலைக்கு விற்கும் செலவிட்டார். ஒரு பயனாவது விளையவில்லை!

“இன்னைக்கோ இல்லாட்டி நாளைக்கோ நான் சாகப் போறேண்டா தம்பி! கண்ணை மூடுறதுக்குள்ளே பொறந்த வீட்டுப் பிள்ளைகளைக் காணாமப் போகப் போறேனே, நீ ஒரு ஆம்பிள்ளைச் சகோதரன்னு கிட்டத்திலே இருந்து என்னைடா புரோசனம்?” என்று அடிக்கடி ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினாள் பொன்னம்மா. வேலாயுதமும்

எங்கெல்லாமோ ஓடி, யார் யாரிடமோ ஆலோசனை பெற்றுக் கண்டியிலுள்ள இந்திய ஹைகமிசனர் அலுவலகத்துக்குப் போக முடிவு செய்து விட்டார். அந்த முடிவுதான் இன்று காலை செயலாகிப் பயணமாகியது.

அருண்டு மிரண்டு எப்படியோ அந்த அலுவலகத்துள் நுழைந்து, தட்டுத் தடுமாறிக் தன் பிரச்சினையை வெளியிட்டார் வேலாயுதம். அங்கிருந்த அதிகாரி அனுதாபத்துடன் எல்லாவற்றையும் கேட்டு விட்டுச் சற்று யோசித்தார். எழுந்து போய்ச் சற்றுக் கழித்து வந்து பத்து நாள் கழித்து வரும்படியும் தாம் ஆலோசித்து ஏற்பாடு செய்வதாயும் கூறி விடை கொடுத்தார். ஏதோ பெரும் பாரத்தை அவர் காலடியில் இறக்கிவிட்ட நிம்மதியுடன் மார்க்கெட்டுக்குப்போய் இறைச்சியும், காய்கறியும், மாம்பழங்களுமாய் வாங்கிக்கொண்டு மறக்காமல். டாக்டர் ஐயா சிபாரிசு செய்த 'டொனிக்' கையும் வாங்கிக்கொண்டு பஸ் ஏறினார் அவர்.

ரோட்டுக்கடை முடக்கில் இறங்கி யாழ்ப்பாணத்தார் கடையில் திறம் புகையிலை ஒரு கட்டும் வாங்கிக்கொண்டு தங்கப்பவுண் மாதிரி விலையேறிவிட்ட நாட்டரிசியில் நாலுகொத்தும் தேடி வாங்கிக் கொண்டு அந்தச் சின்னக்கடைத் தெருவில் மிட்டாய் விற்கிற மொகமது காக்காவிடம் தனது அன்றைய அனுபவங்களைச் சுவை சொட்ட விவரித்து விட்டுப் புறப்பட்டார் வேலாயுதம். நெஞ்சேற்றமான குறுக்குப்பாதையில் தலையிலும் கையிலும் மூட்டைகள் கனக்க, வியர்வை வழிந்து கண்ணெல்லாம் எரிய, மூச்சு முட்டப் படியேறிக் கொண்டிருந்தவர் நெஞ்சிலே நடந்த, நடக்கிற, நடக்கப் போகிற காலங்களைப் பற்றிய நினைவோட்டங்கள் பின்ன நெளிந்தன. இடையில் அன்றைய அடைவுக் காசில் வரவு செலவு பற்றிய கணக்கையும் கூட்டிப் பார்த்துக் கொண்டார். அத்துடன் வீட்டுக்குப் போனவுடன் பாக்கியத்திடம் சொல்லி நாட்டரிசிச் சோறாக்கி ஆட்டிறைச்சிக் கறியும் ஆக்கி அக்காவின் ஆசை தீரத் தின்னைச் செய்யவேண்டும் என்ற பாச உணர்வும் கசிந்தது. ஒரு வழியாக மாலை ஐந்து மணிக்கு

அவர் தமது லயத்துக் கோடியை அண்மியதும் முதலில் அவரைக் கண்ட சின்னையா துக்கத்துடன் மெல்லக் கூறினார். “என்னப்பா வேலாயுதம் இப்பத்தான் வர்ரியா? இங்கே எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு... சித்தே முன்னாடி..”

வேலாயுதத்தின் கண்முன்னே ஒரு குண்டு வெடித்தது!
“என்ன சொல்றே சின்னப்பா!”

“உன் அக்காப்பா... நாலு நாலரை மணியிருக்கும்... முடிஞ்சிது” சின்னையா சொல்லிச் கொண்டிருக்கையிலேயே தன் வீட்டு வாசலில் நடக்கும் ஆரவாரம் பெண்களின் பிலாக்கணம் எல்லாம் மங்கலாய்ப் புரிகின்றன வேலாயுதத்திற்கு. அவருடைய வாய் அலறுகிறது.

“ஐயோ முடிஞ்சு போச்சா?” உள்ளே மனம் கதறுகிறது.

“அக்கா நீ கேட்ட எதுவுமே முடியலையே!”

மயங்கி வீழ்ந்த வேலாயுதத்தை இரண்டு மூன்று பேர் வீட்டிற்குத் தூக்கி வருகின்றனர். பாக்கியம் தலையில் அடித்துக்கொண்டு கதறுகிறாள்.

லயத்துப் பெண்களின் கூட்டம் ஓங்கிய குலில் ஒப்பாறி வைக்கிறது. அதற்குப் பக்க வாத்தியமாக வந்து சேர்ந்த பறைத் தப்பின் கர்ண கம்பீர ஒலி மலைச் சரிவுகளில் முடிவில்லாமல் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மலை முகடுகளில் கவியும் இருளிலும் நடுங்கி நடுங்கிப் பரவுகிற அந்தப் பேரொலி காலத்தின் சிரிப்பைப் போல்தொனிக்கிறது.

க. பூரணி

முடியாத கதைகள் பல

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. பாக்கியம் குறிப்பிட்ட எக்காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக வேலாயுதம் அவளது இருகாதுக் கொப்புக்களையும் ஈடு வைத்தான்?
2. வேலாயுதம் புறப்பட்ட நேரம் பொன்னம்மா நச்சரித்த விடயம் என்ன?
3. பிரஜா உரிமை கிடைத்த பொன்னம்மா இந்தியாவுக்குச் செல்ல முயற்சித்தமையால் ஏற்பட்ட விளைவு யாது?
4. கண்டிக்கு வேலாயுதம் சென்றதன் பிரதான காரணம் என்ன?
5. “என்னப்பா வேலாயுதம் இப்பத்தான் வர்ரியா? இங்கே எல்லாம் முடிஞ்சுபோச்சு. சித்தே முன்னாடி”... என்ற கூற்று யாரால், யாருக்கு எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டது?

17. வள்ளுவரும் பாரதியாரும்

‘திருக்குறள் ஓதற்கு எளிது; உணர்தற்கு அரிது, என்பது கற்றறிந்தோர் கொள்கை. உணர்தற்கு அரிதாயுள்ள திருக்குறளை ஒல்லும் வகையால் விளக்கியருளினர் நல்லியற்கவிஞரும் உரையாசிரியரும். சிலம்பின் திறமுரைத்த இளங்கோவடிகள் முதலாக வீர சுதந்திரம் வேண்டிப் பாடிய பாரதியார் ஈறாகத் தமிழகத்தில் தோன்றிய பெருங்கவிஞர் அனைவரும் திருக்குறளின் கருத்துக்களைத் தமது கவிதையில் அமைத்து அழகுக்கு அழகு செய்துள்ளனர்.

இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது என்பது திருக்குறளின் அடிப்படையான கருத்துக்களில் ஒன்று. ‘பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை’ என்று தெள்ளத்தெளிய உணர்த்து கின்றார் திருவள்ளுவர். இதன் பொருளை விரித்துரைத்த கவிஞர் பலராவர். “இல்லாளை இல்லாளும் வேண்டாள்; ஈன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள்; செல்லாதவன் வாயிற் சொல்,” என்று விளக்கினார் ஒரு கவிஞர். இவ்வுலகில் பொருளற்றவர் அடையும் சிறுமையை அனுபவ வாயிலாக அறிந்த பாரதியார், திருவள்ளுவரை மனமாரப் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார்.

‘பொருளி லார்க்கிலை இவ்வுலகென்றநம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்;
பொருளி லார்க்குஇன்ப மில்லை துணையிலை;
பொழுதே லாம்இடர் வெள்ளம்வந் தெற்றுமால்;
பொருளி லார்பொருள் செய்தல் முதற்கடன்’

என்பது பாரதியார் பாட்டு.

‘பொருளிலார்க்கு உற்றார் இல்லை; உறவினர் இல்லை; எந்நாளும் அவர்கட்கு ஓயாத தொல்லை. ஆதலால், ‘பொருளில்லார்

பொருள் செய்தல் முதற்கடன்' என்று வற்புறுத்தினார் பாரதியார். 'செய்க பொருளை, என்று பணித்த திருவள்ளுவர் வாக்கைத் தழுவி எழுந்தது பாரதியார் கட்டுரை.

பொருள் செய்து வாழும் மாந்தரிடம் பண்பாடு வளர்ந்து ஓங்குதல் வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றார் திருவள்ளுவர். மாந்தர் மனம் செம்மையுற்றால் மாநிலம் செம்மையுறும் என்பது அவர் கொள்கை. செம்மையை அழிக்கும் திறம் வாய்ந்தது வெம்மையான சினம் என்று திருக்குறள் பாடிற்று.

'சினம்என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனம்என்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும்.'

என்றார் வள்ளுவர். சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்பது நெருப்பின் பெயர்களுள் ஒன்று. தான் சேர்ந்த இடத்தை அழிக்கும் தொழிலுடையதாதலால், அப்பெயர் அதற்கு அமைந்தது. 'சினம் என்னும் நெருப்பு உள்ளத்தில் மூளுமாயின், செம்மை எனும் பண்பாடு எரிந்து அழிந்துவிடும்,' என்பது ஆன்றோர் கருத்து. ஆதலால், 'உள்ளங் கவர்ந்து எழுந்து ஓங்கு சினம் காத்துக் கொள்ளும் குணமே குணம் என்க,' என்று பாடினார் ஒரு கவிஞர். இவ்வாறு கவிஞர் பலரும் அறிவுறுத்திய உண்மையை விஞ்ஞானப் புலவர் வாயிலாக விளக்குகின்றார் பாரதியார். பாரதநாட்டு விஞ்ஞான வித்தகருள் சாலச்சிறந்த பெருமை வாய்ந்தவர் ஜகதீச சந்திர போஸ் என்பவர். அவர் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மையை ஆதாரமாகக் கொண்டு திருக்குறளின் கருத்தைத் தெளிவுறுத்துகின்றார் பாரதியார்.

'கோனாகிச் சாத்திரத்தை ஆளும் மாண்பார்

ஜகதீச சந்திரவக கூறு கின்றான்:

ஞானானு பவத்தில் இது முடிவாம் கண்டீர்:

நாடியிலே அதிர்ச்சியினால் மரணம்,' என்றான்:

கோபத்தால் நாடியிலே அதிர்ச்சி யுண்டாம்:

கோபத்தை வென்றிடலே பிறவற் றைத்தான்
கொல்வதற்கு வழியெனநான் குறித்திட் டேனே.'

என்பது அவர் பாட்டு. மேலை நாட்டு முறையில் 'வசு' என்னும் விஞ்ஞானப் புலவர் கண்ட முடிபும், இந் நாட்டு மெய்ஞ்ஞான மேதையார் கொண்ட கொள்கையும் ஒத்திருத்தலை எடுத்துரைக்கின்றார் கவிஞர்.

எக்காலத்திற்கும் எந்நாட்டிற்கும் பொருத்தமான அரசியல் உண்மைகளைத் திருவள்ளுவர் திருத்தமாகக் கூறுகின்றார். 'ஏழையர் வடிக்கும் கண்ணீர் செல்வச் செருக்குடைய வல்லரசையும் அழித்துவிடும்,' என்பது அத்தகைய உண்மைகளுள் ஒன்று.

"அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை."

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. கண்ணீரின் ஆற்றலைக் காவியங்களிற்காணலாம். பாண்டியன் அரசு வீற்றிருந்த மதுரை மாநகரில் கண்ணகி அல்லலுற்று அழுதாள்; 'காய்கதிர்ச் செல்வனே! கள்வனோ என் கணவன்' என்று கதறினாள். இவ்வாறு,

'அல்லலுற்று ஆற்றாது அழுவாளைக் கண்டுஏங்கி
மல்லல் மதுரையார் எல்லோரும் தாமயங்கி'

என்ன தீங்கு வருமோ என்று ஏங்கினார்கள். கண்ணகியின் கண்ணீர் மன்னனை மாய்த்தது; மதுரையை எரித்தது. சீதையின் கண்ணீர் இலங்கை மாநகரில் விழுந்தது. அதனால் வீர மன்னனாகிய இராவணன் விழுந்துபட்டான். வீரமகேந்திரத்தில் சிறையிருந்து

வருந்திய சயந்தன் வடித்த கண்ணீர் சூரனை மடித்தது; அவன் வல்லரசை ஒடித்தது. செருக்குற்ற துரியோதனன் சபையில் பாஞ்சாலியின் கண்ணீர் பாய்ந்தது. ஆடவர் நிறைந்திருந்த சபையில் அம் மங்கையைக் கொணர்ந்து மாண்பங்கம் செய்யத் தலைப்பட்ட பொழுது,

‘பெண்டிர் தமையுடையீர்! பெண்களுடன் பிறந்தீர்!

பெண்பாவ மன்றோ? பெரியவசை கொள்வீரோ?

கண்பார்க்க வேண்டும்!’ என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள் அவள். இரக்கமற்ற துரியோதனன் அம்மொழிகளைச் செவியில் ஏற்றானல்லன். பாஞ்சாலி வடித்த கண்ணீரே, அவன் குலத்தை வேறுக்கும் படைக்கல மாயிற்று.

பாரதநாட்டு மக்கள் கடல் சூழ்ந்த அயல் நாடுகளில் கடும்பணி புரிந்து கண்ணீர் வடிக்கக் கண்ட பாரதியார் நெஞ்சம் துடித்தது. நெடுங்கடலின் நடுவேயுள்ள தீவகத்தில் கல்நெஞ்சர்க்குரிய கரும்புத் தோட்டத்திலே இந்திய மாதர் படும் துயரம் அவர் உள்ளத்தை உருக்கியது.

-‘தெற்கு

மாகு லுக்கு நடுவினி லேஅங்கோர்

கண்ணற்ற தீவினிலே-தனிக்

காட்டினில் பெண்கள் புழுங்குகின் றார்அந்தக்

கரும்புத் தோட்டத்திலே.’

‘அங்கே மாதர்கள் கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழுந்து வருந்துகின்றனரே! மனம் கொதித்துக் கொதித்து மேலி சுருங்குகின்றனரே! மாணங்குலைந்து மயங்குகின்றனரே! அன்னார் கதறி வடிக்கும் கண்ணீர் வெறு மண்ணிற்கலந்து மறைந்திடுமோ?’ என்று தெய்வத்தை நோக்கி முறையிடுகின்றார் பாரதியார்.

‘பெண்ணென்று சொல்லிவிடலோ - ஒரு
 பேயும் இரங்கும்என் பார்தெய்வமே! - நினைது
 எண்ணம் இரங்காதோ?- அந்த
 ஏழைகள் அங்குச் சொரியும்கண் ணீர்வெறு
 மண்ணிற் கலந்திடுமோ?’

என்ற பாட்டு வள்ளுவர் வாய்மொழியைத் தழுவி எழுந்ததாகும். ‘ஏழைகள் வருந்தி வடிக்கும் கண்ணீர் செல்வர் செருக்கறுக்கும் படை,’ என்று வள்ளுவர் சொல்லியது பொய்யா மொழியன்றோ? ‘கண்ணற்ற கரும்புத் தோட்டத்திலே ஏழை மாதர் சொரியும் கண்ணீர் மண்ணிற்கலந்து ஒரு நாளும் மறைந்திடாது! காற்றிற்கலந்து ஒருகாலும் கரைந்திடாது! அரும்படையாய் நின்று ஆதிக்கம் செலுத்துவோரை அறுத்தே தீரும்!’ என்பது பாரதியார் கருத்து.

வள்ளுவர் காட்டிய நெறியைக் கடைப்பிடித்து வாழ்தலே மாந்தர்க்கு நலந்தரும் என்பதைத் தமது அனுபவத்தால் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார் பாரதியார். இன்பம் பெறுதற்குரிய வழி யாது என்னும் வினாவிற்குப் பலர் பலவாறு விடை கூறுவர். வள்ளுவர் கூறும் விடையாவது, அறத்தால் வருவதே இன்பம் என்பது.

“அறத்தான் வருவதே இன்பம்மற் றெல்லாம்
 புறத்த புகழும் இல.”

என்ற அருமைத் திருக்குறள் பாரதியார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. தாம் மெய்யாக் கண்டவற்றை வள்ளுவர் எல்லோரும் அறிந்து உய்யும் வண்ணம் இனிய முறையில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

‘அறம்ஒன் றேதரும் மெய்யின்பம் என்றநல்
 அறிஞர் தம்மை அனுதினம் போற்றுவேன்!
 பிறவி ரும்பி உலகினில் யான்பட்ட
 பீழை எத்தனை கோடி! நினைக்கவும்

திறன்அ ழிந்துஎன் மனம்உடை வெய்துமால். !
 தேசத் துள்ள இளைஞர் அறிமினோ!
 அறம்ஒன் நேதரும் மெய்யின்பம்: ஆதலின்
 அதனை யேதுணை என்றுகொண் டுய்திரால்!’

என்று வள்ளுவப் பயனை வாயார வாழ்த்துகின்றார் பாரதியார்.

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

அரும்பதங்கள்

ஓதுதல்
 ஒல்லும்
 மாந்தர்
 ஏமப்புணை
 அல்லல்
 மல்லல்

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. “பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்லை...” என்ற குறளின் கருத்தை பாரதியார் எவ்வெவ்வடிகளில் வலியுறத்திக் கூறியுள்ளார்?
2. ‘சேர்ந்தாரைக் கொல்லி’ என்று அழைக்கப்படுவது எது?
3. “கோணாகிச் சாத்திரத்தை ஆளும் மாண்பார்;
 ஐகதீச சந்த்ரவசு கூறு கின்றான்:
 ஞானானு பவத்தில் இது முடிவாம் கண்டார்:
 நாடியிலே அதீர்ச்சியினால் மரணம்.” என்றான்;

என்ற பாரதியாரின் பாடலில் எக்குறட் பாவின் கருத்து அடங்கியுள்ளது?

4. “ஏழைகள் அழுதகண்ணீர் செல்வச்செருக்கு அறுக்கும் படை” என்பதைப் பாரதியார் பிஜித் தீவின் கரும்புத் தோட்டத்திலே பெண்கள் படும் அவலங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு எவ்வாறு விளக்குகின்றார்?
5. “அறத்தால் வருவதே இன்பம்..” என்ற வள்ளுவரின் கருத்தைப் பாரதியார் எப்பாடல் அடிகளில் காட்டியுள்ளார்?

18. நீதிப் பாடல்கள் II

(முதுரை)

1. நல்லார் ஒருவர்க்குச் செய்த உபகாரம்
கன்மேல் எழுத்துப் போற் காணுமே - அல்லாத
ஈரமிலா நெஞ்சத் தார்க் கீந்த உபகாரம்
நீர் மேல் எழுத்துக்கு நேர்.
2. அட்டாலும் பால் சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
நட்டாலும் நண்பல்லார் நண்பல்லர்
ஶகட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே சங்கு
சட்டாலும் வெண்மை தரும்
3. நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க
நல்லார்சொற் கேட்பதுவும் நன்றே - நல்லார்
குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே - அவரோடு
இணங்கி இருப்பதுவும் நன்று.
4. தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே - திருவற்ற
தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே - தீயார்
குணங்கள் உரைப்பதுவுந் தீதே - அவரோடு
இணங்கி இருப்பதுவுந் தீது
5. நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழி ஓடிப்
புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம் - தொல்லுலகில்
நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு
எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை.
6. பண்டு முளைப்ப தரிசியே ஆனாலும்
விண்டுமி போனால் முளையாதாம் - கொண்டபேர்
ஆற்றல் உடையார்க்கு மாகா தளவின்றி
ஏற்ற கருமம் செயல்

7. கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
அவையல்ல நல்ல மரங்கள் - சபை நடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய
மாட்டாதவன் நன்மரம்
8. காண மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
தானு மதுவாகப் பாவித்துத் - தானும் தன்
பொல்லாச் சிறகை விரித்தாடினாற் போலுமே
கல்லாதான் கற்ற கவி
9. அடக்க முடையார் அறிவிலர் என்றெண்ணிக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டா - மடைத் தலையில்
ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும்
வாடி யிருக்குமாங் கொக்கு.

ஔவையார்

பாடலின் பொருள்

- 1 நல்லவருக்கு செய்த உதவி கல்லில் செதுக்கப்பட்டது போல் நிலையானது. நல்லவரல்லாத, இரக்கமில்லாதவருக்குச் செய்யும் உதவி நீரில் எழுதிய எழுத்துத் தெரியாமலே போய்விடுவது போலாகிவிடும்.
- 2 எவ்வளவுதான் காய்ச்சினாலும் பாலின் சுவை குன்றாது. எவ்வளவு தான் சுட்டெரித்தாலும் சங்கு வெண்மை மாறாது. பண்புடைய மேன்மக்கள் வறுமையிலும் தகுதியை இழக்க மாட்டார்கள். பண்பற்றவர் எவ்வளவு நெருங்கினாலும் நல்ல நண்பர்களாக மாட்டார்கள்.
- 3 நல்ல குணமுடையவரைக் காண்பது, நல்லார் கூறும் அறிவுரைகளைக் கேட்பது, அவருடைய நற்பண்புகளை எடுத்துப் பேசுவது, நல்லாருடன் சேர்ந்திருப்பது யாவும் நன்று.

- 4 தீயவர்களைக் காண்பது தீது, தீயவர்களுடைய நன்மையற்ற சொற்களைக் கேட்பது தீது, தீயவரது குணங்கள் பற்றிப் பேசுவதும் தீது, தீயவருடன் சேர்ந்திருப்பதும் தீது
- 5 நெல்வயலுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியாகச் சென்று புல்லுக்கும் பயன் கொடுக்கும். தொன்மையான இவ்வலகில் நல்லார் ஒருவர் இருப்பாராயின் அவர் நிமித்தம் எல்லோருக்குமாக மழை பெய்யும்.
- 6 நெல்லில் இருக்கும் அரிசியே முளைக்குமென்றாலும் அரிசியை மூடியுள்ள உமி இல்லாவிட்டால் அது முளைக்காது. நிறைந்த வலிமையுடையவர்களும் அளவுக்கு அதிகமான செயல்களைச் செய்வது தகாது. (பொருத்தமற்றது)
- 7 காட்டிலே கிளைகள் தழைத்து நிறைந்திருக்கும் மரங்கள் நல்ல மரங்களல்ல. அறிவுடையோர் நிரம்பிய சபையிலே கல்வி அறிவற்றவனாக அவர்கள் கூறுவதைக் குறிப்பாக அறிய முடியாமல் இருப்பவனே நல்ல மரம் (ஆவான்)
- 8 காட்டிலே மயில் அழகாக ஆடுவதைக் கண்ட வான்கோழி தன்னையும் மயிலாக நினைத்து, தனது அழகற்ற சிறகை விரித்து ஆடுவது கல்வி கல்லாத ஒருவர் கவி கூறுவதற்கு ஒப்பாகும்.
- 9 ஓடுகின்ற சிறுமீன்களை விடுத்து பெரியமீன் வருமளவும் கொக்கு (வாட்டத்துடன்) பொறுமையாக நிற்கும். ஆகவே அடக்கமுடையவர்கள் அறிவில்லாதவர் என்று நினைத்து அவர் சொல் மீற நினைக்க வேண்டா.

‘கிரகித்தற் பயிற்சி

1. கன்மேல் எழுத்து, நீர் மேல் எழுத்து என்பன எவ்வெவற்றுக்கு உவமானங்களாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன?

2. கெட்டாலும் மேன் மக்கள் மேன்மக்களே என்பது எவ்வாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது?
3. ஒளவையார் எவ்வெவற்றைத் தீது என்று கூறுகின்றார்?
4. நல்லார் ஒருவர் பொருட்டு எல்லோர்க்கும் மழை கிடைப்பது எவ்வுவமை மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது?
5. ஒரு கருமத்தை நிறைவேற்றுவதற்குத் துணை வலி வேண்டும் என்பது எவ்வாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது?
6. காட்டில் உள்ளனவற்றை மரங்கள் அல்ல எனக் கூறப்பட்டதன் காரணம் என்ன?
7. கல்லாதான் கற்ற கவி எதைப்போன்றது?
8. “ஒருமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாங் கொக்கு” எதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது?

19. அரிச்சந்திர புராணம்

வட இந்தியாவிலே அயோத்திமாநகரைத் தலைநகராகக் கொண்ட கோசல நாட்டை வாய்மையிற் சிறந்த அரிச்சந்திரன் ஆண்டு வந்தான். அந்நாளில் கோசலை நாட்டைப் போலவே பிரசித்தி பெற்று விளங்கியது கன்னோசி நாடு. அந்நாடு கண்ணாபுரியைத் தலைநகராகக் கொண்டது. அந்த நாட்டு அரசனின் மகள் சந்திரமதியை மணந்துகொண்டு அரிச்சந்திரன் செங்கோல் ஓச்சினான். அவர்களுக்கு லோகிதாசன் என்ற புதல்வன் இருந்தான்.

இக்காலத்தே இந்திர சபையில் தேவேந்திரன் முனிவர்களை நோக்கி “சத்தியம் முதலிய குணங்களிற் சிறந்த பூலோக அரசன் யாவன்?” என வினவ. “உலகில் ஒரேயொரு மனைவியை உடையவன், சகோதர வாஞ்சையுடையவன், வீரமிகு போர்முறைக்கும் வேதமுறைக்கும் நேர்மைக்கும் மநு நூல் நெறிக்கும் பொறுமைக்கும் உண்மைக்கும் உரித்துடையவன் அரிச் சந்திரன் எனும் அரசனே!” என்று விடை பகர்ந்தார் வசிஷ்டர்.

இதைக்கேட்ட விசுவாமித்திரர், “பாதகனை, பலதார விருப்ப முள்ளவனை, வீணனை, பொய்யனை, நிறைவும் பொறுமையும் சிறிதுமற்றவனை, எல்லாத் தீமைக்கும் உரியவனை இவ்விடத்தில் நல்லவன் என்றுரைத்தாயே!” என்று கூறியதும் வசிஷ்டர் மனம் வருந்தித் திட்டினார். இதைக் கேட்டுச் சகிக்காத விசுவாமித்திரர் “நான் செய்யப்போகும் சோதனையில் அவன் வெற்றியடைந்தால் என் தவப்பயனில் பாதியை அரிச்சந்திரனுக்கே கொடுத்துவிடுவேன் என்று சபதம் செய்தார். அரிச்சந்திரனைப் பொய் சொல்ல வைப்ப தற்காகப் பல்வேறு சூழ்ச்சிகளைச் செய்தார். இதனால் அரிச்சந்திரன் தனது நாடு நகர்களை இழந்தான். மனைவியையும் மகனையும் கூவி விற்றபோது காலகண்டன் என்ற கொடிய குணமுடைய அந்தணன் அவர்களை அடிமைகளாக வாங்கினான். காலகண்டன் வீட்டில் சந்திரமதியும் லோகிதாசனும் அடிமைத்தொண்டு புரிந்தனர்.

சந்திரமதியும் லோகிதாசனும் காலகண்டன் வீட்டில் தொண்டு செய்தல்

1. வல்லியும் மகனும் அந்த மறையவன் மனையில் சேர்ந்து, சொல்லிய பணிகள் எல்லாம் சோர்(வு) அறச் செய்து பின்னும் எல்லி ஓர் சாமம் என்ன எழுந்திருந்(து) ஏவல் முற்றி, அல் ஒரு சாமம் சென்றால் அளித்த கூழ் உண்(டு) உறங்கி,

அருஞ்சொற்பொருள்:- வல்லி - பெண் (சந்திரமதி), மறையவன் - அந்தணன், எல் - பகல், அல்- இரவு.

பொருள்:- சந்திரமதியும் அவள் மகனும், அவர்களை விலைக்கு வாங்கிய அந்த அந்தணனுடைய வீட்டிற் சேர்ந்து, சொல்லப் பட்ட வேலைகளை யெல்லாம் குற்றமில்லாமல் செய்தபிறகும் இரவு விடிய இன்னும் ஒரு சாமம் இருக்கிறது எனும் பொழுதில் எழுந்திருந்து, வேலைமுடித்து இராப்பொழுது வந்து இரண்டு சாமம் ஆனபின் அந்த அந்தணன் கொடுத்த கூழை உண்டு வாழ்ந்தனர்.

2. கையினில் உலக்கை பற்றிக் காந்தளின் உதிரம் பாய, மெய்யினில் வெயர்நீர் சிந்த, விழியினில் அருவி பாய, நெய்யினில் முடித்த கூந்தல் நெல்குத்தும் கொடுமை காணா மையினில் திகழ்வேல் கண்ணார் அரம்பையர் மறுகிச் சோர்ந்தார்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- அரம்பையர் - தேவலோகப் பெண்கள், மறுகி - வருந்தி.

பொருள் :- கையிலே உலக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்கையில் உதிரம் சிந்தும்படி, உடலிலிருந்து வியர்வை சிந்த, கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவிபோல் ஒழுக். வாசனை நெய் பூசி முடித்த கூந்தலையுடைய பெண். நெல்குத்துகின்ற கொடுமையைக் கண்டு மையூசிய வேல்போன்ற கண்களையுடைய தேவலோகப் பெண்கள் வருந்திச் சோர்ந்தார்கள்.

லோகிதாசன் அரவம் தீண்டி இறக்க, சந்திரமதி வருந்துதல்

3. 'பாவியேன் மகனே' என்பள் ; பதைப்பள் மேன்முகத்தில் மோதித் தாவியே விழுவள்; நின்று தயங்கியே மயங்கி வீழ்வள்; காவியங் கண்ணீர் பாய்க் கதறுவள்; பதறி ஏங்கி ஆவியைத் தேடித் தேடி அலமரும் உடலம் ஒத்தாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- பதைப்பள் - துடிப்பாள், காவியங் கண்ணீர் - நீல மலர்போன்ற கண்களிலிருந்து வழியும் கண்ணீர், அலமரும் - வருந்தும், உடலம் - உடல்.

பொருள் :- பாவியாகிய என்மகனே என்று துடித்து மென்முகத்தை மோதி மயங்கி விழுவாள். நீல மலர்போன்ற கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொரிய, பதறி ஏங்கி உயிரைத் தேடி வருந்துகின்ற உடலை ஒத்தவளாகக் காணப்பட்டாள்.

4. ஓடினாள்; உள்ள மெல்லாம் உருகினாள்; கருகி மேனி வாடினாள்; விறகு வைத்த வடத்தினுக்கு அருகே வந்தாள், நாடினாள்; கழுதும் பேயும் நரிகளும் குறளும் துன்றிக் கூடிய குழுவின் நாப்பண் குமரனைச் சென்று கண்டாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- விறகு வைத்த வடம் - விறகு வைத்த ஆலமரம் (லோகிதாசன் எடுத்த விறகினைக் குவித்து வைத்திருந்த ஆலமரத்தடி) நாடினாள் - தேடினாள், குறளும் - குறள்பேய், துன்றி - நெருங்கி, குழு - கூட்டம், நாப்பண் - நடுவில்.

பொருள் :- ஓடிச் சென்று மனமுருகி, மகன் விறகு வைத்திருந்த ஆலமரத்தின் அருகே வந்து, தேடி அங்கு குழுவி நின்ற குறள் பேய்கள், கழுத்கள், நரிகள் என்பவற்றின் மத்தியிலே சென்று மைந்தனைக் கண்டாள்.

5. கண்டனள்; கதறி வீழ்ந்தாள்; கழுக்கெலாம் இரியல் போகக் கொண்ட(து) ஓர் மகவின் ஆசை ஆவியைக் கொள்ளை கொள்ள, முண்டகக் கரத்தால் ஏந்தி, முருகனை மடிமேல் வைத்தே, அண்டரும் மறுகி ஏங்க, வாய்திறந்(து) அரற்ற லுற்றாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- இரியல் போக- அஞ்சி ஓட, முண்டகம் - தாமரை, முருகனை - அழகிய மைந்தனை, அண்டரும் - தேவரும், மறுகி - மயங்கி, அரற்றல் - அழுதல்.

பொருள் :- (இறந்துகிடந்த) தன் மகனைக் கண்டாள்; கதறி வீழ்ந்தாள்; கழுக்கெல்லாம் அஞ்சி ஓடவும், தன்மகன்மீது கொண்ட பாசம் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளவும், தாமரைபோன்ற கரத்தால் மகனின் உடலை ஏந்தி, மடிமேல் வைத்து, தேவரும் மயங்கி ஏங்க, வாய்விட்டுப் பெருஞ்சத்தமாய் அழுதாள்.

வேறு

6. 'செங்கோல் அறத்தின் முறையே செலுத்து
திறலோன் எவர்க்கும் உரவோன்,
வேங்கோப யானை விறல்மன்னன் நம்மை
விடுவிக்க எண்ணி வருநாள்,
பங்கே ருகத்து மலர்போல் விளங்கு
வதனா! மகிழ்ந்த பரிவால்
"எங்கே என் ஆசை மகன்?" என்(று) ரைக்கில்
எதிர் ஏது சொல்வன்? மகனே!'

அருஞ்சொற்பொருள் :- திறலோன் - வலிமையுடையவன், உரவோன் - பலவான், பங்கேருகம் - தாமரை, வதனம் - முகம், பரிவு - பாசம், எதிர் - பதில்.

பொருள் :- தாமரை மலர்போன்ற முகத்தையுடைய மைந்தனே!, செங்கோலாட்சியை அறநெறிப்படியே செலுத்துகின்ற

வல்லமையுடையவன், யாவரிடும் வலிமையுடையவன், கொடிய கோபம் கொண்ட யானை போன்ற வலிமையுடைய உன்தந்தை நம்மை விடுவிக்க வரும்நாளில், உன்மீது கொண்ட பாசத்தால் எங்கே என் ஆசை மகன் என்று கேட்டால் நான் என்ன பதில் கூறுவேன்.

7. 'வடிஏறு வெற்றி நெடுவேல் மலர்க்கை
மகனோடு இறந்து மடியாக்
கொடியேன் முகத்தில் விழியார் முனிக்கு
வளநாடு அளித்த கொடையார்,
இடியேறு அடர்த்த மரமாகி மண்ணின்
இடையே உழத்தல் அழகோ?
அடியேனை ஒக்க முடியாதிருத்தல்
அநியாயம் மிக்க யமனே!'

அருஞ்சொற்பொருள் :- வடிஏறு - கூர்மையுடைய, மடியா - இறக்காத, விழியார் - பார்க்க மாட்டார், முனிக்கு - முனிவருக்கு, இடியேறு - இடிவிழுந்த, அடியேனை ஒக்க முடியாதிருத்தல் - என்னையும் மகனுடன் சேர்ந்து இறக்கச் செய்யாதிருத்தல்.

பொருள் :- கூர்மையான வெற்றியை உடைய நீண்ட வேலைக்கையிற் கொண்ட மகனோடு சேர்ந்து இறந்து போகாத கொடியவளாகிய என் முகத்தில், முனிவருக்கு வளநாடு கொடுத்த வள்ளலாகிய மன்னன் (அரிச்சந்திரன்) விழிக்கமாட்டார். பேரிடி தாக்கிய மரம்போல மண்ணில் நான் வருந்துதல் அழகோ! யமனே அடியேனும் மகனுடன் சேர்ந்து இறக்கச் செய்யாதிருத்தல் மிக்க அநியாயமாகும். (யமனே, என்னையும் கொன்றுவிடு):

மகனுடலைத் தகனம் செய்யப் புகுந்த சந்திரமதியைப் புலையன்
(அரிச்சந்திரன்) தடுத்தல்

8. அரவுகடித்(து) அரசிளங்கோ இறந்தான் என்ப(து)
அறியாமல், வெகுண்ட(டு) இறைவன் 'ஆரே இந்த
இரவுதனில் பிணஞ்சடுவார் அறிவோம்' என்னா,
எழுந்திருந்து விரைந்(து) ஓடி, 'ஏடி, மூடி!
தரஉரிய பொருள் எனக்குத் தாராதே நீ
தனியே இப் பனியிருளில் சவம் கொணர்ந்து
கரவின் அழல் சடுவ(து) உனக்கு அடைவோ?' என்னாக்
கால்வீசிக் கான்முளையை எடுத்த(து) எறிந்தான்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு, இறைவன்
- தலைவானாகிய அரிச்சந்திரன், என்னா - என்று, ஏடி - அடி
(பெண்ணை விளித்தல்), மூடி - மூடத்தனமானவளே, கரவின் -
களவில், அழல் - நெருப்பு, அடைவோ - முறையோ, என்னா
- என்று, கான் முளை - பிள்ளை.

பொருள் :- (சுடலை காத்திருந்த அரிச்சந்திரன்) பாம்பு கடித்துத்தன் மகன் இறந்தானென்பதை அறியாது, ஓடிவந்து, “அறிவில்லாதவளே, எனக்குத் தரவேண்டிய பொருளைத் தராமல், களவாகப் பிணத்தைச் சூடுவது தகுமோ?” என்று சீனந்து பேசி அப்பிணத்தைக் கால்களால் எற்றி வீசினான்.

சந்திரமதி தன் நிலைமை கூறி வருந்துதல்

9. எறிந்திடலும், உயிர்ஏங்கி, வேனில்

இடிவிழுந்தால் படிமிசையே அடிசாய்ந்து) ஆடி
முறிந்துவிழும் மரம்போல் சென்று) அடிமேல் வீழ்ந்து

மொழிகுழறி, விழி அருவி சொரிய, வல்லி

‘அறிந்தும் இலன் இவ்வூரில் வழங்கும் நீதி;

அருவினையேன் ஆருமிலி; அறவும்பாவி;

மறிந்த மகன் தனைச் சுட நான் வந்தேன், ஐயா!

வறியேற்குப் பொருள் உளவோ வழங்க’ என்றாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- வேனில் - வேனிற்காலம், படி- பூமி, குழறி - அழுது, வல்லி - பெண் (சந்திரமதி) அருவினை - கொடிய பாவவினை, ஆருமிலி - யாருமற்றவள், அறவும் பாவி - மிகப்பாவி, மறிந்த - இறந்த

பொருள் :- (அரிச்சந்திரன்) இவ்வாறு குழந்தையின் உடலை எற்றி எறிந்ததும், ஏங்கி, வேனிற்காலத்தில் இடிவீழ்ந்த மரம் விழுவது போல விழுந்து (அரிச்சந்திரன் காலில்) வாய்பிதற்றி கண்ணில் நீர்வழிய, “இவ்வூர் நீதியை நான் அறியேன்; நான் யாருமற்றவள்; மிகவும் பாவி; இறந்த மகனைச்சுட நான் வந்தேன் ஐயனே! வறிய என்னிடம் வழங்க எந்தப் பொருளும் இல்லை” என்றாள்.

10. 'பொருளுடையேன் தமருடையே னானால் இந்தப் புத்திரனைத் தோள்மீது வைத்துப் போந்(து), இவ் இருளிடையில் சுடலையில் வந்(து) எய்துவேனோ? எரிந்த குறைக் கட்டையினில் ஏற்றுவேனோ? தெருளுடையாய்! அறமுடையாய்! வினையேன் ஈன்ற சிறுவனை யான் சுடக் கருணை செய்யாய், தேயா அருளுடையாய்! ஆதாரம் அற்றேற்(கு) உன்தன் அடியினையே தஞ்சம்' என அலறி வீழ்ந்தாள்.

அருள்சொற்பொருள் :- தமர் - உறவினர், தெருளுடையாய் - தெளிந்த அறிவுடையவனே, வினையேன் - பாவியாகிய நான், தேயா - குறையாத, ஆதாரம் - ஆதரவு.

பொருள்:- "தெளிந்த அறிவும், அறமும், குறையாத கருணையும் உடையவனே! நான், பொருளும், சுற்றத்தவரும் உடையவளாக இருந்தால் இந்தப் புத்திரனைத் தோள்மீது தூக்கி இந்த இருட்டில் சுடுகாட்டை அடைவேனோ? எரிந்துபோன குறைக்கட்டையில் ஏற்றுவேனோ? பாவியாகிய நான் பெற்ற இச்சிறுவனைச் சடுவதற்குக் கருணை செய்வாயாக! ஆதரவற்ற எனக்கு உன் திருவடிகளே தஞ்சம்" என அலறி வீழ்ந்தாள்.

அரிச்சந்திரன் கூறுதல்

11. பொன் அனையாய்! விடு! விடு! யான் புலையன் என்னில் புலையனும் அல்லேன்; புலையற்(கு) அடிமை கண்டாய்; என் அடி நீ தீண்டுவது தகாது நீதான்; இப்பொருட்டு யான் உரியன் அல்லேன்; என்னை ஆள்வோன்; சொன்னபணம் கால்உண்டு; கொள்ளி யாடைத் துண்டமும் ஒன்று உண்டு; தந்து சுடுதி; அன்பால் அன்னவன்தான் படியாக எனக்குத் தந்த வாய்க்கரிசி யான் அளிப்பேன்; அறிதி' என்றான்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- பொன் அனையாய் - பொன்மகள் (திருமகள்) போன்றவளே, புலையன் - பிணஞ்சுடுபவன், அடி - பாதம், பணம்கால் - காற்பணம், கொள்ளி - விறகு, சுடுதி - சுடுவாய், படி - சம்பளம்.

பொருள் :- “திருமகள் போன்ற பெண்ணே, என்னை விடு! விடு! நான் புலையனுமல்லன், புலையனுக்கு அடிமையானவன். நீ என் பாதங்களைத் தீண்டுவது தகாது இப்பொருளுக்கு நான் உரியவனல்லன். என்னை ஆளும் தலைவன் சொன்னபடி காற்பணமும், கொள்ளியாடைத் துண்டமொன்றும் கொடுத்துவிட்டுப் பிணத்தைச் சுடுவாயாக. அவன் எனது வாழ்க்கைப் படியாகத் தந்த வாய்க்கரிசியை மட்டும் விலக்களிப்பேன், அறிவாயாக!” என்றான்.

சந்திரமதி கூறுதல்

12. ‘துஞ்சிய மைந்தனை எடுத்துச் சுமந்து போந்து,
சுடுவார் அற்று) இடுகாட்டில் தோள்மேல் ஏற்றிப்
வஞ்சிபடும் பாடுபடும் பாவியேற்குப்
பணம் ஏது? கொள்ளி முறிப் பாதி ஏது,
நெஞ்சு தளர்ந்தது) அருவினையேன் வருந்தக் கண்டும்
நீ இரங்காய்! என இரங்கி நிற்குங்காலை,
வஞ்சிதிரு மணிமிடற்றில் வயங்கா நின்ற
மங்கலநாண் கண்டு) இறைவன் மறித்தும் சொல்வான்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- துஞ்சிய - இறந்த, போந்து - போய், வஞ்சி - பெண், திருமணி மிடறு - சிறப்புப் பொருந்திய அழகிய கழுத்து, வயங்காநின்ற - விளங்கிநின்ற, மங்கல நாண் - தாலி, மறித்தும் - மீண்டும்.

பொருள்:- இறந்த மைந்தனைச் சுமந்துவந்து, இடுகாட்டில் சுடுபவரில்லாமல் தோள்மேல் போட்டு, பெண்ணானவள் வருந்துவதைப் போன்று துன்பப்பட்டு வருந்தும் பாவியாகிய எனக்குப்

பணமேது? கொள்ளித் துணித் துண்டேது? மனந்தளர்ந்து கொடிய பாவியாகிய நான் வருந்துவதைப் பார்த்தும் நீ இரங்கவில்லை.” எனக் கூறி நின்றபோது, சந்திரமதியின் அழகிய கழுத்தில் கிடந்த தாலியைக் கண்டு தலைவன் (அரிச்சந்திரன்) மீண்டும் சொல்வான்.

அரிச்சந்திரன் கூறுதல்

13. ‘நல்லை, நல்லை; அறச்சமர்த்தி நீயே கண்டேன்;

நன்னுதலார் அனைவரினும் இந்தர்சாலம்
வல்லை, வல்லை; விறகுகளும் களவே; செம்பொன்
மங்கலநாண் உன் கழுத்தில் இருக்க, ஏதும்
இல்லை எனச் சொல்லுவது சற்றும் ஏலா(து)

இதனை எனக்கு ஈவாய்’ என்று) இயம்ப, வேடர்
பல்லம்உயர் நிலைவாயில் பட்ட மான்போல்,

பதைபதைத்துப் பைந்தொடியாள் பதறி வீழ்ந்தாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- நல்லை - நல்லவள், வல்லை - வல்லவள், சற்றும் ஏலாது - கொஞ்சமும் ஏற்க முடியாதது, பல்லம்- அம்பு, உயர்நிலை - உயர்நிற்குமிடம், பைந்தொடி - பெண் (பசுமை + தொடி - பசிய ஆபரணத்தை அணிந்தவள்).

பொருள் :- “நீ மிகவும் நல்லவள், வல்லவள், பெண்களுள் இந்திர சாலத்தில் வல்லவள், விறகுகளும் களவில் கொணர்ந்தாய்! செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட தாலி கழுத்திலிருக்க, எப்பொருளும் இல்லையெனக் கூறுவது பொருத்தாது. இதனை எனக்குக் கொடுப்பாய்” என்று கேட்க, வேடரின் அம்பு உயர் நிலையில் பட்டு மான் துடிப்பதுபோல் சந்திரமதி பதைபதைத்துப் பதறி விழுந்தாள்.

சந்திரமதி வருந்துதல்

14. 'அலை(வு) இலா அரிச் சந்திரற்கு) அல்லது தொலைவில் யாவர்க்கும் தோற்றரு மங்கலம் புலையன், காணவும் போதுவ தோ? என உலையின்மீது மெழுகொத்(து) உருகினாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- அலைவு இலா - அழிவில்லாத, தொலைவு இல் யாவர்க்கும் - அழியா வரம் பெற்ற தேவர்க்கும் தோன்ற அரு - தோன்றுவதற்கு அரிய, மங்கலம் - தாலி, போதுவதோ - போவதோ (நிலையடைந்துவிட்டதோ), உலை - உலைக்களம்,

பொருள் :- "அழிவில்லாத அரிச்சந்திரருக்கு மட்டுமேயன்றித் தேவர்களாலும் காணமுடியாத தாலி இந்தப் புலையன் காணும்படியான நிலையை அடைந்து விட்டதோ?" என்று உலைக்களத்தில் வைத்த மெழுகென உருகி வருந்தினாள்.

15. 'அற்புக்கு) ஆழி அனான் அரிச் சந்திரன் விற்ப் போயின மேன்மைக் குலத்தொடும் பொற்புப் போம்; பொறை போம்; நிறைபோம்; எந்தன் கற்புப் போவது) என்?' என்று கலங்கினாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- அற்புக்கு - அன்புக்கு, ஆழி - கடல், விற்ப - விற்போது, பொற்பு - அழகு, பொறை - பொறுமை, நிறை - தவநிலை.

பொருள் :- "கடல்போன்ற அன்புடைய அரிச்சந்திரன் விற்போது விலகிச்சென்ற, மேலான குலப் பண்போடு, அழகு, பொறுமை, தவநிலை என்பனவெல்லாம் எம்மைவிட்டுப் போகலாம், ஆனால் எனது கற்புப் போவது எங்ஙனம்? என்று கலங்கினாள்.

அரிச்சந்திரன் உண்மையுணர்ந்து வருந்துதல்

16. 'அன்னை யின்றி அருங்கானில் எய்திய
உன்னை ஓடி அரவம் கடித்தலின்,
மின்னையும் உனையும் விற்ற வெவ்வினை
என்னை எவ்வணம் நொந்தனை? ஏந்தலே!

அருஞ்சொற்பொருள் :- கான் - காடு, அரவம் - பாம்பு,
மின்னையும் - மின்னலைப் போன்றவளையும் (சந்திரமதி), உனையும்
- உன்னையும் (லோகிதாசன்), ஏந்தலே - மைந்தனே.

பொருள் :- “ நீ தனியே சென்று காட்டில் அரவம் கடித்தபோது
அன்னையையும் உன்னையும் அந்தணனுக்கு விற்ற என்னை
எவ்வாறு நினைத்து இறந்தாயோ? என் மகனே!”

17. 'விற்ற நாளில்என் மேனி தழீஇயநிற்
பற்றி அந்தணன் ஈர்த்ததும் பார்த்திருந்(து)
இற்றை நாள்மட்(டு) இரங்காத என்வயின்
உற்ற பாவம் ஒழித்தனையோ?' என்றான்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- தழீஇய - தழுவிக்கொண்ட
(பிடித்துக்கொண்ட) நிற்பற்றி - உன்னைப்பிடித்து, ஈர்த்ததும் -
இழுத்ததும், இற்றைநாள் - இந்நாள், என்வயின் - என்னில்,
பாவம் - மனவருத்தம், ஒழித்தனையோ - நீக்கினாயோ.

பொருள் :- “அந்தணனுக்கு நான் உன்னை விற்றபோது நீ
என்னைத் தழுவி நின்றாய். அத் தழுவிய கைகளைப்பற்றி இழுத்துச்
சென்றான் அம்மறையோன். அக்கொடுமையைப் பார்த்தும்
உன்னைப் பிரிந்து வந்தேன். இந்நாள் வரையும் உன்னை மீட்பதற்கு
வழியைக் காணாது இரங்காமலிருந்தேன் என்றபடியால் என்னைக்
காண்பது பாவம் என நினைத்து உன் உயிரை மாய்த்துக்
கொண்டாயோ மகனே!”

அரிச்சந்திரன் தான் தேறிச் சந்திரமதியையும் தேற்றுதல்

18. 'தீமை செய்த(து) உனக்கும் சிறுவற்கும்
வாய்மைதான்; அது மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும்
தூய்மையே இனி என்று துணிந்தனன்;
நீ மயங்கல்; அறத்தை நினை' என்றான்.

நல்லூர் வீரகவிராயர்

அருஞ்சொற்கள் :- சிறுவன் - மகன், வாய்மையே -
வாய்மையென்னும் அறமே, மயங்கல் - மயங்காதே.

பொருள் :- "உனக்கும் எமது மைந்தனுக்கும் துன்பம் வந்தது
வாய்மை கூறியதாலேயே அது இனிமேல் மண்ணுலகிலும்
விண்ணுலகிலும் தூய்மை தரும். எனவே நீ மயங்காதே! என
அறிவுரை கூறினான்.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. சந்திரமதி அந்தணன் மனையில் நெல் குற்றும் போது காணப்பட்ட
தோற்றம் எவ்வாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது?
2. லோகிதாசன் அரவம் தீண்டி இறந்தபோது சந்திரமதி அடைந்த
துன்பம் எவ்வாறு காட்டப்பட்டுள்ளது?
3. மகனின் உடலைத் தகனம் செய்ய முற்பட்ட சந்திரமதிக்கு ஏற்பட்ட
நிகழ்வினைத் தருக?
4. சந்திரமதி தன்னிடம் எந்தப் பொருளும் இல்லை என்பதனை
எக் காரணங்களைக் கொண்டு புலையனுக்கு விளக்கினாள்?
5. பிணத்தைச் சூடுவதற்கு எதனைப் பெறவேண்டுமென்று
புலையன் அரிச்சந்திரனுக்குப் பணித்திருந்தான்?

6. சந்திரமதியின் கழுத்தில் பொன்னாலான தாலியைக் கண்ட அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியைப் பார்த்து என்ன கூறுகின்றான்?
7. சந்திரமதி “ஏன் தன் கற்புப் போவ(து) என்” என்று ஏன் கலங்கினாள்?
8. யாரால் யாருக்கு எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டது.

அ. “ தொலைவில் யாவர்க்கும் தோற்றரு மங்கலம்
புலையன் காணவும் போதுவதோ”

ஆ. “ நீ மயங்கல், அறத்தை நினை”

20. பிழையதும் புதியதும்

“ஏய்! ஏய்!” என்று இரண்டு அதட்டல் போட்டு மாடுகளைத் தட்டிவிட்டான் கார்த்திகேசு. ஒரு நிலையில் நின்று அலுத்துப்போன மாடுகள் உற்சாகத்தோடு முதலில் கொஞ்சத் தூரம் ஓடின. இந்தச் சமயம் கார்த்திகேசு என் பக்கம் திரும்பி, பெருமை பொங்க ஒரு கம்பீரப் பார்வை பார்த்தான். அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தால் நல்லாயிருக்காதல்லவா?

“அவசரமில்லை, அண்ணே! ரயிலுக்கு நேரமிருக்கு. மாடுகள் மெள்ளப் போகட்டும். ஏது சோடி வாய்த்து விட்டது போலிருக்கே உனக்கு!” என்று சும்மா சொன்னேன். காலமைல் தாண்டியதும் நடக்கும் சங்கதி எனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், மனுஷன் பாவம். நான் கூறியதை மெய்யென்றே நம்பிவிட்டான். முகஸ்துதியிலே பழைய காலத்து வெள்ளை மனம் தன்னை மறந்துபோய் விடுகிறது.

ஆசனப் பலகையில் நேராக இருந்த மனுஷன் திரும்பி கோணமாக இருந்துகொண்டு, “ஹும்! இதெல்லாம் என்ன மாடுகள் தம்பி. முன்னே முன்னே எப்படி எப்படி மாடுகள் என்னிடம் நின்றன தெரியுமே? உனக்குத் தெரியாது. உனது பெரியப்பாவுக்குத் தெரியும். வேறொன்றுமில்லை. எதற்கும் கைராசி வேண்டும். எல்லாம் மாடுகளைப் பழக்குகிற விதத்திலிருக்கு. எப்பேர்ப்பட்ட சண்டி மாடுகளும் கார்த்திகேசுவின் கைக்கு வந்துவிட்டால் சுட்டியன்களாகிவிடும் என்று முன்னெல்லாம் பேசிக் கொள்வார்கள்.” இப்படி ஆரம்பித்து பேசிக்கொண்டு போனவன் இடையில் ஒரு கணம் நிறுத்தி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு மறுபடியும் சொன்னான்.

“...ம்.... அந்த நடப்பு எல்லாம் முன்னொரு காலத்திலே. அந்தக் காலம்தான் மலையேறிவிட்டதே. இப்போ தம்பிமார்களுக்கு எடுத்ததற்கெல்லாம் வீட்டு வாசலிலே கார், அதிலே அவசர அவசரமாய்ப் பறந்தடித்துக் கொண்டு ஓடித் திரிந்தால் நாகரிகமாம்”

கார்த்திகேசுவின் மாடுகள் காற்கட்டை தூரம் நடந்து வந்துவிட்டன என்று இப்பொழுது தெரிந்தது. காரியத்தில் கட்டையான மனிதன் வாய்ப் பேச்சிலே அட்டகாசம் போடுவதுபோலக் கூகடவென்ற முழக்கத்தோடு குலுக்கி அடித்துக்கொண்டு வண்டி ஊர்ந்தது. கொழும்பு ரயிலுக்கு அதிகம் நேரமிருந்தபடியால் மாடுகளை அவற்றின் போக்கில் போகவிட்டு, நான் கார்த்திகேசுவின் வாயை மெள்ளக்கிளற ஆரம்பித்தேன். ஆனால்... அட்டா, என்ன செய்து விட்டேன்! இந்த விளையாட்டுக் குணத்தினால் கடைசியில் மனுஷனுடைய நொந்துபோன இதயத்தையே அல்லவா கிளறிவிட்டேன்!

கார்த்திகேசு தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனான்: “உலகம் கீழ் மேலாகப் புரண்டுகொண்டு வருகிறது தம்பி. அதில் எல்லாம் எனக்குக் கவலையில்லை. மரம் வளருறதற்கு காவோலைகள் விழுந்து, புதிதாக வரும் குருத்தோலைகளுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் ஒன்று, காவோலைகள் விழுந்த பிற்பாடும் அவை இருந்த அடையாளமாக மரத்தில் வரைகள் இருக்கோ இல்லையோ அது போல, காலம் எப்படி எப்படி மாறிவிட்டபோதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தளும்புகள் இலேசில் அவன் மனத்தை விட்டு மறைந்துபோவதில்லை. உன்னுடைய வீட்டுக்காரர்கள் என்னை மறந்துவிட்ட போதிலும், எப்படிப் புறக்கணித்து விட்ட சமயத்திலும் அவர்களுக்கு வண்டில் விட்ட அந்தப் பதினைந்து வருஷ காலத்தைச் சாகும்வரை என்னால் மறக்கவே முடியாது. தாய் பிள்ளையைப் போல உங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே இருந்து வந்த எனக்கு என்ன வினை வந்தது கடைசியில்! உனக்குப் பெயர் வைத்தது யார் என்று தெரியுமோ? உனது பெரியம்மாவைக் கேட்டுப் பார், யார் என்று சொல்லுவா. இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு உங்கள் வீட்டில் எந்த நேரமும் ‘காத்தி அண்ணை காத்தி அண்ணை’ என்ற சத்தமாகவேதானிருக்கும். உங்கள் வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் காத்தியண்ணையை அறியாமல் நடக்காது. இந்த வண்டிக்காரனுக்கு உனது பெரியம்மா கையிலே பிசைந்து தந்த சோற்று உருண்டை, இதோ வயிற்றில் ஒரு பக்கத்தில் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. தம்பி!...”

இவ்விதம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசிக்கொண்டு போன கார்த்திகேசு எதிரே ஒரு கார் வருவதைக் கண்டதும் 'சட்' டென்று வண்டியை ஓரமாக ஒதுக்கினான். கார் சமீபமாக வந்து வண்டியை விலக்கிக்கொண்டு போயிற்று. அப்பொழுது தான் கார் இன்னாருடையது என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது போலிருக்கிறது. கார் வண்டியைத் தாண்டும்போது அதன் டிரைவரை எரித்துவிடுவான் போல முழித்துப் பார்த்தான். கார் அப்பால் போய் மறைந்த பிற்பாடு நெடுமூச்சு ஒன்று எழுந்தது, அவனது நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு.

இவ்வளவுக்கும் நான் அவனையே கவனமாகப்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனித்தானோ என்னவோ. 'சட்' டென்று என்பக்கம் திரும்பி, "இப்போ போச்சுதே பிசாசு ஒன்று, இதுதான் என் வாழ்விலே மண்ணை அள்ளிப்போட்டது. ஒண்டவந்த பிடாரி ஊர்ப்பிடாரியைக் கலைக்கப்பார்த்ததாம். முந்தி வந்த சேவியைப் பிந்தி வந்த கொம்பு மறைக்கப்பார்த்ததாம். நேற்ற வந்த மலையாளத்தானும் அவனுடைய காரும் இந்த ஏழை வண்டிக்காரனை ஒழித்து விடப்பார்த்தார்கள். ஆனால்..." என்றான்.

கார்த்திகேசு இப்படித் தொட்டுத் தொட்டுப் பேசியது விஷயத்தை முழுக்க அறியும்படி என்னைத் தூண்டிற்று.

"என்ன நடந்தது, அண்ணே? தயவுசெய்து எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்லு" என்ற கேட்டேன்.

வெறும் வாயை மெல்லுகிறவனுக்கு அவல் வேறு கிடைத்துவிட்டால் பேசவேண்டுமா? கார்த்திகேசு சற்று விபரமாகக் கதையைச் சொன்னான். "நடந்தது என்ன தம்பி, எல்லாம் கால வித்தியாசம், அவ்வளவுதான். கார் வந்தது வண்டி போயிற்று. புதியதைக் கண்டதும் பழையதைக் கைவிட்டார்கள். புதுப் பெண்டாட்டியைக் கண்டதும் வயசான தாய்க் கிழவியைச் சாகக் கொன்றுவிடுகிறதா? ஊர் ஊராகக் கார்கள் வந்து நின்ற அந்த நாட்களில் என்னைப்போலக் கூலிவண்டி வைத்துப் பிழைத்தவர்கள் எத்தனை பேர் பெரும் கஷ்டத்துக்குள்ளானார்கள் தெரியுமோ. தஞ்சைக்கு மினுக்கித் திரியும்

இந்த மோட்டார்க்கார்களைக் காணும்போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிகிறது. அரிச்சந்திர மகாராசாவின் பூசகக்கரக் குடையை அபகரித்து வரும்படி விசுவாமித்திர முனிவர் அனுப்பினாரே நாட்டியப் பெண்கள்.. அவர்களுடைய ஞாபகம் வருகிறது தம்பி, இந்த அந்நியப் பிசாசுகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம்! ஆனால், எங்களுடைய மாட்டு வண்டிலோ அந்நிய முதலுமல்ல; அந்நியர் சொத்துமல்ல. அதற்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் ஒரு செம்புச் சதமும் வெளியே போவதுமில்லை. இதையெல்லாம் யார் சீந்தித்துப் பார்க்கிறார்கள்? மனிதனுக்குச் சிந்தனை இருந்தால் உலகத்தில் தாசிகள் ஏன் இருக்கிறார்கள் தம்பி? ஏதோ கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்! இந்த மணப் பான்மை - ஊரெங்கும் பரவிக்கொண்டு வந்த இந்த அந்நிய மோகம் - உனது பெரியப்பாவையும் போய்ப் பிடித்து விட்டது.

அந்தச் சமயம் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பெரிய தவில் வித்துவானைக் கூப்பிட்டிருந்தார் அவர். ஒருநாள் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார்: “கார்த்திகேசு, இப்போ எனக்கு வந்திருக்கும் தவில்காரர் மாட்டு வண்டியில் ஏறிப் பழக்கமில்லையாம். என்ன செய்வது? இந்த வருஷம் போகட்டும். அடுத்த வருஷம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

எனக்கு என்னமாதிரி இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறாய் தம்பி? உனது பெரியப்பா வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் நான் அவரது உள்ளப்போக்கைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டேன். இருந்தும், இதை ஓரளவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தவன்தான் நான். எப்படியான போதிலும் பதினைந்து வருஷத் தொடர்பு அல்லவா? இங்கிருந்து காரைதீவுக்கோ, மட்டுவிலுக்கோ இன்னுமதற்கப்பாலுமோ பெரியப்பா சேவுகம் போகும் வனம், வணாந்திரங்களுக்குச் சாமம் சாமமாக, இரவு இரவாக, இருட்டோ நிலவோ, வெய்யிலோ மழையோ, பனியோ காற்றோ ஒன்றையுமே சட்டைபண்ணாமல் வண்டி ஓட்டியவனல்லவா? உற்சவங்களிலே நடைபெறும் மேளக் கச்சேரிகளில் உனது பெரியப்பா மேளத்துக்குக் கிடைக்கும் புகழிலும் கீர்த்தியிலும் நன்மையிலும் தீமையிலும் நானும் அவர்களில் ஒருவனாக நின்று பங்குபெற்றவன் அல்லவா?

எனது வண்டி ஏற்றிச் சென்ற வடிவேலு நாயனக்காரரை எங்கேயோ இருந்து வந்த மலையாளத்தானும் அவனது காரும் ஏற்றிச் செல்கிறது என்பதை எண்ணவே எனக்கு வயிறு எரிந்தது. அடக்க முடியாத ஆத்திரமும் கோபமும் உண்டாயின. வயிற்றெரிச்சலிலும் ஆத்திரத்திலும் நான் செய்த விசர் வேலைகளை இப்பொழுது நினைத்தால் சிரிப்பதான் வருகிறது. ஆனால் அப்பொழுது அவை எனது உள்ளக் குமுறலை ஓரளவு ஆற்றி வைத்தன.

ஒருநாள் காரோடு என் வண்டியைச் சவாரி விட்டுப் பார்த்தேன். மாடுகள்மேல் தொட்டு அறியாத நான் அன்றைக்கு அவற்றிற்கு அடித்த அடிகளை நினைத்தால் இன்னமும் தேகம் நடுங்குகிறது தம்பி!

இன்னொரு நாள் வேறொரு காரியம் செய்தேன். தெருவில் என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தே ஓரிடத்தில் ஒருநாள் ஒளித்திருந்து அந்தக் கார் போகும் சமயத்தில் இரண்டு கல்லை அதன்மீது விட்டெறிந்தேன். யாருடைய நல்ல காலமோ இரண்டு எறியும் கார்மீது படவில்லை. ஓடுகிற கார்மீது கல்லெறிவதற்கும் அநுபவம் வேண்டும் என்று அப்பொழுதுதான் அறிந்துகொண்டேன்.

கடைசியில் இந்த அற்ப காரியங்களினால் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. ஊர் முழுவதையும் மலையாளத்தான் தனது வசமாக்கிக்கொண்டான். அவனுக்கிருந்த ஒய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத 'சவாரி' யைப் பார்ந்து மேலும் கார்கள் ஊரிலே வந்து குவிந்தன.

நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு நான் மண்வெட்டியைக் கையில் தூக்கினேன்...

எது எப்படியான போதிலும் நீதிக்கு ஒரு இடம் உலகில் என்றைக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது தம்பி!

பதினைந்து பதினாறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போ சண்டை தொடங்கி, பெட்ரோல் இறக்குமதி குறைந்து அது கட்டுப்பாடு ஆய்ச்சோ இல்லையோ, வண்டிக்காரர்களும் 'மறுமலர்ச்சி' அடைந்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது. வயலுக்கு

எரு இழுத்த மாடுகளும் வண்டிகளும் சலங்கைச் சத்தத்தோடே பெரிய ரோட்டில் ஓட ஆரம்பித்தன. வடிவேலு நாயனக்காரரே வலியக் கூப்பிட்டு என்னிடம் கேட்டிருக்கும்போது நான் ஏன் சும்மா இருக்கப் போகிறேன். இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னே வண்டி ஓட்டிய அந்த இனிய நாட்கள் திரும்பவும் ஒருமுறை என் சீவியத்தில் மீண்டும் கிட்டுமா என்று ஏங்கியிருந்த எனக்கு இது எவ்வளவு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்திருக்கும் என்பது நான் சொல்லிக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. 'கார்த்திகேசு, இந்த வருஷம் எனது மேளத்துக்கு நீதான் வண்டிக்காரன்' என்று வடிவேலு நாயனக்காரர் சொல்லிய வார்த்தைகள் எனக்குத் தேன்போல இனித்தன. பால் போன்ற வெண்ணிலவில் வெள்ளைவெள்ளெரென்றிருக்கும் தெரு வழியே எனது வண்டி மறுபடியும் மேளம் ஏற்றிச் செல்வதை எண்ண எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. ஆனபோதிலும்..” என்று கார்த்திகேசு சட்டென்று பேச்சை மழுப்பினான்.

“அது என்ன காத்தி அண்ணே?” என்று கேட்டேன்.

“ஒன்றுமில்லை, ஒரு சின்னச் சந்தேகம், தம்பி. இந்தச் சண்டை இருக்குதோ இல்லையோ, இது முடிந்த பிற்பாடு 'பெட்ரோல் கிட்ரோல்' எல்லாம் வந்து கார்கள் பழையபடி ஓட ஆரம்பித்து விட்டால் வண்டிக்காரர்கள் பாடு பழையபடி கறுப்பன் கதைதானாம், மெய்தானோ?”

இதைக் கேட்கும்போது அவனுடைய குரல் சோர் வடைந்து காணப்பட்டது.

“பயப்படாதே அண்ணே! அணுக்குண்டு கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களாம்” என்றேன் நான். வேறு எதைச் சொல்ல?

அ. செ. முருகானந்தம்
(மறுமலர்ச்சி.)

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. “காலம் எப்படி மாறிவிட்ட போதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தளப்புகள் இலேசில் மறைந்து போவதில்லை” என்று கார்த்திகேசு கூறக் காரணமென்ன?
2. கூலிவண்டி வைத்துப் பிழைத்தவர்கள் ஏன் கஷ்டத்துக்குள்ளானார்கள்?
3. கார்த்திகேசு ஏன் மணவெட்டியைக் கையில் தூக்கினார்?
4. வண்டிக்காரர் மறுமலர்ச்சி அடைந்ததேன்?
5. கார்த்திகேசுவின் குரல் சோர்வடைந்து காணப்பட்டது ஏன்?
6. பழையதும் புதியதும் ஞாபகப்படுத்துவது எவற்றை?

21. காவியத் தலைவி கதீஜா நாயகி

இசுலாம் இன்பத்தமிழுக்கு வழங்கியுள்ள இலக்கியங்கள் பலதிறப்பட்டவை. படைப்போர் நாமா போன்ற பல புத்திலக்கிய வகைகளையும் வழங்கிய பெருமையும் இசுலாத்துக்கு உண்டு. இசுலாம் தமிழுக்கு வழங்கிய இலக்கியக் கொடைகளுள் காலத்தை வென்று நிற்கும் காப்பியமாக விளங்குவது சிந்தைக்கு விருந்தாகும் சீராப் புராணமாகும். இக்காப்பியம் சிறந்த கற்பனையூற்றாய், கருத்துப் பேழையாய், உவமை நயங்கொழிக்கும் சோலையாய், கவிதையூற்றாய் கற்போரை மகிழ வைக்கிறது.

அரபு நாட்டில் பிறந்து, தீனூல் இசுலாத்தைப் பரப்பிய நபிகள் நாயகம் அவர்களது வரலாற்றைத் தமிழிலக்கிய மரபுக்கேற்பச் சீராப்புராணம் என்னும் காப்பியமாகப் படைத்துள்ளார் கவிஞர் உமறுப்புலவர். ஒரு நாட்டின் பெருமையும், மக்களின் சிறப்பும், பெண்களின் பெருமையிலும் சிறப்பிலுமே உள்ளன என்பதை உணர்ந்தவர் உமறுப்புலவர். எனவே அரபு நாட்டுப் பெண்களைத் தமிழ்ப்பண்பாடு விளங்கித்தோன்றும் வகையில் படைத்துள்ளார்.

உமறு பாடிய 92 படலங்களுள் இரண்டு படலங்களில் காப்பிய நாயகி கதீஜாவின் திருமணம்பற்றிப் பேசப்படுகிறது. கற்பனை வளமும், கருத்துச் செறிவும் நிறைந்து விளங்குமாறு பெண் கதாபாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார் புலவர்.

“பேரறிவு எவையும் செம்மை
பெருத்தொளிர் வனப்பும் வெற்றி
வீரமும் திறலும் உண்மை
விளங்கும் வாசகமுங் கல்விச்
சாரமும் பொறையும் மிக்க
தரும நற்குணமும் யார்க்கும்
வாரமும் முகம்மதின் பால்
வந்தடைந்து இருந்ததன்றே”

என அழகு, வெற்றி, வீரம், உண்மை, கொடை, அன்பு அனைத்தும் குடிகொண்டிருந்த நாயகம் அவர்களது மனைவியருள் முதல் மனைவியும், பெருமானாரைப் பின்பற்றி இசலாத்தை முதன்முதலில் ஏற்று இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் உயிரும் உடலும் ஒன்றிய இல்லறவாழ்வை நடத்தியவருமான அன்னையர் திலகம் கதீஜா நாயகியின் மாண்புகளைக் காண முயல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

இசலாமிய வரலாற்றில் நாயகத்தின் நாயகியர் பெருமையோடு பேசப்படுவது போல், காப்பிய நாயகர் நபிகள் பெருமானின் சிற்புகளுக்கேற்ற காப்பியத்தலைவியாகவே கதீஜாவையும் உமறுப்புலவர் அறிமுகம் செய்கிறார்.

“தேன்கடலமீர்தும் திக்கிற் திகழ்வரை மயீர்துஞ் சூழ்ந்த மீன்கடல் நடுவில் தோன்றும் வெண்மதிய மீர்தும்துய்ய கூன் கடவளையார் வெண்பாற் குரைகடலமீர்துஞ்சோதி வான் கடலமீர்து மொன்றாய் வடிவெடுத் தளைய பாவை”

என அறிமுகம் செய்கிறார். வணக்கம், அறிவு, பொறை நல்லோர் இணக்கம். வறியோர்க்கு ஈயும் இரக்கம், நிறைந்த கற்பு ஆகிய பண்புகளைத் தம் குணநலன்களாகக் கொண்டவர் கதீஜா. அவருக்கு ஈடு சொல்ல மற்றொரு பெண்ணைக் காணவியலாது என்றும் கூறுகிறார் உமறுப்புலவர்.

“பிடிநடைக் கதீஜா வென்னும் பெடையனம்”

“கறையிலா மதிய மெனுமயில் கதீஜா”

“பெருகுமிள மயில் கதீஜா”

“பரிசுத்த மளைய குயில்”

“கதீஜா வெனுங் குலமயில்”

“கதீஜா வெனும் மயிலார்”

கொவ்வைச் செவ்விதழ்

சிறுவெண்மூரல் அனப்பெடை கதீஜா”

என்றெல்லாம் உவமை நயந்தோன்ற கதீஜாப்பிராட்டி பெருமைகளைப் புகழ்ந்து கூறிய உமறுப்புலவர், நாயகியின் உறுப்புழுகளை வானவரும், மண்ணவரும் கூட உவமிக்க இயலாது என்றும் கூறுகின்றார்.

வறுமை எனும் வெயிலால் வாடுகின்ற மக்களாகிய பயிர்களுக்குப் பொருளாகிய மழையை உதவியாகக் கொடுக்கும் மங்கை கதீஜாப் பிராட்டியாரின் மனையை அடைந்து, மக்கா நகர வணிகர்கள் பொன் பொருளை வாங்கிச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

அதுபோல “ஒரு தனிப் பிறந்து கையில் உறுபொருள் இன்றி, இந்தப் பெருநிலத்து இருந்து வாழ்தல் பேதமை” என்பதை உணர்ந்த நாயகம் அவர்கள் அதனைப் பெரிய தந்தை அபுத்தாலிபிடம் தெரிவித்தார். உடனே அபுத்தாலியின் வழிகாட்டுதலுக்கேற்ப வாணியம் செய்வதற்குப் பொன்னும் பொருளும் பெறுவதற்காகக் கதீஜாவை நாடிச் சென்றார்.

அவ்வாறு சென்ற வள்ளல் முகம்மதுவின் கருத்தில் ‘செங்கயல் வரிக்கண் செவ்வாய்த் திருந்திழை கதீஜாவின் பெயருஞ் சீத்ரவடிவும்’ நின்றுலவியது. பிறர் அறியாது தம் பேரறிவுக் திறத்தால் தம் உள்ளத்துதித்த காதல் உணர்வை மறைத்து வைத்திருந்தார்.

கதீஜா நாயகியாரும் நபிகளாரைக் கண்ட அளவிலேயே,

பேரோளி பரப்பிப் பொங்கும்
 பெருகிய அழகு வெள்ளச்
 சார்பினில் கதீஜாவென்னும் தையல்
 தன்கரிய வாட்கண்
 கூருடைக் கயல்களோடிக் குதித்தன
 குதித்துத் தேக்கி
 வாரிய வதனஞ் சேர்ந்து
 மறுக்கமுற்றிருந்த தன்றே.”

“பார்த்தகண் பறித்து வாங்கப்
 படாமையால் நறவஞ் சிந்திப்
 பூத்த கொம்பனை மெய்யினர்
 ணெனும் போர்வைபோர்த்துக்
 கூடர்த்த வா வெளிப்படாமற்
 கற்பெனும் வேலிகோலிச்
 சேர்த்ததம் உளங்காணாது
 திருந்கிழை வருந்தி நின்றார்”

தன் ஆவலை வெளிப்படுத்தாமலேயே நாண் எனும் போர்வை போர்த்திக் கற்பெனும் வேலி அமைத்துக் கொண்டதாகப் பாடியுள்ளார்.

அக இலக்கிய மரபிலிருந்து பிறழாது உற்று அவர்கள் நாயகம் - கதீஜா ஆகியோரின் வாழ்வினைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். கதீஜாவின் மனநிலை உணர்ந்த மெய்ய் மொழிமுறைகள் தேர்ந்த பண்டிதன் கதீஜா நாயகியிடம், வியாபாரத்திற்குப் பொருள் கேட்டு வந்து மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தி அமர்ந்திருந்த நிலை கண்டு “முகம்மதுவை அவர் மனைக்கு அனுப்புவதே நலம் பயப்பது” எனக் கூறினார். கதீஜாவும் விடை கொடுத்தார். இதனை உற்று,

“காக்குதற்கு உதித்தவள்ளல் காரிகை
 வடிவைக் கண்ணால்
 நோக்கியும் நோக்காதும் போல்
 நொடியினிலெழுந்தும் மாதின்
 மரக்கடலையை கண்ணும்
 மனமும் பின் தொடர்ந்து செல்ல
 கோக்குல வீதி நீந்திக்
 கொழுமனையிடத்திற் சார்ந்தார்”

எனப் பாடுகின்றார்.

முகம்மதுவின் மனமெனும் குளத்தில் அவரது எண்ணத் தாமரையில் கதீஜா எனும் பெண் அன்னம் பெருமையோடு அமர்ந்திருந்தது என்று நாயகம் அவர்களும் கதீஜாவும் ஒருவரையொருவர் மனதிருத்திய பாங்கினை அழகுற அமைத்துள்ளார்.

கதீஜா பிராட்டியாரிடம் பொன்னும் பொருளும் பெற்று ஷாம் நகர் செல்லும் வழியில் பல்வேறு இன்னல்களை அனுபவித்து வணிகர் குழுவின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார் அண்ணல் நபிகளார்.

ஷாம் நகரினின்றும் மீண்டு வந்த மக்காவுக்கள் நுழைந்ததும் முகம்மதுவின் பெருமைகளை மைசறா கதீஜாவிடம் சொல்லத் தொடங்கினார். நானூறாயிரம் நாவிருந்தால்தான் அவரது பெருமைகளை ஒரு சிறிதேனும் உரைக்க முடியும் எனக் கூறினார் பின்னர் முறைப்படிப் பெரியவர்கள் மூலம் மணம் பேசி, முசூர்த்தநாள் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

மங்கல ஓலிகள் எங்கும் முழங்கப் பெருமானாரின் திருமணத்தால் மக்கமா நகர் மணம் படைத்தது எனப் பாடும் உமறுப்புலவர், மணப்பெண்ணாகிய கதீஜாப் பிராட்டியை மகளிரெல்லாம் அழகுபடுத்திய காட்சியை,

பொன் மலையில் பூத்த கொம்பு போலவும், அன்பெனும் தருவின் நிழலிலே பொறையெனும் கிளி வீற்றிருந்தது போலவும், மணம் நிறைந்த பூவிலே தேன் துளம்பி நின்றது போலவும் இருந்தது, கதீஜா நாயகி நாயகத்தினருகில் வீற்றிருந்தது என மணக்காட்சியை நம் மனக்கண்முன் நிறுத்துகிறார்.

இருவீட்டாரும் மனமொத்து ஐநூறு வெள்ளி மகர் எனக்கூறி நிக்காஹ் முடித்து, “நிலவும் கதீரும் உள்ளவரை நெடிது வாழ்க” என வாழ்த்தினர்.

அறிவும் அறநெறியும், பொறையும், நல்லொழுக்கமும் அமைய
ஒண்டொடி கதீஜா நாயகியும் கலைமறை முகம்மதுவும் இல்லற
வாழ்வை இனிது பேணினர் என்பதனையும் கவிஞர் அழகுறப்
பாடியுள்ளார்.

“மக்கமா நகருஞ் செல்வமும் வாழ
மறைவ லோரற நெறி வாழத்
தக்க மெய்ப்புகழும் கிளைஞரும் வாழத்
தரணி நாற்றிசையினும் வாழ
மிக்க நன்னெறி நேர்முகம்மதுஞ் சிறந்த
விரைகமழ் மதுர முற்றிருந்த
விக்குமென் மொழியா மெனுங் கதீஜாவும்
இனிதுறப் பெரிது வாழ்ந்திருந்தார்”

என அன்னை கதீஜாவும், அண்ணல் நாயகமும் பேணிய இல்லற
வாழ்வை அனைவர்க்கும் எடுத்துக்காட்டாகப் படைத்துக் காட்டி
இல்லறவாழ்வின் மேன்மையை உணர்த்தியுள்ளார்.

எம்பெருமான் நாயகம் அவர்கள் ஹிராகுகையில் தங்கியிருந்த
போது ஜிபுறயில் தோன்றி,

“மண்டலம் புரக்கும் செங்கோன்
முகம்மதின் வதனம் நோக்கி
விண்தலம் பரவும் வேத
நபிஎனும் பட்டம் நும்பால்
கொண்டலே! குதாஇன்று ஈந்தான்
எனும் மொழி கூறிப் பின்னும்
அண்டர் வாழ்த்து எடுப்பச் செவ்வி
ஆர்ணம் புகறி என்றார்”

இறைவன் உமக்கு நய்ப்பட்டத்தை அருளியுள்ளான் எனக் கூறினார்.

வீரராகுகையிலிருந்து புறப்பட்ட நாயகம் அவர்கள் மனைவி கதீஜா நாயகியின் இல்லம் வந்தடைந்தார். இறையருள் பெற்ற நாயகம் நடுக்கத்தோடு தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைக் கூறினார். கதீஜாநாயகி அதனைச் செவியேற்று அல்லாவின் அருள் நாயகத்துக்குக் கிட்டியதை உணர்ந்து மகிழ்வடைந்தார். கணவனுக்கு ஏற்ற மனைவியாக அமைந்த கதீஜா, நாயகம் அவர்கள் கூறிய வேதவசனங்களை மனதிருத்தி, நாயகத்தின் கைகளைப் பிடித்துக் கலிமா ஒதி, ஈமான் கொண்டு இசுலாத்தில் இணைந்தார். இசுலாத்தைத் தழுவிய முதல் பெண்மணி எனும் பெருமைக்குரியவரானார் கதீஜாநாயகி.

பெருமானார் அவர்களின் அன்பு மனைவியாகவும், ஆதம் நண்பராகவும் கதீஜா பிராட்டியார் வாழ்ந்து வந்தார். நபித்துவப் பட்டம் பெற்றபின் நாயகம் அவர்கள் இசுலாமிய வளர்ச்சிக்காக இன்னல்கள் பல அடைந்தனர். செல்வச் சீமாட்டியாக விளங்கிய அன்னை கதீஜா, தம் செல்வம் அனைத்தையும் இசுலாமிய வளர்ச்சிக்காகச் செலவிட்டு வறுமையுற்றார். நாயகம் சோர்வடையும் போதெல்லாம் தோள்கொடுத்து அரவணைத்து நின்றார்.

“கதீஜாவை விடவும் எனக்கு அன்பான உதவியாளர் கிடையாது. நான் ஏழையாயிருந்தேன். அவர் என்னைச் செல்வன் ஆக்கினார். எதிரிகள் என்னைப் பொய்யன் எனத் தூற்றிய போதும் என்னை மிகவும் நம்பினார். உலகத்தவரெல்லாம் என்னை எதிர்த்தனர். ஆனால் அவர் என்னிடம் உண்மையான நட்புக் கொண்டார்.”

என்று பெருமானார் அவர்கள் கதீஜா நாயகியின் பெருமைகளைப் போற்றிக் கூறியுள்ளார்கள்.

பெண்களுள் பெருமை மிக்க கதீஜா செல்வத்தைப் பெருக்கும் முறைகளையும், வாணிப நுணுக்கங்களையும் அறிந்த மேதையாய் விளங்கினார். எனவே வாணிபத்தின் மூலம் சேர்த்த பொருள்களைக்கூடக் கணவனுடன் சேர்ந்து இறைபணிக்காகவும்,

அறச்சேயல்களுக்காகவும் சேலவு செய்தார். மக்களிடம் அன்பு காட்டி ஆதரிப்பதில் வள்ளலாக விளங்கினார் அன்னை கதீஜா.

அன்னை கதீஜா நாயகியின் பண்பு நலன் விளங்கும் வகையில்,

“குறைவிலா துயர்ந்து தழைத்தினி

தோங்குங் குலக் கதீஜா”

“தேரிதரத் தெளிந்த சிந்தைத் தேமொழி கதீஜா”

“துறக்கமும் புகழுள் சரிசுழற் கதீஜா”

“புகலம் புகழ்தருங் கதீஜா”

என்றெல்லாம் மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் போற்றும் மாட்சிமை பெற்றவராக உமறு கதீஜா நாயகியைப் படைத்துக் காட்டியுள்ளமை உவகையூட்டுவதாகும்.

பேராசிரியை. சா. நசீமாபானு

அரும்பதங்கள்

காலத்தை வென்றுநிற்கும் / காப்பியம்

சிந்தைக்கு விருந்தாகும்

கற்பனையூற்று

கருத்துப் பேழை

உவமை நயங்கொழிக்கும் சோலை

கவிதையூற்று

உறுபொருள்

பேதமை

மறுக்கம்

கோக்குல வீதி

மனக்குளத்தின் எண்ணத் தாமரை

பொருள் வயிற் பிரிவு

ஒண்டொடி

கலை மறை

ஜிபுறயில் (அ) தேவதூதர்களில் சிறந்தவர்

குதா (அ) இறைவன்

கலிமா (அ) சத்தியப்பிரமாணம்

ஈமான் (அ) நம்பிக்கை.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. முகம்மது நபியவர்களிடம் வந்தடைந்தவை எவை என உமறுப்புலவர் குறிப்பிடுகிறார்?
2. கதீஜா நாயகியாரைப் புகழ்ந்து கூற உமறுப்புலவர் கையாண்ட உவமைத் தொடர்கள் யாவை?
3. பொருள் பெறச் சென்ற நபிகளாருக்கு என்ன நடந்தது?
4. அண்ணலின் பிரிவுத்துயரால் வருந்திய கதீஜாவின் உள்ளத்து உணர்வுகளைத் தருக.
5. கதீஜா நாயகி நாயகத்துக்கு அருகில் வீற்றிருந்த நிலை எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது?
6. கதீஜா நாயகி அவர்களின் பெருமைகளைப் பற்றி பெருமானார் குறிப்பிட்டவை யாவை?
7. பிராட்டியார் பொன்னுலகு புக்க படலத்தில் காணப்படும் சிறப்புகள் யாவை எனக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்?

22. தங்கம்மா

பொங்கும் துயரங்கள்
பொசுங்கும் முகத்தோடேன்
தங்கம்மா இந்தத்
தனிமரத்தின் கீழ் அமர்ந்தாய்...?

ஆஸ்பத்திரி வாகை
அடி நிழலில் நீ இருந்து
காசநோய் வாட்டைக்
கவனமொடு பார்த்திருந்தாய்!
பன்னிரண்டு மணிஇன்னும்
ஆகவில்லைப்போலும்
உன்னை விடமாட்டார்!
மணியோசை காத்திருந்தாய்!

ஆண்துணையா கூட்டிவந்தாய்!
ஆறாவதுமகனா..?
ஏன்ஏன் சிணுங்குகிறான்...?
இடித்திடித்துக் கேட்பதென்ன?
பிஞ்சுமகன் முந்தானைப்
பிடவைதனைப் பிடிக்கக்
கெஞ்சுகிறாய் கண்களினால்
கேட்கமாட்டான் போலிருக்கு!

கண்ணைக் கசக்குகிறான்!
காலை உதறுகிறான்!
இன்னோர் முகத்தை அவன்
எனக்குள்ளே காட்டுகிறான்?
உன் மகளார் அச்சம்மா

ஓ! அந்த மடிந்தமலர்
தன்னுடைய தோற்றத்தைத்
தம்பியிலும் பதித்தாளோ...?
கொச்சை உலகம்
கொன்றழித்து விட்ட உந்தன்
அச்சம்மா எந்தன்
அகத்தினிலே தோன்றுகிறாள்!

குச்சுகளாற் செய்த இரு
கைகளும் சும்பற் கால்களும்
பச்சையமே இல்லாது
பழுப்பேறிப் போன இலைமேனியும்,
போர்வாள் இரண்டு
பொருதவரும் காட்சி சொல்லும்
காறை எலும்புகளும்
கதைபயிலும் இருவிழியும்
பறட்டைத் தலையும் அதில்
பழஞ்சலைப் பூமுடிச்சம்
வரண்ட குறுஞ்சிரிப்பும்
வயிறுசிறு முட்டியுமாய்ப்
பாலர் வகுப்பில் நான்
பார்த்தேன்! ஓஓ ஓரத்தே
காலிற் சிறு சிரங்கைக்
கைவிரலால் என்ன செய்தாள்?

பள்ளிக்கு வருவாள்! ஓ!
பலவேளை நவருவாய்
“பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை
பெரிய ஆஸ்பத்திரியில்
சொல்ல வந்தேன்” என்று சொல்லிச்
சோகங்கள் சொல்லிடுவாய்
செல்லரித்த வாழ்க்கையதன்
சிதவல்களைக் கண்டிருந்தேன்!

“நல்ல வயிற்றிலிந்த
 நரம்பு பிறந்திருந்தால்
 இல்லாமல் நோய் இவளே
 எழுந்திருப்பாள்! நான் மற்றப்
 பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதுவா- இவள்
 பிணிதன்னைப் பார்ப்பதுவா?
 நெல்லுப்பாய் உழைப்பாலும்
 நீங்காத பட்டினியே”
 இப்படியாய்ச்
 சொல்லியதும் நீதான்
 சுடுமனத்துள் நீறுபூத்த
 கொள்ளியினால் ஆ! நீஇக்
 குவலயத்தைச் சுட்டெரித்தாய்!

நல்ல வயிறும் இந்த
 நாட்டில் சிலபேர்க்கா
 இல்லையடி தங்கம்மா
 இனி அதனை மறுதலிப்போம்
 என்றுரைத்த வார்த்தை
 இன்னும் பலிக்கவில்லை
 அன்றை விடவும் நீ
 அயர்வுடனே தோன்றுகிறாய்!

எத்தனை இடங்களை
 ஊசிநூல் கொண்டு
 தைத்திருக்கின்றாய்! சேலைத்
 தலைப்பு மட்டும் தெரியலையா...?
 இத்தனைக்குள்ளும் உனக்
 குள்ளே ஒளிந்திருக்கும்
 மெத்தச் சோகம் கலந்த
 மிருதும் முகவெட்டும்

வைத்திருக்கின்றாய்! அந்த
வழிப்போக்கன் உன்முகத்தை
எத்தனை முறைகள் திரும்பி
எதைப் பார்த்துச் செல்கின்றன்?

கண்ணைக் கசக்கித்தன்
காலை உதறிய உன்
சின்ன மகன் தாரரோட்டைச்
சேர்ந்தாற்போல் ஒதுங்குகிறான்!
வந்த மனிதரிடம்
வலக்கரத்தை நீட்டுகிறான்!
உந்தன் இளைய பயிர்
ஒரு வழியைக் காண்கிறதா....?

மணியோசை கேட்கிறது
மகனை நீ கூப்பிட்டாய்.
பிணியாளர் தனைப்பார்க்கும்
மனிதரிடை கலக்கின்றாய்!

கட்டில் அருகில் வெறும்
கையோடு நிற்கின்றாய்
தட்டைப் பீங்கானில்
பாண்துண்டு தெரிகிறது!
சின்னவனின் கையில் அது
சேர்கிறது தந்தையினை
உன்னிப்பாய்ப் பார்க்கின்றான்
ஓ! அவரும் அணைக்கின்றார்!

கம்புகளால் கைளாலும்
காசநோய்க் கிருமிகளின்
துன்பியலைத் தாங்கும்
விலா எலும்புக் கூட்டோடும்
தன்மனையாள் முகங்கண்டு

தழும்பும் விழியோடும்
அம்மனிதர் உனக்கென்ன
ஆறுதலைச் சொல்லிவிட்டார்...?

அங்கு மணியோசை
அதட்டல்! ஏ! தங்கும்மா
எங்கு நீ போகின்றாய்...?
ஏன் வெறித்துப் பார்க்கின்றாய்...?

பாவலர் பஸல் காரியப்பர்

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. அச்சம்பரவின் தோற்றத்தைக் கூறுக.
2. சந்தர்ப்பம் கூறுக. யார்? யாருக்கு? எப்போது?
(அ) “பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை பெரிய ஆஸ்பத்திரியில்
சொல்ல வந்தேன்...”
(ஆ) “நெல்லுப்பாய் உழைப்பாலும் நீங்காத பட்டினியே”
3. இக் கவிதையூடாகக் கவிஞர் உணர்த்த முற்படும் கருத்துக்கள் யாவை?
4. இக்கவிதையை படித்ததும் உமக்கு ஏற்படும் மன உணர்வை எழுதுக.
5. நீர் இக்கவிதையை விரும்புவதற்கான காரணம் யாது?

23. கணையாழி

[துஷ்யந்த மகாராஜர் வேட்டையாடுவதற்குக் காட்டுக்குச் சென்ற வேளை அங்கு கண்ணுவமுனிவர் ஆச்சிரமத்தில் மேளகைக்கும், விசுவாமித்திரருக்கும் புதல்வியாகப் பிறந்த சகுந்தலையைக் கண்டான். அவளின் அழகில் மயங்கிக் காதல்கொண்டு காந்தருவமணம் புரிந்தான். சகுந்தலையின் வளர்ப்புத் தந்தையான கண்ணுவர் அஞ்ஞான்று தீரத்த யாத்திரையை மேற்கொண்டிருந்தார். துஷ்யந்தன் தன் பெயர் பொறிக்கப் பெற்ற கணையாழியை சகுந்தலையின் கையில் அணிவித்துத் தனது நகராகிய அத்தினாபுரிக்குச் சென்றான்

சகுந்தலை கருவற்றிருந்தாள். ஒரு நாள் தனது கணவனைப் பற்றியே சிந்தித்தபடி அவள் ஆச்சிரமத்தில் அமர்ந்திருந்த வேளை சகுந்தலையின் தோழியரான பிரியம்வதை, அந்நகரையை ஆகிய இரு முனிபுத்திரியரும் பூஞ்சோலையில் மலர் கொய்து கொண்டிருந்தனர்]

காட்சி I

- இடம் :- பூஞ்சோலை.
- காலம் :- மாலை நேரம்
- பாத்திரங்கள் :- பிரியம்வதை, அந்நகரையை, துருவாச முனிவர் (ஆச்சிரமத்தில் சகுந்தலை சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கின்றாள். தோழியர் அந்நகரையும், பிரியம்வதையும் பூஞ்சோலையில் மலர்கள் கொய்து கூடைக்குள் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்போது துருவாச முனிவர் கண்ணுவர் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி விரைந்து வந்து வாயிலில் நின்றபடி)

துருவாசர் :- உள்ளே யார் இருக்கிறார்கள்?...ம் உள்ளே யாரும் இல்லையா?

அந்நகுயை :- விருந்தினர் யாரோ வந்திருப்பது போலத் தெரிகிறது.

பிரியம்வதை :- சகுந்தலை ஆச்சிரமத்திற்கானே இருக்கிறாள்! அவள் பார்த்துக் கொள்வாள்.

அந்நகுயை :- ஆமாம், அவளின் உடல் மட்டுந்தான் அங்கிருக்கின்றது. உள்ளமோ வேறிடத்தில் அலைகின்றது. விருந்தினரின் குரல் அவளுக்கு எங்கே கேட்கப்போகின்றது.

(திரைக்குள்ளிருந்து ஒலிக்கின்றது) வந்த விருந்தினரை அவமதித்துவிட்டாய். நானோ தவசிரேட்டன். என்னை அவமதித்து, நீ யாரோ ஒருவனை நினைந்துகொண்டிருக்கிறாய். நீ எவனை நினைந்து கொண்டிருக்கிறாயோ அவன் உன்னை மறப்பானாக. அதுவே உனக்குத் தகுந்த தண்டனை.

அந்நகுயை :- ஆ! அது யாருடைய குரல்?... துருவாசமுனிவரின் குரல் போலல்லவா இருக்கிறது அவர் மகாகோபக்காரர். முனிவரிடம் சகுந்தலை ஏதோ தவறிழைத்து விட்டாள். அதனாற் போலும் முனிவர் சீற்றத்துடன் செல்கிறார். வா, முனிவரை வணங்குவோம். மன்றாடி மன்னியுக் கேட்போம்.

பிரியம்வதை :- ஆம் ... ஆம் .. விரைந்து செல்வோம்.
(இருவரும் செல்கின்றனர். பிரியம்வதை கால்
தடுக்கி விழுந்து)

ஆ... நான் விழுந்துவிட்டேன், பூக்கள்
சிதறுண்டு விட்டனவே (பூக்களைப்
பொறுக்குகிறாள் அவ்வேளை அந்ருயை
திரும்பி வருகிறாள்). அந்ருயை, முனிவர்
போய்விட்டாரா? அங்கு என்ன நிகழ்ந்தது?
சொல்.

அந்ருயை :- நான் முனிவரை ஆச்சிரமத்திற்குத் திரும்பவும்
வரும்படி பணிவாகக் கேட்டேன். அவரின்
கோபம் எல்லையைத் தாண்டிவிட்டது. அவர்
வரமறுத்துவிட்டார். எனினும் “சகுந்தலை
உங்கள் மகளுக்கு ஒப்பானவள்; சிறியவள்.
அவள் தெரியாது செய்த இக் குற்றத்தை
மன்னித்து அருள வேண்டும்.” என்று
மன்றாடினேன். அவரது பாதங்களைத் தொட்டு
வணங்கினேன்.

பிரியம்வதை :- அந்ருயை, உன் பிரார்த்தனைக்குப்
பயன்கிட்டியதா?

அந்ருயை :- பயன் முழுமையாகக் கிட்டவில்லை. முனிவர்
சிறிது இரங்கி அருள்செய்தார். “நான் இட்ட
சாபத்திற்கு விமோசனம் கிடையாது. என்றாலும்
இந்த விடயத்தில் சகுந்தலையின் கணவன்
அவளுக்குக் கொடுத்த அணிகலன் ஒன்றை
அவன் காணநேரிட்டால் நானிட்ட சாபமும்
நீங்கும் என்று சொல்லி, அவ்விடத்தை விட்டு
நீங்கினார்.

பிரியம்வதை :- இது சிறிது ஆறுதலைத் தருகிறது கணையாழி சகுந்தலையிடந்தானே இருக்கின்றது. பயப்படத்தேவையில்லை வா, சகுந்தலையிடம் போவோம்.

(இருவரும் ஆச்சிரமத்துட் சென்று சிந்தனையில் மூழ்கியிருக்கும் சகுந்தலையின் நிலையைக் கண்டு)... அதோ ... பார், சித்திரப் பாவை போல் ஆடாது அசையாது இருக்கிறாள். நாங்கள் நிற்பது கூட அவளுக்குத் தெரியவில்லையே இந்நிலையில் முனிவர் வந்ததை சகுந்தலை எப்படிக்காணமுடியும்?

அந்நகுயை :- உஸ் ... துருவாச முனிவர் வந்தது, சாபமிட்டது, அதன் பின் நடந்தது - இவை வேறு யாருக்கும் தெரிதல் ஆகாது. இதனை சகுந்தலை அறிந்தால் மிகவும் வேதனைப்படுவாள்.

பிரியம்வதை :- இதைத்தான் உன்னிடமும் சொல்ல இருந்தேன் இந்த விடயம் வேறேவருக்குமே தெரிய வேண்டாம்.

காட்சி II

இடம் :- கண்ணுவர் ஆச்சிரமம்.

பாத்திரங்கள் :- சகுந்தலை, தோழியர் கௌதமி, கண்ணுவர், ஆச்சிரமவாசிகள், சார்ங்கரவன் முதலிய சீடர்கள்.

- பிரியம்வதை :- அந்ருயா வா, என்ன என்றும் இல்லாதபடி நீ மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாயே?
- அந்ருயை :- சகுந்தலை தன் கணவனிடஞ் செல்லப்போகிறாள். வா அவளிடஞ் செல்வோம்.
- பிரியம்வதை :- என்ன ! நல்லசெய்தி ! உனக்கு எப்படித் தெரியும் எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்.
- அந்ருயை :- இன்று அதிகாலையில் நான் சகுந்தலையைப் பார்க்கச் சென்றேன் தந்தையாகிய கண்ணுவரும் இருந்தார்.
- பிரியம்வதை :- என்ன ! முனிவருக்கும் செய்தி தெரிந்துவிட்டதா?
- அந்ருயா :- ஆம் துவ்வந்த மகாராஜா சகுந்தலையை சந்தித்ததும், காந்தருவ மணம் புரிந்து கொண்டதும் சகுந்தலை கருவுற்றிருப்பதும் தந்தையார்கிய கண்ணுவ முனிவ தமது ஞானதிருட்டியினால் அறிந்துகொண்டார்.
- பிரியம்வதை :- அதனால் முனிவர் கோபம் கொண்டாரா?
- அந்ருயை :- இல்லை .. இல்லை “தக்க காரியம் நிகழ்ந்தது” என்று மனமகிழ்ந்தார். இன்று காலையில் சகுந்தலையை ஆசீர்வதித்து அவளை அவளின் கணவனிடம் அனுப்புவதற்குத் தான் முடிவுசெய்தமை பற்றி அவளுக்குத் தெரிவித்தார்.

பிரியம்வதை :- நாம் அதற்குரிய மங்கல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டாமா? வா, சகுந்தலையிடம் போவோம்.

அந்நகுயை :- நாம் இனியும் தாமதிக்கக் கூடாது. உடனே சகுந்தலையிடம் செல்ல வேண்டும். கோளோசனை, திருமணி, அறுகம்புல், மகிழம்பூ மாலை, தளிர் முதலிய மங்கலப் பொருள்களையும் எடுத்துச் செல்வோம்.

(சகுந்தலை நீராடி வேள்வித் தீயின பக்கத்தில் நிற்கின்றாள்.)

பிரியம்வதை :- அதோ சகுந்தலை நீராடி புத்தம் புது மலர் போல் பொலிவுடன் நிற்கின்றாள். ஆச்சிரமத்து அன்னையர்கள் ஆசீர்வதிக்கின்றனர். உள்ளே செல்வோம்.

ஓர் அன்னை :- மகளே, சகுந்தலை, நீ மகாதேவி என்னும் பட்டம் பெற்று நீடுழி வாழ்வாயாக... (தோழியர் உட்புகுகின்றனர்)

சகுந்தலை :- அந்நகுயை, பிரியம்வதை நீவி் நல்ல சமயத்தில் வந்தீர்கள்.

தோழிபரிருவரும்:- இன்று உனக்கு நல்ல நாள் அல்லவா? மங்கல அலங்காரஞ் செய்யவந்தோம். (இரண்டு சீடர்கள் வெண்பட்டாடை முதலிய மங்கலப் பொருள்களுடன் அங்கே தோன்றுகின்றனர்)

- கௌதமி :- மக்கள், இப் பொருள்களை எங்கிருந்து பெற்றீர்கள்?
- சீடர்கள் :- தாயே, இவற்றைப் பூஞ்சோலையில் கண்டெடுத்தோம். தந்தை கண்ணுவரின் கட்டளைப்படி வனதேவதைகள் இவற்றை உதவின.
(சீடர்கள் அங்கிருந்து அகலத், தோழியர் சகுந்தலைக்கு அலங்காரஞ் செய்கிறார்கள்)
- கண்ணுவர் :- (தனக்குள்) இன்று சகுந்தலை என்னை விட்டுப் பிரிகின்றாள், என்ற துயரம் என் உள்ளத்தை வாட்டுகின்றது. கண்களில் நீர் மல்குகின்றது. நாத் தளதளக்கின்றது.

துயர் தாங்கமுடியாது தவிக்கின்றேன். முனிவனாகிய எனக்கே இவளின் பிரிவு இத்துணை துன்பத்தைத் தருமானால் தமது மகளிரைப் பிரியுங் காலத்தில் இல்லறத்தார் எத்துணை துன்பம் அடைவார்களோ...? (அலங்காரம் முடிந்தது. கண்ணுவர் உள்ளே வருகிறார்.)

- கௌதமி :- மகளே, சகுந்தலா, இதோ உன் தந்தை நிற்கிறார். அவரை வணங்குவாயாக, (சகுந்தலை தந்தையின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்கி எழுகிறாள்)
- கண்ணுவர் :- சகுந்தலா! சர்மிஷ்டை முன்னர் யயாதியால் எவ்வாறு மதக்கப்பட்டாளோ அவ்வாறு நீயும் நின் கணவனின் மதிப்பைப் பெற வாழ்த்துகின்றேன். பூருவைப் போன்ற சகல சிறப்புக்களையும் பெற்ற முன்னர் மன்னான மகனை நீ அடைவாயாக.
- கௌதமி :- இவை ஆசிகள் மட்டுமல்ல. வரங்கள் ஆகட்டும்.
- கண்ணுவர் :- சார்ங்கரவி, உன் சகோதரியை அழைத்துச் சென்று துவடியந்தனிடம் சேர்ப்பாயாக.
- சார்ங்கரவன் :- சகோதரி, வாருங்கள் செல்லலாம்.
- கண்ணுவர் :- இவள் செல்லும் வழியெல்லாம் நல்ல வழியாகவே இருக்கட்டும். பார்க்கும் இடமெல்லாம் மலர்களும், பசுள் செடிகளும்

அழகு காட்டட்டும். நன்னீர்த் தடாகங்கள் தண்ணளியை வழங்கட்டும். நறுந்தருக்கள் வழி நெடுகிலும் நிழல் தரட்டும். மந்தமாருதம் வீசட்டும். வனவிலங்குகள் வழிவிட்டு நிற்கட்டும். எங்கும் மங்கலம் தங்கட்டும். மகளே, வனதேவதையை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொள்.

- சகுந்தலை :- (கைகூப்பியபடி வலம் வந்து) இதுவரை காலமும் வாழ்ந்த இந்த ஆச்சிரமத்தை விட்டுப்பிரிவது எனக்கு ஆற்றொணாத் துயரைத் தருகின்றது. நான் எப்படிப் பிரிந்து செல்வேன். (மான்கள், மயில்கள், செடிகொடிகள், யாவற்றையும் தழுவி சகுந்தலை விடை பெறுகின்றாள். எல்லோரிடமுன் சென்று ஈற்றில் சகுந்தலை ஓர் ஏரிக்கரையை அடைகின்றாள்)
- சார்ங்கரவன் :- உற்றார், உறவினர் அவர்களைப் பிரிந்து செல்பவர்களை நீர்நிலை வரையுமே பின்தொடர அனுமதியுண்டு. இதோ ஏரிக்கரை வந்துவிட்டது. இனி எங்களுக்கு உத்தரவு தாருங்கள்.
- கண்ணுவர் :- சார்ங்கரவ, சகுந்தலையைப் பற்றி நான் சொல்வதை என் சார்பில் மன்னிவிடும் கூறுவாயாக.
- சார்ங்கரவன் :- தங்கள் கட்டளைக்குக் காத்திருக்கின்றேன்.
- கண்ணுவர் :- நாம் தவத்தால் செல்வந்தர்கள். நீரோ இந்த

நாட்டை ஆள்வதால் செல்வந்தர். இவள் சகுந்தலையோ நும்பால் மிகுந்த அன்புடையவள். நன்கு சிந்தித்து சகுந்தலையை மனைவியாக ஏற்பீர். அதற்கு மேல் அவள் நல்வினை எப்படியோ அப்படி நடக்கட்டும். இவ்வாறு என்சார்பில் அரசனிடம் சொல்வாயாக.

(சகுந்தலையை நோக்கி)

குழந்தாய், சகுந்தலை, நீ எப்பொழுதும் மூத்தோர் பெரியோருக்குப் பணிவிடை செய். கணவன் கோபித் தாலும் சாந்தமாக நடந்துகொள். ஒருபோதும் கர்வம், செருக்குக் கொள் ளாதே. புகுந்த இடத்தின் பெருமையையும், பிறந்த இடத்துச் சிறப்பையும் எஞ்ஞான்றுங் காத்துக்கொள் கௌதமி, சகுந்தலைக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய்?

கௌதமி

:-

கணவன் வீடு செல்லும் பெண்ணுக்குத் தேவையான புத்திமதிகளைத் தாங்கள் சொல்லிவிட்டீர்கள். இனி நான் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது? மகனே, இப் புத்திமதிகளை உன் வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடிப்பாயாக. மகிழ்ச்சியாக இருப்பாய்.

கண்ணுவர்

:-

மகனே, அந்ருயையும், பிரியம்வதையும் கன்னியர்கள். அவர்கள் உன்னுடன் வரமுடியாது. உனக்குத் துணையாக கௌதமித் தாய் உடன் வருவாள். புறப்படு.

(மனம் வெதும்பி விட்டுப் பிரியமுடியாமல் சகுந்தலை தந்தையிடம் விடைபெறுகின்றாள்)

மகளே, உன் எண்ணப்படி எல்லாக் காரியங்களிலும் வெற்றி பெறுவாயாக.
(சகுந்தலை தோழிகளிடம் பிரியாவிடை பெறுகின்றாள்)

- பிரியம்வதை :- சகுந்தலை, உன்னை அடையாளங் காண்பதற்கு மன்னன் சிறிது சிரமப்பட்டால் உடனே அவன் உனக்களித்த கணையாழியைக் காட்டுவாயாக, மறந்துவிடாதே,
- சகுந்தலை :- ஏன் அப்படிக் கூறுகின்றாய்?
- அந்நூயை :- பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவர் அரசர் அல்லவா? வேலைகள் அதிகம் அதனால் மறதி இருக்கலாம் தானே? எதற்கும் கணையாழியை மறந்துவிடாதே.
- சார்ங்கரவன் :- சகோதரி, இனியும் தாமதிக்க முடியாது. புறப்படுவோம்.
- சகுந்தலை :- (கண்ணுவரை நோக்கி)
தந்தையே, நான் மீண்டும் இந்தத் தபோ வனத்தைக் காண்பது எக்காலமோ?
- கண்ணுவர் :- நீ உன் கணவனுடன் நெடுங்காலம் இனிது வாழ்ந்து உன் மகனுக்குப் பட்டஞ் சூட்டி, மன்னனாக்கிவிட்டு உன் பதியுடன் இத் தபோவனத்திற்கு மீண்டும் வருவாயாக.
- கௌதமி :- இனியும் நாங்கள் காலதாமதம் செய்யாமற் புறப்படுவோம் மகளே,
(சகுந்தலை தந்தையையும், தோழியரையும் தழுவி விடை பெறுகின்றாள்).

கண்ணுவர் :- சென்று வா மகளே, நடப்பவை நல்லவையாகட்டும். சர்வமங்களம் உண்டாவதாக.
(சகுந்தலை முதலியோர் தொடர்ந்து செல்கின்றனர். கண்ணுவரும் ஏனையோரும் ஆச்சிரமத்திற்குத்திரும்புகின்றனர்.)

காட்சி III

இடம் :- அத்தினாபுரி அரண்மனை வாயில்
காலம் :- நண்பகல்

பாத்திரங்கள் :- துஷ்யந்தன், வாயிற்காவலன், புரோகிதர் சோமநாதர், சகுந்தலை, கௌதமி, சார்ங்கரவன், சாரத்துவன் முதலியோர்.
(சகுந்தலை முதலியோர் அத்தினாபுரி அரண்மனை வாயிலில் நிற்கிறார்கள்)

சார்ங்கரவன் :- (வாயிற் காவலனுடன்) நாங்கள் கண்ணுவ முனிவரின் ஆச்சிரமத்திலிருந்து வருகின்றோம். அரசருக்கு செய்தியொன்றினை வழங்கவேண்டும்.

வா. காவலன் :- (பெருமூச்சுவிட்டபடி) இவர்கள் கொண்டு வந்திருப்பது கண்ணுவ முனிவரது செய்தி. அதனைத் தாமதப்படுத்துதல் தகாது. ஆனால் மன்னன் இப் பொழுதுதான் அரசகாரியங்களைக் கவனித்துவிட்டு இளைப்பாறச் சென்றுள்ளார். இந்த நேரத்தில் முனிவரின் செய்தி வந்துள்ளது. சூரியன் ஒளியையும், வெப்பத்தையும் கொடுப்பது போல், காற்று

அல்லும் பகலும் அயராது வீசிக்
கொண்டிருப்பது போல், ஆதிசேடன் இப்
பூவிலகை எந்நேரமும் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது
போல், ஒரு நாட்டின் அரசரும்
குடிமக்களைக் கண்ணை இமைகாப்பது போல்
எந்நேரமும் விழிப்புடன் காத்துக் கொண்டே
இருக்க வேண்டும். அரசருக்கு ஏது ஓய்வு?
(துஷ்யந்தனிடம் செல்கிறான்)

துஷ்யந்தன் :- என்ன செய்தி கொண்டு வந்தாய்?

வா. காவலன் :- அரசே, ஆச்சிரமவாசிகள் அரண்மனை
வாயிலில் நிற் கிறார்கள் . கண்ணுவ
முனிவரிடமிருந்து செய்தி கொண்டு
வந்திருக்கிறார்களாம். அதனைத் தங்களிடம்
நேரிற் கையளிக்க வேண்டுமாம்.

துஷ்யந்தன் :- கண்ணுவ முனிவர்களின் தூதுவர்களா?
அப்படியானால் அந்த ஆச்சிரமவாசிகளை நம்
வேதவழக்கின்படி வரவேற்று, வேள்விச்
சாலைக்கு அழைத்து வருமாறு புரோகிதர்
சோமநாதரிடம் கூறு.
(துஷ்யந்தன் வேள்விச் சாலைக்குச்
செல்கின்றான். புரோகிதர் சோமநாதர்,
சகுந்தலை மற்றும் ஆச்சிரமவாசிகளை
வேள்விச் சாலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்)
(வேள்விச்சாலை)

சோமநாதர் :- அரசே, இவர்களிடம் கண்ணுவதேவர்
அனுப்பிய செய்தியொன்று இருக்கிறதாம்.

அதனைத் தருவதற்கு இங்கு வந்துள்ளார்கள்.

துஷ்யந்தன் :- கண்ணுவ முனிவரின் செய்தியா? விரைந்து கூறுங்கள்.

சார்ங்கரவன் :- அரசே, தங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகுக, எதிலும் வெற்றிபெறுவீராக.

துஷ்யந்தன் :- முனிவர்களின் தவத்திற்கு இடையூறு எதுவும் இல்லையே? எல்லோரும் நலந்தானே?

சார்ங்கரவன் :- தங்கள் நல்லாட்சியில் தவச் செயல்களுக்கு ஏது இடையூறு?

துஷ்யந்தன் :- கண்ணுவ முனிவர் உலகின் நன்மைக்காக வாழ்பவர். அவரின் நலமெப்படி?

சார்ங்கரவன் :- நானும் வேதம் ஒதும் முனிவர்களின் நலத்திற்கு எவ்வித குறையும் ஏற்படுவதில்லை.

துஷ்யந்தன் :- முனிவரிடமிருந்து என்ன செய்தி கொண்டு வந்தீர்கள்?

சார்ங்கரவன் :- அரசே, இதோ அவரின் செய்தியைக் கூறுகிறேன். "மன்னனாகிய நீர் எனது மகள் சகுந்தலையைக் காந்தருவ மணம் புரிந்தமை பற்றி அறிந்து பகிழ்ச்சி அடைந்தேன். நான் தவச்செல்வம் உடையேன். நீர் அரசசெல்வம் உடையீர். இவளே உம்மிடத்திற் பேரன் புடையவள். இவளை நும் மனைக்கிழத்தியாக ஏற்பீராக. இவள்

நல்வினைப்பயன் எதுவோ அது நடக்கட்டும்”
இதைத்தான் கண்ணுவ முனிவர் உம்மீடம்
கூறும்படி என்னைப் பணித்தார்.

- துஷ்யந்தன் :- நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? முனிவரின் செய்தி எனக்கு வியப்பூட்டுகிறது. நீங்கள் கூறுவது என்ன கட்டுக்கதையா? புனைகதையா?
- சகுந்தலை :- கொடுமை! இச் சொற்கள் என்னைச் சூடுகின்றன.
- துஷ்யந்தன் :- என்ன! என்ன! இவளை நான் முன்பு மணந்துகொண்டேனா? இப் பென்னை முன்னர் கண்டதாகக் கூட எனக்கு நினைவில்லையே.
- சகுந்தலை :- ஐயகோ! இக் கடுஞ்சொற்கள் என் உள்ளத்தை வருத்துகின்றனவே.
- சார்ங்கரவன் :- அரேசே நீங்கள் இப்படிக் கூறுவது தர்மமாகுமா? பெண்பழி பொல்லாதது அரேசே.
- துஷ்யந்தன் :- நீங்கள் ஆச்சிரமவாசிகள் என் முன் பொய்யுரை பகர்வது தகுமா?
- சார்ங்கரவன் :- அதிகாரம், புகழ், செல்வம், என்பன வந்துவிட்டால் மனிதருக்கு மதம் பிடித்துவிடுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. தாங்களும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல போலும். உங்கள் மனமும் கணத்திற்கு கணம் மாறுகிறதே.

- துஷ்யந்தன் :- முனிவர் களே, இப்படியேன் என் மீது பழிசமத்துகிறீர்கள்.
- கௌதமி :- (சகுந்தலையின் முக்காட்டை நீக்குகிறான்) மகளே, இனியாதல் உன் பதி உன்னைத் தெரிந்து கொள்ளட்டும்.
(அரசன் திகைத்து சிறிது நேரம் மௌனமாக இருக்கிறான்)
- சார்ங்கரவன் :- அரசே, ஏன் மௌனம்? இப்போதாவது ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா?
- துஷ்யந்தன் :- இல்லை, இல்லை, இப்பெண்ணைக்கண்டதுமில்லை. மணந்த ஞாபகமும் இல்லை. இவளை நான் எப்படி ஏற்பேன்?
- சார்ங்கரவன் :- கண்ணுவ முனிவரின் கூற்றையா நீர் அவமதிக்கிறீர்?
- சாரத்துவன் :- சார்ங்கரவ, உன் வாதத்தை நிறுத்து. இனி சகுந்தலை பேசட்டும். சகுந்தலா, நீயே உன் நிலைமையை எடுத்துக்கூறு.
- சகுந்தலை :- அரசே, முன்னாளிலே குது வாது அறியாத என்னை மணந்து இப்பொழுது மறந்தவர் போல நடந்து கொள்வது தகாது.
- துஷ்யந்தன் :- என்னை ஏன் ப்படிக்க குழப்புகிறாய்? நீதிவழி நின்று செங்கோலோச்சம் என் குலத்தின் கீர்த்தியையும், பெருமையையும் கெடுக்கப்

பார்க்கிறாய். என்னைஇழிந்தவனாக்கச் சூழ்ச்சி செய்கிறாயா?

- சகுந்தலை :- உங்கள் ஐயத்தைப் போக்க உங்களால் தரப்பட்ட அடையாளச் சின்னத்தைக் காட்டவா?
- துஷ்யந்தன் :- ஆம் அதுவும் நல்ல வழிதான் எங்கே காட்டு பார்க்கலாம்?
- சகுந்தலை :- (கணையாழியைத் தேடிப் பார்த்துக் காணாத நிலையில்) ஐயகோ! இது என்ன அபத்தம் என்கையிற் கிடந்த கணையாழியைக் காணவில்லையே.
- கௌதமி :- சசி தீர்த்தத்தில் நீராடியபொழுது கணையாழி கழன்று வீழ்ந்துவிட்டதோ என்னவோ!
- துஷ்யந்தன் :- (புன்சிரிப்புடன்) நன்று! நன்று! இரு மடந்தையரும் என்னை ஏமாற்றவா பார்க்கிறீர்கள்?
- கௌதமி :- நாங்கள் ஏமாற்றுபவர்கள் அல்லர்.
- சகுந்தலை :- இது விதியா? இல்லை சதியா? நான் என்ன செய்வேன்!
- துஷ்யந்தன் :- சாதூரியம் நிறைந்தவர்கள் பெண்கள். நீங்கள் அதனை நிரூபித்துவிட்டீர்களே. குயில் அதன் குஞ்சுகளை எவ்வாறு வளர்க்கிறது என்பது இந்தக் குவலயம் அறிந்ததே.
- கௌதமி :- அரசே, சகுந்தலை தபோவனத்தில்

வளர்ந்தவள். வஞ்சனையோ, பொய்யோ
அறியாதவள்.

துஷ்யந்தன் :- உங்கள் சாகசப் பேச்சை நம்புவதற்கு நான்
முட்டாளல்ல.

சகுந்தலை :- (ஆத்திரத்துடன்) நாங்கள் எவரையும்
முட்டாளாக்க வரவில்லை உம்மைப் போல்
உள்ளத்தில் நஞ்சும் உதட்டில் தேனும்
உள்ளவர்களல்ல நாங்கள். ஐயகோ!
நயவஞ்சகனின் கையிற் சிக்கி மானமிழந்த
மங்கையாகிவிட்டேன். என்செய்வேன்!

சார்ங்கரவன் :- அரசே, எங்கள் குருவின் கட்டளையை நிறை
வேற்றிவிட்டோம். இவளைக் கொண்டுவந்து
இங்கு சேர்த்துவிட்டோம் இவள் உம் மனைவி
அவளை நீங்கள் ஏற்கலாம். ஏற்காமல்
விடலாம். அது உம் சித்தம் நாங்கள்
செல்கிறோம்.
(புறப்படுகிறார்கள்)

சகுந்தலை :- ஆ! நீங்களும் என்னை விட்டு விட்டா
செல்கிறீர்கள்?
(அவர்களின் பின்னே செல்கிறாள்)

சார்ங்கரவன் :- நில். அங்கே, நீ விதைத்ததைத் தானே
அறுவடை செய்கிறாய்.
(சற்று மனமிரங்கி) சகுந்தலா, நீ பதிவிரதை
என்பது உண்மையானால் நீ பதிவிட்டில்
இருப்பதே மேல்

- துஷ்யந்தன் :- முனிவர்களே, இவளை ஏனிங்கு விட்டுச் செல்கிறீர்கள். ஆ! ஆ!! ஆ!!! நான் சொல்வதையும் கேளாமல் விரைந்து செல்கிறார்களே ... புரோகிதரே, இதற்கு என்ன செய்யலாம்? இப் பெண்ணை இங்கு விட்டுச் செல்கிறார்களே. எனக் கொருவழிகூறும்.
- புரோகிதர் :- இவள் இங்குள்ள மாதர் பள்ளியிற் சிலகாலம் தங்கியிருக்கட்டும்.
- துஷ்யந்தன் :- அப்படியே ஆகட்டும்;
- புரோகிதர் :- குழந்தாய், என் பின்னே வா, (சகுந்தலை அழுதுகொண்டு பின்னே செல்கிறாள்)
- துஷ்யந்தன் :- இது என்ன ஒலி கேட்கிறது? (புரோகிதர் சிறிது நேரத்திற் திரும்பி வருகிறார்) புரோகிதரே, ஏன் திரும்பிவிட்டீர்?
- புரோகிதர் :- அரசே, ஓர் அதிசய சம்பவம் நடந்தது. அதைச் சொல்லவே வந்தேன்.
- துஷ்யந்தன் :- என்ன அது?
- புரோகிதர் :- அந்த ஆச்சிரமவாசிகள் திரும்பிச் சென்ற பின்னர் அந்தப் பெண் பயந்து நடுங்கி அழத்தொடங்கினாள். சோதி போன்ற ஒன்று அங்கு தோன்றியது. அது அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று தேவமாதர் தடாகத்தில் மறைந்துவிட்டது. (துஷ்யந்தன் தனக்குள்)

துஷ்யந்தன் :- என்ன ஆச்சரியம்! என் மனம் கலங்குகிறது. இதிலேதும் உண்மை இருக்குமோ?

புரோகிதர் :- அரசே, சென்று ஓய்வெடுங்கள். அதுவே இப்போது உங்கட்குத் தேவை.

காட்சி 4

இடம் :- அத்தினாபுரி கடைத்தெரு

காலம் :- முற்பகல்

பாத்திரங்கள் :- மீனவர், காவலாளி

காவலன் 1 :- (மீனவனைப் பார்த்து) இது வைர மோதிரம் அரசனது நாமமும் இதிற் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. இதை எங்கே திருடினாய்?

மீனவன் :- ஐயா, நான் திருடனல்லன்; அப்படிப்பட்ட ஈனச்செயலை நான் செய்வதில்லை.

காவலன் 1 :- அப்படியானால் அரசன் இதை உனக்குத் தானஞ் செய்தானா?

மீனவன் :- மன்னிக்க வேண்டும். நான் சக்கிராவதார நதிக்கரையில் மீன்பிடித்துச் சீவனம் செய்பவன்.

காவலன் 1 :- உன் வரலாறு எனக்கு அவசியமில்லை. இம் மோதிரம் உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது.

மீனவன் :- அதைத்தான் ஐயா, சொல்லவருகின்றேன். நான் நேர்மையாகத் தொழில் செய்து என் குடும்பத்தைப் பாதுகாத்து வருகிறேன்.

காவலன் 1 :- நாங்கள் கேட்பது ஒன்று. நீ சொல்வது வேறு உன் கன்னத்தில் இரண்டு போட்டாற்றான் உள்ளதைச் சொல்வாய். இம் மோதிரத்தை எங்கே களவாடினாய்?

மீனவன் :- ஆம், சுவாமி, அதனைத்தான் சொல்வேன். பரம்பரை பரம்பரையாக இந்தத் தொழிலைத்தான் செய்கிறேன். தூண்டில், வலை கொண்டு மீன்பிடித்து வருகிறேன்..

காவலன் 1 :- சரி, சரி விரைவாகச் சொல்.

மீனவன் :- வழக்கம் போல் அன்றொருநாள் மீன்பிடிக்கும் போது ஒரு செம்மீன் வலைக்குட்பட்டது. அம் மீனை நான் அரிந்து பார்த்தபோது இந்த மோதிரம் கிடைத்தது. அதை விற்கவே கொண்டு வந்தேன். அப்போழுது நீங்கள் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டீர்கள். நான் சொல்வது உண்மை இதற்கு மேல் எனக்கு வேறொன்று தெரியாது.

(மீனவனை அழைத்துக்கொண்டு காவலாளிகள் அரண்மனை வாயிலுக்குச் செல்கிறார்கள். வாயிலில் மீனவனை ஒரு காவலாளியுடன் நிறுத்திவிட்டு மற்றவன் அரசனிடம் செல்கிறான்.

காவலன் :- இன்று கடற்கரையில் கண்காணிப்பு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது ஒரு மீனவன் இந்தக்கணையாழியைக் கொண்டு விற்பதற்காக

அங்கு வந்திருந்தான். இந்தக் கணையாழியில் தங்கள் நாமம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு இங்கு வந்தோம்.

துஷ்யந்தன் :-

இதுதானா அந்தக் கணையாழி? (துஷ்யந்தனின் மனத்திலும் பழைய நினைவுகள் மீண்டும் தோன்றுகின்றன. சகுந்தலையின் நினைவு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவள் அரசவையில் கூறிய வார்த்தைகள் காதிற்குள் கண்டிரை ஒலித்தன. மனம் வெதும்பினான். சற்றுநேரம் திகைத்தான் பின் நிதானமடைந்து)

இந்தக் கணையாழி இங்கு இருக்கட்டும். நீ இந்தப் பொற்காசுகளை அந்த மீனவனிடம் கொடுத்து அவனை வீட்டிற்கு அனுப்பிவை. (மீனவனிடம் பொற்காசுகளைக் கொடுக்கின்றான் காவலாளி. மீனவன் பொற்காசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டு அரண்மனை வாயிலுக்குச் செல்கிறான்)

துஷ்யந்தன் :-

இந்தக் கணையாழி அன்று சகுந்தலையிடம் கொடுத்த அதே கணையாழிதான். அவளை நான் காந்தருவமணம் புரிந்ததும் உண்மைதான். அது ஏன் என் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை? எது என்னை மறக்கச் செய்தது. சகுந்தலையைக் கண்டபோதுள் சரி, அவள் வார்த்தைகள் மூலம் அதனை நினைவுபடுத்த முயன்றபோதுள் சரி அந்த நினைவுகள் என் நினைவிற்கு வரவில்லையே, என்ன கொடுமை

செய்துவிட்டேன்! அவளைப் பலர்
முன்னிலையில் அவமதித்துவிட்டேன்.
சகுந்தலையைக் கண்டு என் நிலைமையைக்
கூறுவேன். மன்னிப்புக் கோரும் வரை எனக்கு
நிம்மதியேது? சகுந்தலை, நீ எங்கிருக்கிராய்?
இதோ புறப்படுகின்றேன்.

(துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைத் தேடிச் சென்று,
துன்பங்கள் பலவற்றைச் சந்தித்து, இறுதியில்
ஏமகூடமலையிலுள்ள தவப்பள்ளியில்
சகுந்தலையைக் கண்டு மகிழ்ச்சி
அடைந்தான்.

அரும்பதங்கள்

காந்தர்வமணம்
தீர்த்த யாத்திரை
ஆச்சிரமம்
தவசிரேட்டன்
விமோசனம்
சித்திரப்பாவை
ஞான திருட்டி
வேள்வித்தீ
நறுந்தருக்கள்
மந்தமாருதம்
தபோவனம்
ஆச்சிரம வாசிகள்
புரோகிதர்
முக்காடு
குவலயம்
கண்காணிப்பு

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. துருவாசமுனிவர் கோபங் கொண்டு சகுந்தலைக்குச் சாய மிட்டதற்கான காரணம் யாது?
2. துருவாசமுனிவர் சகுந்தலைக்கு இட்டசாபம் என்ன?
3. துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை காந்தர்வமணம் செய்தமையை கண்ணுவமுனிவர் எவ்வாறு அறிந்தார்?
4. சகுந்தலைக்குக் கண்ணுவமுனிவர் கூறிய ஆசியுரை யாது?
5. சார்ங்கரவன் துஷ்யந்தனிடம் கூறிய கண்ணுவரின் செய்தியாது?
6. மீனவனுக்குக் கணையாழி எப்படிக்கிடைத்தது?

1870

1870

1870

2

நம் நாட்டு இளஞ் சந்ததியினரின் நலன் கருதி நம் அரசு உங்களுக்கு வழங்கும் இந்நூலை அடுத்த ஆண்டும் உங்கள் சகோதரர்களுக்கு வழங்கத்தக்க முறையிற் கவனமாக வைத்துப் படிக்கவும்.

பாடசாலையின் பெயர்:- J. VELAUTHAM M.V

	மாணவர் பெயர்	தரம்	வகுப்பு ஆசிரியரின் கையொப்பம்
2006	J. HOLIVUS RAJA	10 th	J. Prashanth
2007			
2008			
2009			
2010			

සිංහල වර්ණ මාලාව

අ	ආ	ඇ	ඈ	ඉ	ඊ
උ	ඌ	ඍ	ඎ	ඏ	ඐ
එ	ඒ	ඓ	ඔ	ඕ	ඖ
(අ)ං	(අ)ෂ				
ක	ඛ	ග	ඝ	ඞ	ඟ
ච	ඡ	ඣ	ඤ	ඦ	ට
ට	ඨ	ඩ	ඪ	ණ	ඬ
ත	ඵ	ද	ධ	න	ඳ
ප	ඵ	ඹ	භ	ම	ඹ
ය	ර	ල	ව	ච	ඡ
ශ	ෂ	ස	හ	ළ	ඟ

